ΕΥΡΩΠΗ

ΕΤΟΣ Α΄ ΑΡ 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΜΙΝΩΣ ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

9 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1937

ΣΕΛΙΔΕΣ 24

ΔΡ. 2

ΒΛΕΠΕ 19ην ΣΕΛΙΔΑ
Τὴ νέα νουβέλλα τοῦ κ. Δημοσθένη Βουτυρᾶ:
«ΣΤΗ ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΝΟΙΞΙ»

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τζόγα
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 36197

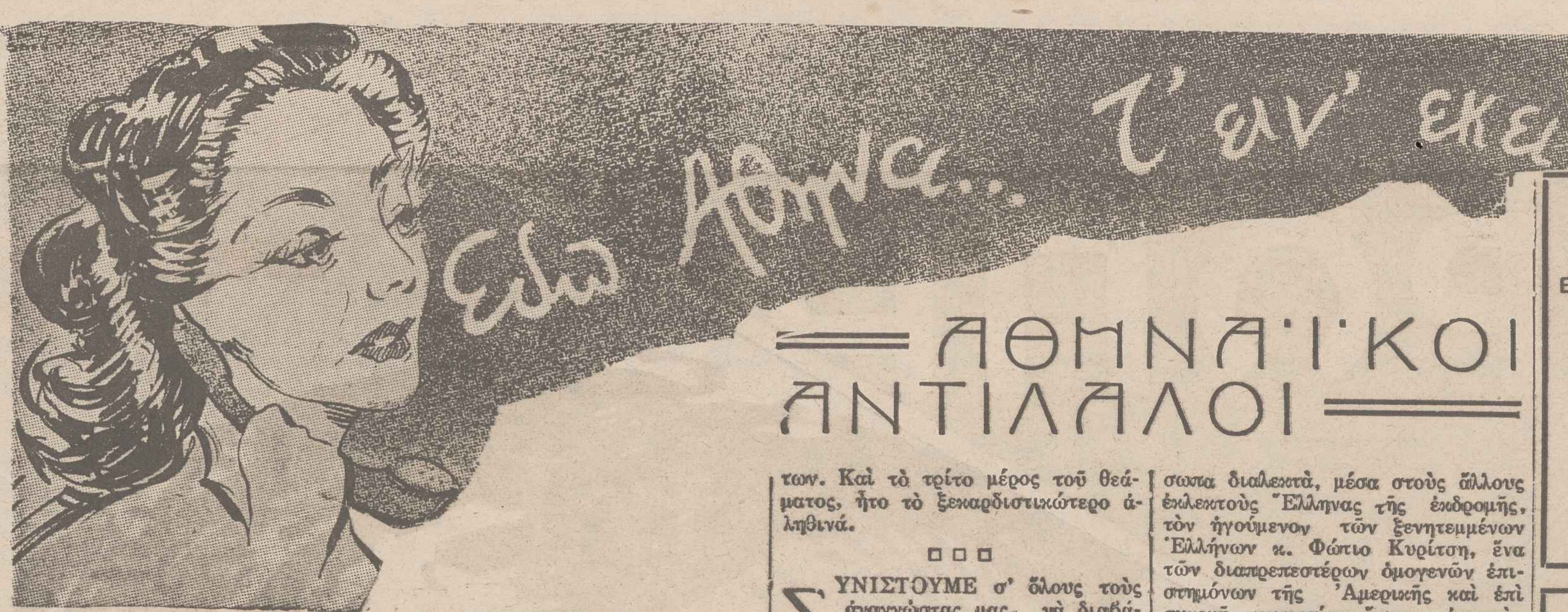
Εδώ Αθήνα... τ' ειν' εκεί

ΕΥΡΩΠΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Τέρμα ὁδοῦ Ἀγ. Κωνσταντίνου
Κολωνοῦ 67 α.
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
Παλαμήδου 4
Τηλ. 30297.
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 150
Ἐξωτερικοῦ £ 1
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Ἑταιρεία ἡ «Εὐρώπη»

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Η ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ

Αἱ ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες πληροφοροῦν ὅτι ἡ Κα Ροῦσβελτ, σύζυγος τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἡγεῖται σταυροφορίας, ὅπως, αἱ ὕπανδροι γυναῖκες, ὅσαι διευθύνουν τὸ νοικοκυριὸ τοῦ σπιτιοῦ των, ἐξομοιωθοῦν πρὸς τοὺς μισθωτοὺς ὑπαλλήλους ἢ ἐργάτας καὶ λαμβάνουν καὶ αὐταὶ μισθόν, ἀπολαύουσαι καὶ ὅλων τῶν συναφῶν εὐεργετημάτων τῆς συγχρόνου ἐργατικῆς νομοθεσίας. Αἱ καλαὶ νοικοκυραί, λέγει ἡ Κα Ροῦσβελτ, παρέχουν καθημερινῶς ἐργασίαν καὶ μάλιστα κοπιώδη καὶ πολύωρον. Εἶνε ἑπομένως, ἄδικον νὰ μὴ πληρώνωνται δι' αὐτήν. Οἱ λογαριασμοὶ μὲ τὸν μπακάλη, τὸν χασάπη, τὸν μανάβη, ποὺ ἀρχίζουν λίαν πρωΐ, διὰ νὰ καταλήξουν εἰς τὸ μαντάρισμα τῆς κάλτσας, τὸ ράψιμο τῶν κουμπιῶν, τὸ ξεσκόνισμα τῶν ρούχων καὶ τὴν ὅλην πολύπλοκον ἐπιμελητείαν τῆς συντηρήσεως ἑνὸς νοικοκυριοῦ καὶ τῆς εὐπρεποῦς, ἐν ταὐτῷ, ἐμφανίσεως τοῦ συζύγου, εἶνε παροχὴ ἐργασίας, ἡ ὁποία, οὔτε ἀπλήρωτος πρέπει νὰ μένη, οὔτε καὶ νὰ παρατείνεται πέραν τῶν ἐργασίμων ὡρῶν ποὺ καθορίζει ὁ νόμος.

Θὰ ἠδύνατο βεβαίως ν' ἀντιταχθῇ εἰς τὴν Καν Ροῦσβελτ τὸ ἐπιχείρημα ὅτι ἡ σύζυγος ἀμείβεται ὑπὸ τοῦ συζύγου ὄχι μὲ χρῆμα, ἀλλὰ μὲ ἀγάπην καὶ ἀνταπόδοσιν τῆς ἐργασίας της εἰς θωπείας καὶ ἄλλα ἡδονικὰ δῶρα. Τοῦτο ὅμως δὲν εἶνε ἀπολύτως ἀκριβές. Πρῶτον διότι συνήθως οἱ σύζυγοι τῶν ὁποίων αἱ γυναῖκες εἶνε καλαὶ οἰκοκυραί, ἀποβάλλουν ταχύτατα τὴν ἕξιν τῶν θωπειῶν. Καί, δεύτερον, διότι καὶ ἂν ἀκόμη, οἱ σύζυγοι εἶνε γενναῖοι εἰς θωπείας καὶ ἡδονικὰ δῶρα, δὲν ὑστεροῦν εἰς τοῦτο τὸ παράπαν καὶ αἱ σύζυγοι, αἵτινες οὕτω ἐξοφλοῦν τὸν ἡδονικὸν συζυγικὸν λογαριασμὸν καὶ ἔχουν πάντοτε νὰ λάβουν τὴν ἀποζημίωσιν τῆς οἰκοκυρικῆς των ἐργασίας.

Ἀλλ' ἡ Κα Ροῦσβελτ λησμονεῖ, ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἐργατικῶν νόμων πρὸς προστασίαν τῆς καλῆς νοικοκυρᾶς προσκρούει εἰς τὸ πρακτικῶς ἀνεφάρμοστον τοῦ μέτρου. Διὰ τοῦτο προτείνομεν ἄλλον, πρακτικώτερον τρόπον προστασίας τῆς ὑπάνδρου γυναικός: Τὴν κατάργησιν τῆς προικός. σκοπὸς, ἄλλως τε, τῆς προικὸς εἶνε ἀπηρχαιωμένος καὶ δὲν δύναται σήμερον νὰ σταθῇ, ἀφοῦ νομικῶς αἰτιολογεῖται ἡ προὶξ ὡς ὑλικὴ παροχὴ ἐκ μέρους τῆς γυναικὸς πρὸς τὸν ἄνδρα «τῶν βαρῶν τοῦ γάμου ἕνεκεν». Οὐσιαστικῶς ὅμως τὰ βάρη τοῦ γάμου τὰ βαστάζει σχεδὸν ὅλα ἡ σύζυγος, ἀρχίζουσα ἀπὸ τὸ βάρος τῆς κοιλίας αὐτῆς καὶ πολλάκις καταλήγουσα καὶ εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ράχεώς της φορτίον. Νὰ καταργηθῇ, λοιπόν, διὰ νόμου ἡ προὶξ καὶ νὰ θεωρηθῇ τοιαύτη ἡ ὑπὸ τῆς συζύγου παρεχομένη εἰς τὸν ἄνδρα οἰκοκυρικὴ ἐργασία. Ἔτσι τοὐλάχιστον θὰ ἔχωμεν νὰ φροντίσωμεν μόνον διὰ τὴν ἀνεργίαν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἀσκοῦν ἀποκλειστικῶς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ προικοθήρα, καὶ οἱ ὁποῖοι δὲν εἶνε ὀλίγοι...

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

ΕΒΔΟΜΗΝΤΑ καὶ πέντε ετων ἡ δεσποινὶς Κατίνα Καθετοῦ, ὑπανδρεύθη στὸ Μακρὸς τῆς Δράμας, ἕνα χωριὸ γεμᾶτο πράσινο καὶ ποίησι, ποὺ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὸ Τουλουμπουνὰρ — ἄλλοτε «ὀχυρὸ ἀνασχέσεως», τὸν εἴκοσι καὶ πέντε ἐτῶν νέον Κωστάκη! Ἡ εἴδησις ἔκαμε τὸν γῦρο ὅλης τῆς Δράμας, συνεζητήθη ἀπλήστως σ' ὅλη τὴν Μακεδονία καὶ τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα ἐδονήθησαν διὰ νὰ τὴν μάθη ὅλη ἡ χώρα. Δὲν εἶνε παράξενο, ὁ ἀσύρματος νὰ τὴν διεβίβασε καὶ στὸ ἐξωτερικὸν καὶ τώρα ὁ «ἀνάρμοστος γάμος» στὰ πέρατα τῆς γῆς. Μὰ γιατί; Ὁ «ἔρως χρόνια δὲν κυττᾶ», λέει κάποιο τραγοῦδι μιᾶς ὀπερέττας, ποὺ πρὸ δέκα πέντε χρόνων εἶχε ξετρελλάνει τοὺς Ἀθηναίους. Καὶ ἔχουμε παράδειγμα τοὺς γάμους ὄχι μόνο κοινῶν θνητῶν, ὅπως εἶνε ἡ ἑβδομῆντα καὶ πέντε ἐτῶν δεσποινὶς Κατίνα Καθετοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπων μὲ καλὴ κοινωνικὴ θέσι, ποὺ ἔχουν γίνει. Ἴσως οἱ μοχθηροὶ νὰ ἐγέλασαν. Μὰ τί μὲ τοῦτο; Οἱ εὐτυχεῖς νεόνυμφοι κλεισμένοι στὴν... ἀγάπη τους, δὲν ἀκοῦν τὰ χάχανά των. Περνοῦν τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος, κοὺ θὰ εἶνε διαρκής, ὅταν μάλιστα τυχαίνη — καὶ συμβαίνει πάντοτε — ὁ ὑπανδρευόμενος γέρων νὰ εἶνε πλούσιος. Κάθε ἕνας τῶν συζύγων, θὰ εἶνε εὐχαριστημένος. Ὅπως, ἐν προκειμένῳ, ἡ ἑβδομῆντα πέντε ἐτῶν δὶς Καθετοῦ. Θὰ ἔχη τὸν Κωστάκη της, τῶν εἴκοσι καὶ πέντε Μαΐων συμβίον της. Καὶ ὁ Κωστάκης θὰ ἔχη τὴν περιουσίαν της καὶ θὰ γλεντήση. Ἄ! γι' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία.

□ □ □

ΤΑ ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙΑ, ἦλθαν σὰν γρήγορα φέτος. Καὶ διαλέγουν καὶ τὴν ὥρα, γιὰ νὰ μᾶς ἐπισκεφθοῦν. Τὸ περασμένο Σαββατόβραδο π. χ. στὶς ἐνδεκάμισι, μόλις οἱ συμπολῖται εἶχαν ἀρχίσει νὰ παρακολουθοῦν τὸ δρᾶμα ἢ τὴν ὀπερέττα τους, στὸ ὑπαίθριο σινεμὰ καὶ τὸ πασσατέμπο ἐροκανίζετο μὲ πολλὴ ὄρεξι, οἱ καταρράκται τοῦ οὐρανοῦ ἄνοιξαν καὶ διέκοψαν τὴν διπλῆ εὐχαρίστησι. Καὶ δὲν εἶνε μόνο αὐτό. Μετὰ τὴν πρώτη ψυχρολουσία, οἱ τόσοι θυελλόπληκτοι, συνεσωρεύθησαν πρὸ τῶν ταμείων τῶν σινεμὰ ζητοῦντες πίσω τὰ λεπτά των. Καὶ τὸ τρίτο μέρος τοῦ θεάματος, ἦτο τὸ ξεκαρδιστικώτερο ἀληθινά.

□ □ □

ΣΥΝΙΣΤΟΥΜΕ σ' ὅλους τοὺς ἀναγνώστας μας, νὰ διαβάσουν τὴ : «Δεύτερη Ἄνοιξι» τὴ νέα νουβέλλα τοῦ μεγάλου λογοτέχνη μας κ. Δημοσθένη Βουτυρᾶ, ποὺ ἀρχίζει νὰ δημοσιεύεται ἀπὸ σήμερον στὴν «Εὐρώπη» (σελὶς 19). Εἶναι ἕνα ζωντανὸ κομμάτι τῆς ζωῆς, ποὺ ὁ συγγραφεὺς μὲ τὴ συνηθισμένη δεξιοτεχνία του, τὴν μεταφέρει στὶς σελίδες τοῦ νέου ἔργου του, γεμάτον ἀπὸ δυνατὲς συγκινήσεις. Ἡ «Δεύτερη Ἄνοιξι», ποὺ πρώτη φορὰ δημοσιεύεται, εἴτε σ' ἐφημερίδα, εἴτε σὲ βιβλίο, γιατὶ ὁ συμπαθὴς φίλος τὴν ἔγραψε εἰδικῶς γιὰ τὴν «Εὐρώπη», θὰ κρατήση ἀσφαλέστατα, ἀδιάπτωτο τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀναγνωστῶν μας καὶ θὰ τοὺς κάμη νὰ νοιώσουν τὴν πραγματικὴ φιλολογικὴ ἀπόλαυσι, ποὺ ξέρει νὰ μεταδίδη ὁ ἐκλεκτὸς συγγραφεύς.

□ □ □

Ο κ. ΣΟΛΟΜΩΝΙΔΗΣ, γενικὸς γραμματεὺς τοῦ «Ὁμίλου Ἀνεμοπορίας τοῦ Πολυτεχνείου» μᾶς γράφει ἀπαντῶν εἰς τὴν καμπάνιαν μας περὶ «Ἀνεμοπορίας» ὅτι : Τὴν ἔναρξιν τῆς ἀνεμοπορικῆς κινήσεως εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐδημιούργησε ἡ ἵδρυσις τοῦ Ο.Α. Πολυτεχνείου, ὁ δὲ Α. Ὅμιλος τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης ἱδρύθη μετὰ πάροδον ἓξ μηνῶν. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὰς ἐπιδόσεις, τὰ ἱπτάμενα μέλη τοῦ Ο.Α.Ε.Τ. εὑρίσκονται εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐκγυμνάσεώς των, ἐκτελοῦντα ὀλισθήσεις ἐν ἐπαφῇ μὲ τὸ ἔδαφος. Ἐνῷ ἡ ὁμὰς τοῦ Πολυτεχνείου ἔχει ἐκτελέσει 348 πτήσεις, μπορεῖ δὲ νὰ παρατάξη μίαν δωδεκάδα ἀνεμοπόρων πρὸς ἀπόκτησιν πτυχίου ἀνεμοπορίας Α΄. Πλὴν τούτων δὲ ὑπάρχουν καὶ ἕτερα τριάντα νέα μέλη ἐκπαιδευόμενα».

Πεζοὶ ἄνθρωποι ἡμεῖς, μὴ πετῶντες μὲ ἀερόπλανα καὶ ἀνεμόπτερα, δημοσιεύουμε, κατὰ καθῆκον, τὰς ἀντιρρήσεις τοῦ κ. Σολομωνίδη, μὲ τὴν εὐχήν, νὰ λείψη, τὸ αἰώνιο «ποιὸς εἶναι πρῶτος καὶ ποιὸς δεύτερος καὶ νὰ ἐργασθοῦν ὅλοι οἱ νέοι γιὰ τὸν μεγάλο σκοπό, ποὺ γι' αὐτὸν ἐργάζονται ὅλα τὰ κράτη.

□ □ □

ΑΞΙΖΕΙ νὰ σημειώσουμε, ἐν συνεχείᾳ τῶν ὅσων ἐγράψαμε στὸ προηγούμενο φύλλο, χαιρετίζοντες τὴν ἄφιξι τῶν «Γκάπανς» ἀπὸ τὴν Ἀμερική, δυὸ πρόσωπα διαλεκτά, μέσα στοὺς ἄλλους ἐκλεκτοὺς Ἕλληνας τῆς ἐκδρομῆς, τὸν ἡγούμενον τῶν ξενητεμμένων Ἑλλήνων κ. Φώτιο Κυρίτση, ἕνα τῶν διαπρεπεστέρων ὁμογενῶν ἐπιστημόνων τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἐπὶ συνεχῆ πενταετίαν ὕπατον ἀρχηγὸν τῆς μεγάλης Ἑλληνικῆς καθαροαίμου Ἑλληνικῆς ἐν Ἀμερικῇ ὀργανώσεως, ὅπως εἶναι ἡ διαπίστωσις ὅλων ποὺ γνωρίζουν τὰ πράγματα— καὶ ἡ ὁποία τόσα τοῦ ὀφείλει. Πρέπει ἐπίσης νὰ ἀναφέρωμεν καὶ τὸν συμπαραστάτην του ὑπαρχηγὸν τῆς ἐκδρομῆς κ. Δ. Βογιατζῆν, μέγαν κυβερνήτην τῆς 9ης περιφερείας τῆς «Γκάπα» καὶ ὕπατον ἀρχηγὸν τῶν τμημάτων τῆς ὀργανώσεως τῶν Νοτίων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς. Μεγαλοεπιχειρηματίας ὁ διακεκριμένος αὐτὸ ὁμογενὴς καὶ ἐγκατεστημένος εἰς τὴν μεγάλην πόλιν τοῦ Χιοῦστον τῆς πολιτείας τοῦ Τέξας, ὅπου ἔχει τὴν ἕδραν τῶν ἐμπορικῶν του ἐπιχειρήσεων, δὲν ἐδαμάσθη ἀπὸ τὸ ἀνθηρὸν γῆρας του διὰ νὰ φθάση προσκυνητὴς στὰ Ἑλληνικὰ χώματα.

□ □ □

Ο ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ ἔχει μετρήσει τὰς δέκα ἡμέρας του καὶ ὅμως αἱ μετακομίσεις συνεχίζονται. Οἱ.... καθυστερημένοι σπεύδουν ναύρουν ἕνα καλλίτερο σπίτι καὶ νὰ ὑποστοῦν τὴν μοιραία φθορὰ τῶν ἐπίπλων κατὰ τὰς μετακινήσεις. Καὶ ἀρχίζει ἡ τελευταία πρᾶξις τοῦ δράματος : Ἡ ἀποκάλυψις ὅτι τὸ παλαιὸ σπίτι ἦταν καλλίτερο καὶ ὅτι ἔσπασαν τόσα καὶ τόσα εἴδη. Καὶ ὁ τραγικὸς ἀπολογισμός, συνοδεύεται μὲ καυγαδάκια, γιατὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀποφασίσαντας τὴν μετακόμισι δὲν παραδέχεται ὅτι εἶναι ὁ «αἴτιος». — Ἐσὺ μᾶς ἔφαγες τὰ αὐτιὰ γιὰ νὰ φύγουμε ἀπὸ τὸ σπίτι...—εἶναι ἡ πρώτη τορπίλλη καὶ μεταχειρίζομε τὴν ἐπίκαιρη λέξι— ποὺ ρίπτεται ἀπὸ τὸν ἄντρα πρὸς τὴν γυναῖκα του. Μὰ ἐκείνη γίνεται κόκκινη σὰν ἀστακὸς ἀπὸ τὸ θυμό της. — Ἐγώ ; φωνάζει. Ἐγώ; Ξεχνᾶς ποὺ δὲν σ' ἄρεσε τίποτα, μέσα στὸ ὤμορφο σπιτάκι μας. Καὶ ἡ ἐπέμβασις τῆς κόρης, περιπλέκει τὴν κατάστασι. Καὶ παίρνει καὶ αὐτὴ τὸ μερίδιό της, στὶς «εὐθῦνες». Ἀλλ' ὅ γέγονε, γέγονε... Καὶ ὅσοι καλὰ κάθουνται, ἂς μὴ ζητοῦν τὰ καλλίτερα.

ΤΗΝ ΣΤΕΝΟΧΩΡΟΥΣΕ

Ὁ σπιτονοικοκύρης.— Δὲν μοῦ δώσατε δεκάρα ἀπὸ τότε ποὺ βρίσκεσθε στὸ σπίτι μου.

Ἡ νοικάρισσα.— Νά, πάρε τρεῖς, ἀλλὰ νὰ μὴ σὲ ξαναδῶ.

Ἕνα αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα, ποὺ θὰ συγκινήση ὅσους καὶ ὅσες τὸ διαβάσουν.

Ἕνα ἔργο μὲ χαρακτῆρες ὑπέροχους, ποὺ θὰ κρατήσουν σὲ θαυμασμὸ τοὺς ἀναγνῶστες μας.

Μιὰ ἱστορία ἔρωτος, ποὺ δύσκολα συναντᾶται στὴ σημερινὴ ἐποχή.

Αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ νέο μυθιστόρημα τῆς

«Εὐρώπης»

ποὺ ἔχει τὸν ὑποβλητικὸ τίτλο:

Ἕνα ἄγνωστο κορίτσι

καὶ ποὺ τὸ ἔγραψε ὁ συγγραφεὺς τῆς «Ἀγωνίας» καὶ τοῦ «Ἕνας χρόνος ἀγάπης» κ. Μίνως Ἀνδρουλιδάκης.

ΦΙΛΟΔΟΞΙΑ

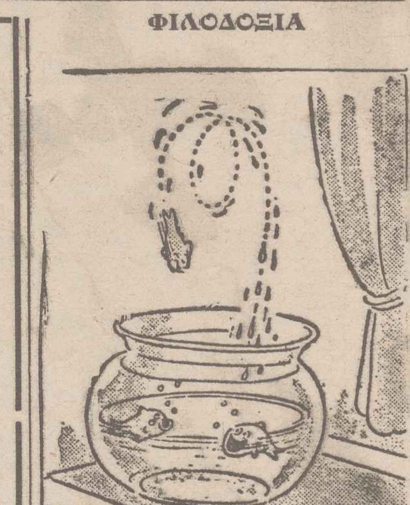

Τὸ ψάρι ποὺ ἐκγυμνάζεται γιὰ νὰ παίξη στὰ «μίκυ-μάους»...

ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΓΑΠΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΘΛΙΒΕΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Στὸν ἔρημο μακρυνὸ ἄσπρο δρόμο, ποὺ περνάει λίγο μακρύτερα ἀπὸ τὸ μικρὸ χωριουδάκι, ἐνῷ ἡ νύχτα ἥρεμη ἁπλώνει τὰ θέλγητρά της στὸ κάμπο ἡ ἄγρια μουγγρίζει ὁ βορρηᾶς, ἕνα σκυλὶ ἀκούγεται νὰ οὐρλιάζη.

Τὸ κλάψιμό του μοιάζει σὰν λυπητερὴ ἐλεγεία καὶ ὅπως σκίζει τὴν σιγαλιὰ κ' ἀνακατεύεται μὲ τὴ θυελλώδικη συμφωνία τοῦ ἀγέρα, λὲς καὶ χίλια μαχαίρια κτυποῦν τὴν καρδιά σου, χίλια μαχαίρια ἀπὸ τὸν πιὸ περίφημο χάλυβα.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ρωτάω ἕνα χωρικὸ ποὺ μὲ συντρόφευε στὴν ἔρημη νύχτα :

— Γιατί κλαίει τόσο θλιμμένα αὐτὸ τὸ σκυλί ;

— Ἱστορία ὁλόκληρη, ἀφέντη...

— Ἱστορία ;

— Ναί!...

Τὸν παρεκάλεσα :

— Λέγε λοιπὸν ἄνθρωπε, ποὺ ξέρεις καὶ τὶς ἱστορίες τῶν ζώων. Λέγε γλήγορα τὴν ἱστορία τοῦ σκύλου ποὺ κλαίει τόσο λυπητερά.

— Θὰ λυπηθῆς ἀφέντη. Μὰ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ χαλάσω τὸ χατήρι. Τὸ σκυλὶ π' ἀκοῦς, εἶναι δικό μου. Μεγάλωσε κοντά μου. Καὶ ἦταν τόσο σκληρό, ποὺ δὲν τ' ἄφινα ποτὲς νὰ ξεπορτίση. Πᾶνε δυὸ χρόνια τώρα, ποὺ κάποιος φίλος, μοὔστειλε ἕνα πεσκέσι. Μιὰ σκυλίτσα. Ὁ Ἀράπης τὴν δέχτηκε καλά. Καὶ ζοῦσαν ἀγαπημένα. Σὰν νἆχαν σεβντά, ἀφέντη. Πολλὲς φορὲς ὁ σκύλος δὲν ἔτρωγε, γιὰ ν' ἀφήση τὴ φιλενάδα του νὰ διαλέξη ἢ νὰ φάη ὅ,τι τοὺς ἔδινα. Στὸ κυνῆγι πάλι μαζύ. Κι' ὁλοένα νὰ τὴν βοηθᾶ κι' ὅλο νὰ τὴν προσέχη. Τὸ Γενάρη, γυοίζαμε τὸ σούρουπο ἀπ' τὸ χωράφι. Μαζὺ καὶ τὰ σκυλιά. Ξαφνικὰ ἕνας λαγὸς πετιέται μπροστά μου. Κι' ὅπως θέλησα νὰ τὸν σκοτώσω, μοῦ ξέφυγαν τὰ βόλια καὶ χτύπησαν τὴν σκυλίτσα. Ἡ κακόμοιρη ἄφησε ἕνα βαθὺ παράπονο κι' ἔπεσε βαρειά. Σκοτωμένη. Ὁ σκύλος ἔτρεξε κοντά της, τὴν μυρίστηκε, τὴν τραβοῦσε μὲ τὰ ποδάρια του, οὔρλιαζε... Μὰ τοῦ κάκου...

Ὁ ἄνθρωπος στάθηκε μιὰ στιγμή. Ἀνάσανε. Κι' ὕστερα εἶπε :

— Ἀπ' ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ σκύλος σὰν βραδυάσει, πάει στὸ μέρος ποὺ σκοτώθηκε ἡ φιλενάδα του καὶ κλαίει σπαραχτικὰ ὡς τὸ πρωΐ.

Σώπασε.

Κι' ἐγὼ σκεφτόμουνα, τὴ θλιβερὴ ἱστορία τῶν σκυλιῶν, κι' ἀκόμη πόσο τὰ ζῶα εἶναι πιὸ πιστὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους...

ΜΙΝΩΣ Κ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

—Νεοελληνικὰ Σημειώματα

Κυκλοφόρησε τὸ 5ο διπλὸ τεῦχος (μηνῶν Ἰουλίου — Αὐγούστου) τοῦ Χαλκιδιώτικου περιοδικοῦ «Νεοελληνικὰ Σημειώματα» μὲ συνεργασία Γρ. Ξενοπούλου, Α. Τραυλαντώνη, Ν. Παππᾶ, Γ. Κοτζιούλα, Θρ. Καστανάκη, Λεων. Κωνσταντινίδη, Ἡλ. Ζιώγα καὶ Γιάννη Σκαρίμπα. Σημειώματα τῆς Σύνταξης, Κριτικὴ Βιβλίου κλπ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ὅταν ἀγαποῦμε

Τοῦ κ. Γ. Ἀννίνου

ΜΙΑ ΣΤΑΓΟΝΑ ΑΙΜΑΤΟΣ

Ἄχ, πόσον καιρὸ δὲν τὸ λαχταροῦσε ἐκεῖνο τὸ καινούργιο φουστάνι !... Κι' εἶχε μὲν ἀκόμα ἐκεῖνα τὰ φουστάνια τοῦ γάμου της, καὶ τὰ διόρθωνε, χρονιάρα νύφη ἀκόμη, μὰ ἦταν κι' ἐκεῖνα τῆς κακομοίρας τῆς Φαννίτσας...

Φτωχονυφούλα κι' ἐκείνη, παρμένη μὲ τὸν Χριστάκη ἀπὸ ἔρωτα, εἶδε κι' ἔπαθε νὰ τὸ κάνη τὸ μικρὸ νοικοκυριό της. Καὶ βέβαια, τίποτε δὲν τῆς ἔλειπε, στὸ μικρὸ σπιτάκι ποὺ κρατοῦσαν, ἕνα μικρὸ νόστιμο σπιτάκι, ἐκεῖ στὰ ριζοβούνια τοῦ Λυκαβηττοῦ, ποὺ ἀντίκρυζαν στὴν Πεντέλη....

Μὰ ἦταν ἕνα νόστιμο σπιτάκι, ἀλήθεια.... Δυὸ κάμαρες ὡραῖες μπροστά, μιὰ κουζίνα, μιὰν αὐλὴ στρωμένη μὲ πλακάκια, ἕνα περβολάκι, καὶ τὸ εἴχανε ἐπιπλώσει ὅπως πρέπει!.... Ὄξω στὴν αὐλὴ εἶχε γλάστρες, κι' εἶχε καὶ λουτρό! Ἕνα σπιτάκι τέλειο, μοντέρνο, μοναχικό, ποὺ ἐστέγαζε τὴν φτωχικὴ εὐτυχία τους, μιὰ εὐτυχία κι' ἀγάπη ἀληθινή...

Ἀγαπιόντουσαν ἀπὸ μικρὰ παιδιά... Ἤτανε δὲν ἤτανε δώδεκα χρονῶν στὸ σχολεῖο ἀκόμη, ποὺ ὁ Χριστάκης, στὸ Γυμνάσιο, θὰ περνοῦσε κάθε ἀπόγεμμα νὰ τὴν πειράξη, ἢ σὰν τὴν εὕρισκε στὸ σπίτι, ποὺ ἦταν φιλενάδα τῆς ἀδερφῆς του, νὰ ἀρχίζη τὰ παιγνίδια.... Ὕστερα, ποὺ μεγάλωσε πιὸ πολὺ κι' ἔγινε δεσποινίδα, δὲν τὴν ἐπείραζε πειά... Τὴν κυττοῦσε μὲ μιὰν ἀνεκδήλωτη λατρεία, πότε νὰ τῆς δώση τὸ τριαντάφυλλο ποὺ κρατοῦσε, πότε νὰ τῆς δώση τὸ χέρι νὰ κατέβη ἀπ' τὸ τράμ, κι' ὅλο να χορεύη μαζί της, σὰν τυχαίνανε σὲ κανένα σπίτι μαζί, σὲ καμμιὰ φιλικὴ διασκέδασι... Ὕστερα μιὰ μέρα, ξαφνικά, σὰν τέλειωσε τὸ στρατιωτικό, καὶ γύρισε στὴν Τράπεζα, ἕνα βράδυ, τίμια καὶ ἐξηγημένα, τῆς εἶπε πὼς τὴν ἀγαπᾶ καὶ πὼς θὰ τὴν ζητοῦσε ἀπὸ τὴν μητέρα της.... Καὶ ἡ Φαννίτσα, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε κι' ἐκείνη, μυστικά, χωρὶς ποτὲ νὰ τοῦ τὸ εἰπῆ, ἀκούμπησε ἀπάνω στὸν ὦμο του, κι' ἔκλαψε μὲ ἀναφυλλητά, ἀπὸ τὴν ἀναπάντεχη χαρά... Τὸ θυμόταν σὰν νὰ ἦταν ἐτούτη ἡ στιγμή, καὶ θυμόταν μάλιστα, πὼς γιὰ καιρό, ἀπάνω στὸ δεξιὸ ὦμο τοῦ Χριστάκη, στὴν μπλέ του τὴν φορεσιά, εἶχαν μείνει δυὸ μεγάλες μεγάλες νερολαδιές, ἀπὸ τὰ δάκρυά της... Ἐκεῖνος δὲν θέλησε νὰ τὶς καθαρίση...

Ἦταν «σουβενὶρ» —ἔλεγε γελῶντας— τῆς ἀρραβῶνας τους κι' ἔμειναν, ἀλήθεια, ἴσαμε ποὺ παντρεφτήκανε, καὶ τὶς καθάρισε μιὰ μέρα ὕστερα.

Πόσο τὸν ἀγαποῦσε τὸν Χριστάκη, μὰ πόσο τὴν ἀγαποῦσε κι' ἐκεῖνος!.. Μέσα στὰ μάτια τὴν κοίταζε καὶ δὲν ἔκανε οὔτε στιγμὴ ἀπὸ κοντά της !.... Ἅμα τέλειωνε στὴν Τράπεζα, ἐρχόταν ἀμέσως στὸ σπίτι, κι' οὔτε ἤξερε πειὰ φίλους, παρέες, καφενεῖο... Ὄχι πὼς ἦταν ἀκοινώνητος. Κάθε ἄλλο... Εἶχε ὅλον τὸν κόσμο φίλους κι' ὅλοι τὸν ἀγαπούσανε, μὰ ὅπου ἐπήγαινε ἐπήγαιναν μαζί Στὸν κινηματογράφο, στὸν περίπατο, στὶς ἐπισκέψεις, στ' ἀδέρφια του. Κι' ἦταν εὐτυχισμένη !.. Ἀληθινὰ εὐτυχισμένη, ποὺ καμμιὰ φορά, ἔννοιωθε ἀπ' τὴν πολλὴ ἀγάπη καὶ τὴν εὐτυχία, σὰν τὸ συλλογιζόταν, κάτι σὰν κόμπο στὸ λαιμό... Κι' ἄλλοτε ξεσποῦσε σ' ἕνα τραγοῦδι, σὰν κελάϊδισμα, ὅπως πηγαινοερχόταν στὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, κι' ἄλλοτε ἔνοιωθε τὰ μάτια της νὰ δακρύζουν ἀπὸ μιὰ γλυκύπικρην ἡδονή...

Ὅμως, πόσο τὸ λαχταροῦσε ἐκεῖνο τὸ φόρεμα!.... Τὤβλεπε κάθε φορὰ ποὺ περνοῦσε, ἀπ' τὴν ὁδὸ Ἑρμοῦ, στὴν βιτρίνα, ἔτσι, μαῦρο μεταξωτὸ ταφτᾶ, μὲ μπουκεττάκια λουλούδια κάθε λογῆς.... Ἕνα φόρεμα τρέλλα, ποὺ θὰ τῆς πήγαινε... Ἄχ! Πῶς θὰ τῆς πήγαινε!.. Τὸ φανταζόταν ραμμένο, ἔτσι, σ' ἕνα κομψὸ «στὺλ» μὲ τὰ ξανθοκάστανα μαλλιά της, χτενισμένα ««ορσάντ», μὲ μπουκλάκια ἀπὸ πίσω, ὅπως στὸ φιγουρίνι, νὰ δέχεται τὴν ἡμέρα τῆς γιορτῆς της!.... Τὦχε πῆ καὶ τοῦ Χριστάκη, γελῶντας, ὅπως περνούσανε μιὰ μέρα μαζὶ ἀπὸ τὰ μαγαζιά, πηγαίνοντας στῆς μητέρας της....

— Ἔ!.... Νὰ τὸ πάρωμε!.... τῆς εἶπε ἐκεῖνος γελῶντας, μισοσοβαρὰ—μισοαστεῖα. Ἂν κάνω κάποια δουλίτσα ποὺ περιμένω, θὰ σοῦ τὸ πάρω σίγουρα! πρόσθεσε ὕστερα σοβαρά, κυττάζοντάς την μὲ ἀγάπη!.... Θὰ στὸ πάρω, γιὰ τὸ χρόνο τοῦ γάμου μας!...

Κι' ἐκείνη τὸν πίστεψε, κι' εὐχήθηκε νὰ γίνη ἡ δουλειά... Ὄχι, καλέ, γιὰ τὸ παληοφόρεμα, μὰ γιὰ τὴν χαρὰ ποὺ θάπαιρνε ὁ Χριστάκης, καὶ γιὰ τὴν δουλειὰ ποὺ θὰ γινόταν καὶ γιὰ τὸ χάρισμα ποὺ θὰ τῆς ἔκανε... Οὔ, θὰ τῆς τὸ ἔπαιρνε σίγουρα!....

Καὶ τὸν φαντάστηκε νὰ ἔρχεται ἕνα μεσημεράκι, καὶ νὰ τῆς λέη :

— Ἂν τὤβρης τί σοὔφερα!

— Τί μοὔφερες; θἄλεγε ἐκείνη. Μὰ δὲν κρατᾶς τίποτε!

— Πῶς! σοὔφερα!.....

Καὶ θ' ἄνοιγε τὸ πορτοφόλι του, νὰ τῆς δώση τὸ φακελλάκι μὲ τὰ δυὸ χιλιάρικα....

— Νά.... γιὰ τὸ φόρεμα... Πότε θέλεις νὰ πᾶμε νὰ τὸ ψωνίσωμε ;

Γιατὶ θὰ πήγαιναν νὰ τὸ ψωνίσουνε μαζί!....

Πόσο τὸ λαχταροῦσε ἐκεῖνο τὸ φόρεμα!.... Κι' ὅμως, νά!... Ὁ χρόνος τοῦ γάμου ἔκλεινε κι' ὅλας σὲ δέκα πέντε μέρες κι' ἡ δουλειὰ δὲν εἶχε γίνει... Θὰ γινόταν τάχα ;

♣

Μέσα στὴν Τράπεζα ὁ Χριστάκης, αὐτό, ὅλο κι' ἐκεῖνος συλλογιζόταν... Ἀλήθεια!.... Ἦταν ἕνα τόσο ὤμορφο φουστάνι, καὶ θὰ τῆς ταίριαζε τόσο τῆς Φαννίτσας!...

Μὰ «ἐκείνη ἡ δουλειὰ» δὲν γινόταν!.... Γρουσούζεψε, θαρρεῖς, καὶ πήγαινε ἀπὸ ἀναβολὴ σὲ ἀναβολή... Σήμερα, αὔριο, τὴν παραπάνω βδομάδα, τὸν ἄλλο μῆνα!.... Κι' ὅλο περνοῦσε ὁ καιρός, καὶ «χρόνιζαν» σὲ δέκα πέντε μέρες..... Ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ μποροῦσε.... Κι' ἔτσι, ὅπως ἐπήγαινε στὸ σπίτι του, κι' ὅσο περνοῦσαν οἱ μέρες, μιὰ κακοκεφιὰ καὶ μιὰ μελαγχολία τὸν ἔπιανε, ποὺ ἄφινε στὴν γωνιὰ τοῦ δρόμου κι' ἔφτανε στὸ σπίτι γελαστός, γιὰ νὰ μὴν τὸν ρωτήση ἡ Φαννίτσα.... Μὰ ἐκείνη, ποὺ διάβαζε στὰ μάτια του, ἔβλεπε μέσα μιὰν ἀσυνήθιστη σκιά, καὶ πάντα τὸν ρωτοῦσε, ὅπως ἔτρεχε νὰ τὸν προϋπαντήση....

— Ἄ!.... τίποτε. Ἔχουμε πολλὴ δουλειὰ αὐτὲς τὶς μέρες καὶ εἶμαι λιγάκι κουρασμένος....

Μά, τώρα, ἔπρεπε κάτι νὰ γίνη καὶ γρήγορα μάλιστα !.. Νὰ μποροῦσε νὰ βρῆ καμμιὰ ἔκτακτη δουλειά.... κανένα γραφεῖο γιὰ λογιστικὰ ἢ γιὰ καμμιὰν ἀλληλογραφία!.... Ἐκείνη ἡ «Ἑστία» πάντα κἄτι ἔχει !....

Κάθε ἀπόγευμα ἔπαιρνε τώρα τὴν «Ἑστία» καὶ τὴν διάβαζε μὲ πυρετό... Ἐκεῖνα τὰ «ΖΗΤΕΙΤΑΙ» πόσους δρόμους δὲν τοῦ εἶχαν δώσει!... Μά, πάντα, ἦταν ἄτυχος.... Πότε εἶχαν κι' ὅλας προσλάβει, πότε ἦταν κάτι γραφεῖα ποὺ δὲν ἔδιναν μισθὸ ἀμέσως, ἄλλα ἤθελαν μὲ δοκιμή, καὶ τρεῖς ἡμέρες ἄργησε τώρα νὰ γυρίση στὸ σπίτι, κι' ἡ Φαννίτσα ἀνησυχοῦσε.

— Μὰ γιατὶ ἀργεῖς ἔτσι ; Κι' εἶσαι καὶ κουρασμένος, πτῶμα, παιδί μου!.... Μπᾶ !

Κι' ἐκεῖνος, ὅλο καὶ δικαιολογιόνταν πὼς εἶχαν «ὄβερτάϊμ» στὴν Τράπεζα, κι' ἔλεγε γελῶντας :

— Ἔ!.... θὰ κουραστοῦμε μερικὲς ἡμέρες, μὰ νά! θὰ τὸ πάρουμε τὸ φόρεμα...

Κι' ἡ Φαννίτσα, γελοῦσε μαζί του, μὰ τὸν ἀπόπαιρνε...

— Ὄχι, ἀγαπίτσα μου!.... Ἂν εἶναι νὰ γίνεσαι σὲ τέτοια χάλια γιὰ τὸ φόρεμα, νὰ μὴν τὸ πάρουμε ποτέ!

Ὅμως πόσο δὲν τὸ ἐπιθυμοῦσε ἐκεῖνο τὸ καινούργιο φόρεμα.... Κι' ἐνδόμυχα, τὤβλεπε τώρα ἀκόμη πειὸ κοντά.... Μπορεῖ καὶ ν' ἀρνηθῆ ὁ Χριστάκης, ἀφοῦ ἔχουν «ὄβερ τάϊμ»;

Κάποια βραδυά, ὄξω ἀπὸ τὰ «ΖΗΤΕΙΤΑΙ» τὸ μάτι τοῦ Χριστάκη ἔπεσε σὲ μιὰν ἀγγελία.... «ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΑΙΜΑΤΟΔΟΤΑΙ».... Τὸ μάτι του ἄστραψε μονομιᾶς! Γιατὶ ὄχι ; Μιὰ ἰδέα ἦταν κι' αὐτή :... Νέος ἦταν, γερὸς ἦταν, αἷμα εἶχε.... Δὲν ἦταν δὰ νὰ φοβηθῆ, ἂν ἔδινε καὶ μερικὰ χιλιόγραμμα!..... Ὤ! θὰ πήγαινε! Σίγουρα θὰ πήγαινε! Οὔτε γραφεῖα, οὔτε σανλαμάσες ! «Περάστε αὔριον!»—«Δυστυχῶς ἐπήραμε»—«Θέλουμε γιὰ ὅλη τὴν ἡμέρα!». Ἐδῶ ἤτανε δουλειὰ ἄψε—σβῦσε! Θὰ ἔδινε αἷμα! Θὰ ἔπαιρνε τοὺς παράδες!...

Τὴν ἄλλη μέρα ζήτησε ἄδεια ἀπὸ τὸν διευθυντὴ καὶ τράβηξε γιὰ τὸν «Εὐαγγελισμό».... Ἐμπῆκε δειλὰ δειλὰ καὶ συνεσταλμένα, κάθησε, περιμένοντας τὴν σειρά του, κι' ὕστερα, ὅταν τοῦ εἶπαν νὰ περάση μετὰ δυὸ τρεῖς ἡμέρες, ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ χτυπάη δυνατὰ δυνατά!.... Τελείωσε πιά! Τὸ φόρεμα θ' ἀγοραζόταν!.....

Γύρισε στὸ σπίτι χαρούμενος αὐτὴν τὴ φορά, χαρούμενος κι' εὐτυχισμένος, κι' εἶπε στὴ Φαννίτσα, ποὺ ἔτρεξε νὰ τὸν προϋπαντήση :

— Ἄ!.... πᾶν τὰ ψέμματα!

Αἱ περιπέτειαι τοῦ φίλου μας καθηγητοῦ κ. Ξεχασμένου

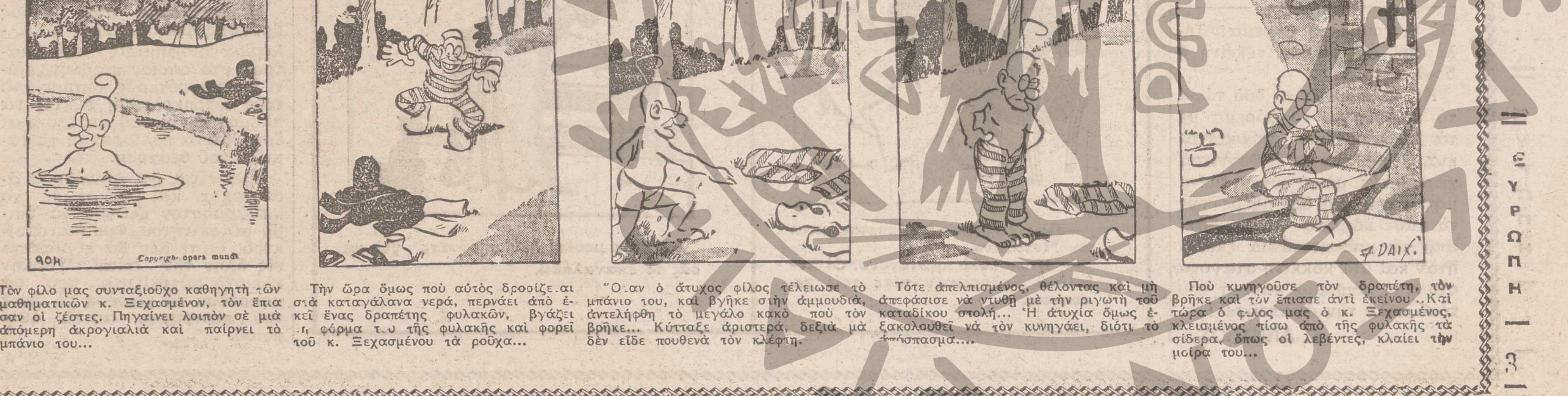

Τὸν φίλο μας συνταξιοῦχο καθηγητὴ τῶν μαθηματικῶν κ. Ξεχασμένον, τὸν ἔπιασαν οἱ ζέστες. Πηγαίνει λοιπὸν σὲ μιὰ ἀπόμερη ἀκρογιαλιὰ καὶ παίρνει τὸ μπάνιο του...

Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ αὐτὸς δροσίζεται στὰ καταγάλανα νερά, περνάει ἀπὸ ἐκεῖ ἕνας δραπέτης φυλακῶν, βγάζει τή φόρμα του τῆς φυλακῆς καὶ φορεῖ τοῦ κ. Ξεχασμένου τὰ ροῦχα...

Ὅταν ὁ ἄτυχος φίλος τέλειωσε τὸ μπάνιο του, καὶ βγῆκε στὴν ἀμμουδιά, ἀντελήφθη τὸ μεγάλο κακὸ ποὺ τὸν βρῆκε... Κύτταξε ἀριστερά, δεξιὰ μὰ δὲν εἶδε πουθενὰ τὸν κλέφτη.

Τότε ἀπελπισμένος, θέλοντας καὶ μὴ ἀποφάσισε νὰ ντυθῆ μὲ τὴν ριγωτὴ τοῦ καταδίκου στολή... Ἡ ἀτυχία ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν κυνηγάει, διότι τὸ ἀπόσπασμα....

Ποὺ κυνηγοῦσε τὸν δραπέτη, τὸν βρῆκε καὶ τὸν ἔπιασε ἀντὶ ἐκεῖνου ..Καὶ τώρα ὁ φίλος μας ὁ κ. Ξεχασμένος, κλεισμένος πίσω ἀπὸ τῆς φυλακῆς τὰ σίδερα, ὅπως οἱ λεβέντες, κλαίει τὴν μοίρα του...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ :

Τὴν πρώτη ποιητικὴ συλλογὴ ποὺ ἐξέδωκε ὁ ποιητὴς Πολέμης τὸ 1883 μὲ τὸν λιτὸν τίτλον «Ποιήματα» ἐπρολόγιζε μὲ τὸ ἑξῆς τετράστιχον :

"Αν γράφω τραγουδάκια καὶ ἐγώ,
ἂν σᾶς χαρίζω στίχους, πέντε,δέκα...
Τὴν ποίησι μονάχα κυνηγῶ.
Γιὰ ἐρωμένη, ὄχι γιὰ γυναῖκα !...»

"Οταν ὅμως μὲ τὴν πάροδον τῶν ἐτῶν ὁ Πολέμης ἐξελίχθη εἰς ἕνα τῶν καλλιτέρων μας ποιητῶν, πολλὲς φορές, διὰ νὰ τελειώσῃ ἕνα ποίημά του ἔμενε κλειστὸς σπίτι του γιὰ πολλὲς ἡμέρες. 'Εννοεῖται πὼς οἱ φίλοι του ποὺ τὸν χάνανε δὲν ἀνησύχουν διόλου, ξέροντας ὅτι κάποιο καινούργιο θὰ σκάρωνε ποίημα. Γι' αὐτὸ ὅταν τὸν ξανάβλεπαν μὲ χαράν των, ἐνθυμούμενοι τὸν μικρὸν πρόλογον τοῦ πρώτου του βιβλίου, τοῦ ἔλεγαν μὲ κάποιαν δεικτικότητα :

— Πάλιν ἐγκυμονοῦσε ἡ ἐρωμένη σου ;

Καὶ ὁ ποιητής :

— Τώρα ἔχει γίνει γυναῖκα μου, ὑποθέτω ὅτι τῆς ἐπιτρέπεται νὰ ἐγκυμονῇ.

Καὶ ἄφινε νὰ διαγραφῇ στὰ χείλη του τὸ χαμόγελο τῆς ἱκανοποιήσεως διὰ τὴν πνευματώδη του ἀπάντησι.

ΤΟΥ Θ. ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΥ :

Γιὰ τὸν καθηγητὴ τοῦ Πολυτεχνείου καὶ ἄριστο ζωγράφο Θ. Θωμόπουλο, ποὺ πέθανε τὴν περασμένη Πέμπτη, οἱ μαθηταί του καὶ οἱ συνάδελφοί του διηγοῦνται σωρείαν ἀνεκδότων.

Κάποτε ποὺ ὁ Θωμόπουλος εἰργάζετο πάνω σ' ἕνα ζωγραφικὸ πίνακα ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ καθηγητοῦ του Νικηφ. Λύτρα, ἐδέχθη τὴν ἐπίθεσι μιᾶς παιδικῆς του φίλης, τὴν ὁποίαν εἶχε πάρα πολὺ καιρὸ νὰ ἰδῇ.

— Γειά σου Θωμᾶ, τοῦ εἶπε, ἀκόμα νὰ τελειώσῃς αὐτὴ τὴν ὡμορφονιά σου... Πᾶνε περισσότερο ἀπὸ ἕξη μῆνες ποὺ τὴν ἄρχισες...

— Τότε βλέπεις πὼς γιὰ νἆναι ζωντανὴ θέλω ἀκόμη ἄλλους τρεῖς μῆνες, τῆς ἀπήντησε σιγοκλείνοντάς της τὸ μάτι...

'Επρόκειτο περὶ τοῦ πορτραίτου τῆς μόνης γυναίκας ποὺ ἀγάπησεν ὁ Θωμόπουλος στὰ νειᾶτα του....

Ἡ ρουλέττα

"Ενας πολὺ καθὼς πρέπει παίκτης ἐμφανίζεται κάθε τόσο στὰ καζῖνα τῆς Κυανῆς 'Ακτῆς. Πλησιάζει στὸ τραπέζι τῆς ρουλέττας καὶ παίζει δυνατὰ ἕνα νούμερο. Τὸ νούμερο αὐτὸ κερδίζει πάντοτε, ὁ παίκτης παίρνει τὸ σημαντικὸν ποσὸν καὶ φεύγει ἀμέσως.

Αὐτὴ ἡ ἐπίμονη τύχη κατέπληξε τοὺς ἐπιχειρηματίας, εἰς τοὺς ὁποίους ἐφάνη ὕποπτος. Ζήτησαν πληροφορίας ἀπὸ τὴν εἰδικὴ ἀστυνομία, φοβούμενοι μήπως εἶχαν νὰ κάμουν μὲ κανένα γνωστὸν ἀπατεῶνα. "Εμαθαν ὅμως ὅτι ὁ παίκτης ἦταν ἐντιμότατος καὶ ὅτι εἶχε στὸ σπίτι του μιὰ ρουλέττα καὶ περνοῦσε τὴν ἡμέρα του κινῶν ἐπάνω εἰς τοὺς τριάντα ἕξ ἀριθμοὺς ἕνα ἐκκρεμές.

Φαίνεται ὅτι τὸ ἐκκρεμὲς αὐτὸ τοῦ δίνει ἀσφαλεῖς πληροφορίας, ποὺ τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ κερδίζῃ.

Οἱ διευθυνταὶ τῶν καζίνων τρέμουν κάθε φορὰ ποὺ τὸν βλέπουν νὰ μπαίνῃ στὴν αἴθουσα.

Θὰ τὤχουμε τὸ φόρεμα! Τέλειωσε, ἐπὶ τέλους, «ἐκείνη ἡ δουλειά!»....

Κι' ἔβλεπαν κι' οἱ δυὸ τώρα τὸ καινούργιο τὸ φόρεμα μὲ τὰ λουλουδένια μπουκεττάκια.... Τὤβλεπε κι' ἡ Φαννίτσα χαρούμενη, μὲ τὰ εὐτυχισμένα μάτια της, καὶ δὲν ἤξερε πὼς τὸ κάθε κόκκινο λουλουδάκι ἀπὸ τὰ μπουκεττάκια ἐκεῖνα ἦταν καὶ μιὰ κόκκινη σταγόνα αἵματος, ἀπὸ μιὰ καρδιὰ ποὺ τόσο πολὺ τὴν ἀγαποῦσε !

Γ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΑ ΣΚΕΤΣ

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ 2037

('Η σκηνὴ παριστᾶ δικαστήριον τοῦ ἐρχομένου αἰῶνος. Δικάζεται ἕνας πενθερόπληκτος).

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (στὸν κατηγορούμενο). Κατηγορεῖσαι ὅτι συνελήφθης ὁπλοφορῶν προχθὲς τὴν νύχτα !

ΚΑΤΗΓ. 'Ομολογῶ, κύριε πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Τὸ πιστόλι αὐτὸ ποῦ τὸ βρῆκες ;

ΚΑΤΗΓ. Τὸ ἔχω ἀγοράσει ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια, κύριε πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Τί νὰ τὸ κάνῃς ;

ΚΑΤΗΓ. Τὤχα πάρει νὰ σκοτώσω τὴν πεθερά μου, κύριε πρόεδρε. Δὲν ξέρετε τί-γρηὰ Φροσάρα εἶναι. Μὲ ἔχει φάει δέκα χρόνια ! Μοὔχει ψήση τὸ ψάρι στὰ χείλη. "Ασπρη μέρα δὲν ἔχω δῆ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ παντρεύτηκα !

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Καὶ ἡ γυναῖκα σου τί λέει γι' αὐτά ;

ΚΑΤΗΓ. Εἶναι τάτσι μίτσι κότσι μὲ τὴ μάννα της κύριε πρόεδρε. Βοηθάει κι' αὐτὴ κάθε φορὰ ποὺ μοῦ τὶς βρέχει ἡ πεθερά μου.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Κι' ἐσὺ τί κάνεις ;

ΚΑΤΗΓ. Τί νὰ κάνω, κύριε πρόεδρε. Σὰν φιλήσυχος πολίτης ἀποφεύγω τὰ σκάνδαλα καὶ κάνω ὑπομονή !

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Καὶ κάθεσαι καὶ τὶς τρῶς κορόϊδο ;

ΚΑΤΗΓ. Μάλιστα, κύριε πρόεδρε. Τί νὰ κάνω;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Εἶσαι ἔνοχος καὶ πρέπει νὰ καταδικαστῇς.

ΚΑΤΗΓ. Μὰ δὲν ἔκανα τίποτα, κύριε πρόεδρε, γιατὶ μὲ καταδικάζετε ;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶσαι ἔνοχος ! Δυὸ μῆνες φυλακὴ διότι ἐπὶ μίαν δεκαετίαν ἐκ προμελέτης κάθεσαι καὶ τραβᾶς πεθερικὰ μαρτύρια καὶ ὑπομένεις !

ΚΑΤΗΓ. Τί θέλατε νὰ κάνω ;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Καὶ ἄλλους δυὸ μῆνες ἀκόμη διὰ τὴν «παράνομο καὶ ἀδικαιολόγητον ὁπλοφορίαν σου». Εἶχες βρὲ βλάκα πιστόλι καὶ καθόσουνα καὶ τὴν καμάρωνες ; Δὲν τὴν σκότωνες ; Φτοῦ νὰ χαθῇς ἀπὸ μπροστά μου !

ΚΑΤΗΓ. Δὲν τώξερα κύριε πρόεδρε !

ΠΡΟΕΔΡΟΣ.Νὰ ξεραθῇς.Πήγαινε τώρα τέσσαρας μῆνες στὸ φρέσκο νὰ μάθῃς ἄλλη φορά..(Τὸ πιστόλι κατάσχεται καὶ τοποθετεῖται ἐπὶ τῆς ἕδρας, ὁ δὲ καταδικασθεὶς ὁδηγεῖται εἰς τὸ φρέσκο).

……

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Νὰ ἔθλῃ ὁ ἄλλος.

(Προσέρχεται ὁ δεύτερος κατηγορούμενος, ἕνας ἀνθρωπᾶκος κακοντυμένος μέχρι 50 χρονῶν).

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. 'Εσένα πάλι τί νὰ σὲ κάνουμε ;

ΚΑΤΗΓ. "Ελεος, κύριε πρόεδρε. "Εχω φαμίλια καὶ γυναῖκα. Εἶμαι νοικοκύρης ἄνθρωπος. Τριάντα χρόνια στὴν 'Αθήνα εἶμαι τύπος καὶ ὑπογραμμός. Δὲν ἔχω κάνῃ τίποτα ποὺ νὰ πηγαίνῃ κόντρα στὸ νόμο.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Χρωστᾶς στὸν νοικοκύρη σου νοίκια ;

ΚΑΤΗΓ. "Οχι, κύριε πρόεδρε. Νηστικοὶ μπορεῖ νὰ μείνωμε ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά μου μὰ τὸ νοῖκι μου θὰ τὸ δώσω κάθε πρώτη τοῦ μηνός.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Κακὸν !... "Εχεις κάνει καμμιὰ πλαστογραφία ;

ΚΑΤΗΓ. Κουνήσου ἀπὸ τὴ θέση σου κύριε πρόεδρε. Δὲν ξέρω ἀπὸ τέτοια πράμματα.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Φόνο ἔχεις κάνῃ ;

ΚΑΤΗΓ. 'Ο Θεὸς νὰ φυλάῃ τέτοιο πρᾶμμα ! Νὰ γίνω κακοῦργος ; Ποτὲ τέτοιο πρᾶμμα, ἐγὼ οὔτε μυῖγα δὲν μπορῶ νὰ σκοτώσω !

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Βρὲ ἐσὺ εἶσαι μουσεῖο κακῶν πράξεων ! Τὰ ροῦχα ποὺ φορᾶς τὰ χρωστᾶς ;

ΚΑΤΗΓ. Μὰ τί ἐρώτησις εἶν' αὐτή ; Τἄχω πληρώσει μὲ τὸν ἱδρῶτα τῆς ψυχῆς μου, κύριε πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Πόσα παιδιὰ ἔχεις ;

ΚΑΤΗΓ. Πέντε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Τῆς γυναῖκας σου τῆς ἔχεις κάνῃ καμμιὰ ἀπιστία ;

ΚΑΤΗΓ. Κούφια ἡ ὥρα ποὺ τ' ἀκούει...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. (Σηκώνεται λίγο). Εἶσαι ἔνοχος !

ΚΑΤΗΓ. "Ενοχος ; Γιατί ;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. "Ενοχος παμψηφεὶ !! Τριάντα χρόνια στὴν 'Αθήνα βρὲ λήσταρχε, χωρὶς νὰ χρωστᾶς νοίκια, χωρὶς νὰ κάνῃς καμμιὰ στραβοτιμονιά, χωρὶς νἄχῃς καμμιὰ μουντζούρα στὸ ποινικό σου μητρῶο;— χωρὶς νἄχῃς κλέψει, χωρὶς οὔτε ἕνα φόνο νἄχῃς κάνῃ, χωρὶς νὰ σκάσῃς κανένα κανόνι στὸν ράφτη σου, χωρὶς νὰ κάνῃς στὴ γυναῖκα σου τοὐλάχιστο δύο τρεῖς ἀπιστίες. Τοὐλάχιστον παίζεις χαρτιά ;

ΚΑΤΗΓ. Οὔτε κοντσίνα δὲν ξέρω.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Τὸν κακό σου τὸν καιρό. "Αλλο ἐπιβαρυντικὸν τῆς καταστάσεώς σου! Πίνεις τοὐλάχιστον κανένα ναρκωτικό ;

ΚΑΤΗΓ. Οὔτε τσιγάρο, κύριε πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Πᾶς χαμένος ! Κανένα ἐλαφρυντικὸν δὲν ἔχεις στὸ ἐνεργητικόν σου... Καταδικάζεσαι σὲ δέκα χρόνια φυλακή !

ΚΑΤΗΓ. Μὰ δὲν ἔχω κάνει τίποτα.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. 'Ακριβῶς γι' αὐτὸ βλάκα! Πρέπει κάτι τέτοια ὑποκείμενα σὰν κι' ἐσένα νὰ τιμωροῦνται αὐστηρῶς. Τὰ δέκα χρόνια εἶναι λίγα. Πολὺ ἐπιεικῶς σὲ ἔκρινε τὸ δικαστήριο. "Αντε δίνε του τώρα !

('Ο κατηγορούμενος γίνεται ἔξω φρενῶν).

ΚΑΤΗΓ. Βοήθεια... Μοὔστριψε. Τρελλάθηκα. ('Ορμάει στὴν ἕδρα ἁρπάζει τὸ πιστόλι τοῦ πενθεροπλήκτου ποὺ ἔχει μπροστά του ὁ γραμματεὺς καὶ πυροβολεῖ τετράκις ἐναντίον τοῦ προέδρου, ἀλλὰ ἀνεπιτυχῶς !! Νὰ σοῦ δείξω ἐγώ, κακοῦργε ἄδικε ἄνθρωπε !...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. (Συνέρχεται λίγο). 'Επὶ τέλους! 'Απόπειρα φόνου ! Νὰ ποὔκανες καὶ κάτι ποὺ σὲ σώζει !

ΚΑΤΗΓ. Τί ἔκανε λέει ;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Τὸ δικαστήριο παραδέχεται «πλήρη σύγχισιν» καὶ σὲ ἀπαλλάσσει πασῶν τῶν κατηγοριῶν... 'Αθῶος !...

(Τὸ ἀκροατήριον χειροκροτεῖ καὶ πίπτει ἡ αὐλαία!....).

ΣΩΤΟΣ—ΑΣΩΤΟΣ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΕΥΑΡΜΟΣΤΟ ΖΕΥΓΟΣ

Φαντάζεσθε ὅτι δύο ἄνθρωποι εἶναι ἱκανοὶ νὰ σταματήσουν τὴν κυκλοφορίαν τῆς μεγαλειτέρας πόλεως τοῦ κόσμου ; Καὶ ὅμως αὐτὸ συνέβη πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων, ὅταν ἐβγῆκαν περίπατον δύο μέλη ἑνὸς θιάσου βαριετὲ καὶ ἐνεφανίσθησαν εἰς τὴν περίφημον Μάντιζον σκουαίρ, τῆς Νέας 'Υόρκης.

'Η παρατιθεμένη φωτογραφία ἐξηγεῖ ἴσως γιατὶ ἕνα πλῆθος χιλιάδων ἀνθρώπων ἠκολούθη τὸ ζεῦγος καὶ διατὶ ἀπησχολήθη σημαντικὴ ἀστυνομικὴ δύναμις διὰ νὰ ἀπαλλάξῃ τοὺς δρόμους καὶ νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν κυκλοφορίαν τῶν ὀχημάτων.

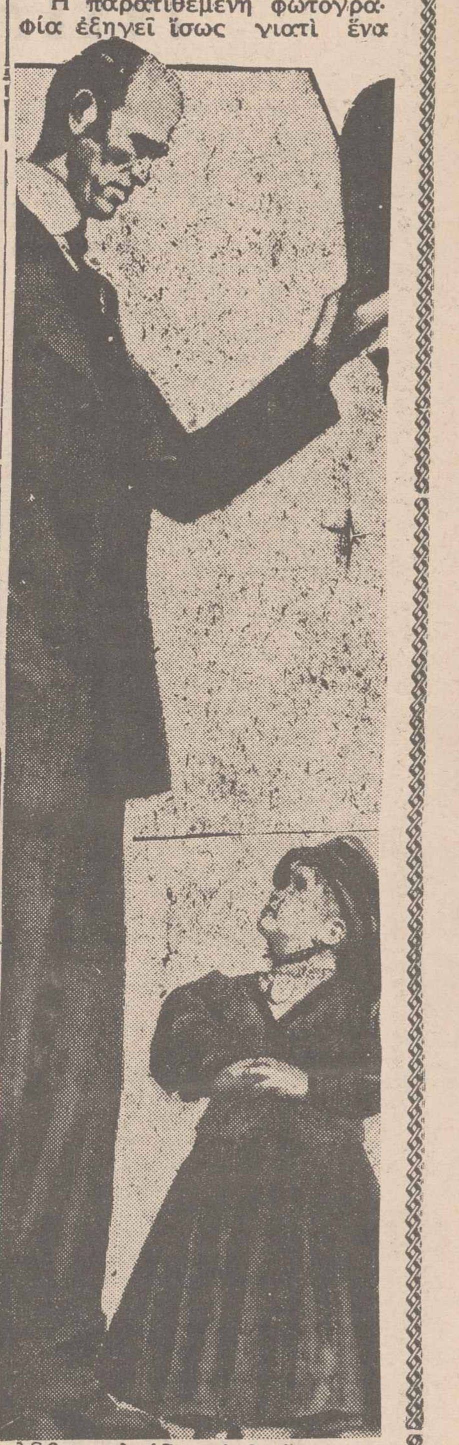

Οἱ περισσότεροι Νεοϋορκέζοι δὲν εἶχαν δῆ ποτὲ αὐτὸ τὸ θέαμα : ἕνα γιγάντιον ἄνδρα, ὕψους 2.30 μέτρων καὶ τὴν σύντροφόν του, τῆς αὐτῆς ἡλικίας μὲ τὸν γίγαντα, τῆς ὁποίας ὅμως τὸ ἀνάστημα δὲν ὑπερέβη ποτὲ τὰ ἐννενήντα ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου. Εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς χαμηλοτέρους νάνους τοῦ κόσμου.

'Ο περίπατός των στοὺς δρόμους ἦταν βεβαίως ἡ καλλίτερα διαφήμισις τοῦ θεάτρου στὸ ὁποῖον παίζουν, διότι ὁ περισσότερος κόσμος ποὺ τοὺς παρηκολούθη ἐζήτει νὰ πληροφορηθῇ ποῦ παίζουν,καὶ ἔσπευσε νὰ πολιορκήσῃ τὸ ταμεῖον τοῦ θεάτρου.

'Εννοεῖται ὅτι ἐπενέβη ἡ ἀστυνομία καὶ ὑπεχρέωσε τὸ ...εὐάρμοστον ζεῦγος νὰ ἐπιβῇ αὐτοκινήτου. Φυσικά, ἀνοικτοῦ, διότι δὲν θὰ εὑρίσκετο εἰς ὅλην τὴν Νέαν 'Υόρκην κλειστὸ αὐτοκίνητο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ χωρέσῃ τὸ ὕψος τοῦ περιφήμου αὐτοῦ ἠθοποιοῦ.

Ἡ γελοιογραφία

ΠΡΟΟΔΟΣ

—Πῶς γινόταν τὸ ἐμπόριον κατὰ τὸν Μεσαίωνα;

—"Ηταν πολὺ πρωτόγονο. Οἱ ἄνθρωποι ἐπλήρωναν τότε τοῖς μετρητοῖς.

ΑΠΙΣΤΕΥΤΟΝ

—Πέστε μου τί δὲν ἀκούσατε γιὰ νὰ σᾶς τὸ ἐπαναλάβω.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗ ΣΥΜΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΣΚΙΤΣΑ ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΤΟΥ Κ. ΜΙΝΟΥ ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗ

Τὴν ξέρετε τὴ Θεσσαλονίκη; "Εχετε πάει κάποια φορά; "Η πηγαίνετε συχνά;

Λοιπόν, ἂν δὲν ἔχετε βρεθῆ στὴ Μακεδονικὴ πρωτεύουσα τὶς ἡμέρες τῆς Διεθνοῦς 'Εκθέσεως, σᾶς βεβαιώνουμε, ὅτι δὲν τὴν ξέρετε τὴ Θεσσαλονίκη.

Γιατὶ τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἡ πόλις τοῦ 'Αγίου Δημητρίου δὲν εἶναι ἡ συνηθισμένη Θεσσαλονίκη, μὲ τοὺς φαρδεῖς δρόμους της, στὸ νέο τμῆμα της, τὰ μεγάλα καταστήματά της, τὸ εὐρωπαϊκὸ χρῶμα της στὴν ὁδὸ Τσιμισκῆ καὶ τὸ ἀνατολίτικο στὴν ὁδὸ 'Εγνατίας. Δὲν εἶναι μόνο ἡ πολιτεία τῆς δουλειᾶς ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ τῆς χαρᾶς τὸ βράδυ, ὅπου ἡ προκυμαία της γιομίζει ἀπὸ τὸ ἀνώνυμο πλῆθος, δίδει στὸ «Μεντιτεράνεαν» ἐντύπωσι εὐρωπαϊκῆς πόλεως, στὸ «'Αστόρια Β» μιᾶς ἀστικῆς πολιτείας καὶ στὸ Λευκὸ Πύργο τὸ ἀνακάτεμα ὅλων τῶν τάξεων καὶ ὅλων τῶν γλωσσῶν. Μετὰ θὰ ἰδῆτε στὴν ὁδὸ Β. Κωνσταντίνου τὶς ἐργαζόμενες νέες καὶ τοὺς νέους, ποὺ βολταίρνουν, ταχτικά, κάθε βράδυ, φλερτάροντας, ποὺ ξεφεύγουν στὶς σκοτεινὲς παρόδους γιὰ ν' ἀλλάξουν ἕνα γλυκὸ λογάκι ἢ ἕνα κλέφτικο φιλί.

* * *

Τὶς ἡμέρες αὐτὲς τοῦ Σεπτεμβρίου, Θεσσαλονίκη εἶναι ἡ "Εκθεσι. 'Εκεῖ εἰς τὸ μεγάλο γήπεδο ὅπου ἔχει ἐγκατασταθῆ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ μακαρίτη τοῦ Γερμανοῦ, τοῦ πρώτου διευθυντῆ της, ἀναμένοντας νὰ περάσῃ πιὸ πίσω, σ' ἕνα εὐρυχωρότερο γήπεδο, ὅπου θὰ ἔχῃ μόνιμες ἐγκαταστάσεις, μεταφέρονται ὅλη ἡ κίνησι, ὅλη ἡ ζωή, ὅλοι οἱ παλμοὶ τῆς πόλεως.

"Ετυχε νὰ παρακολουθήσουμε χρόνια πολλά, ὅλη τὴν ἐργασία αὐτή. 'Απὸ τῆς προεκθετικῆς περιόδου, ἕως τὴν μετεκθετική. 'Απὸ τὴν ὥρα ποὺ θὰ μποῦνε μέσα δειλὰ-δειλά, οἱ πρῶτοι ἐκθέται, γιὰ νὰ πᾶνε στὰ γραφεῖα τῆς 'Εκθέσεως, ναὕρουν τὸν διευθυντή της, τὸν γραμματέα της καὶ νὰ κανονίσουν τὰ τῆς «κατασκηνώσεώς» των, ἕως τὴν ὥρα, ποὺ θαρρετοὶ πιά, γνωστοὶ σ' ὅλους, ξυλώνουν τὰ ἐφήμερα — ἡ εἰκοσαήμερα μᾶλλον — στέκι τους καὶ φεύγουν. Τί χαρά! Τί ζωή! Τί ἐλπίδες!

'Αλλὰ καὶ τί κίνησις στὸ ἀνάμεσο τῶν δύο αὐτῶν ἐποχῶν, στὸ ἀπὸ 6—28 διάστημα, ὅπου ἡ "Εκθεσι εἶναι ἀνοικτή.

Τὰ γραφεῖα τῆς 'Εκθέσεως σὲ διαρκῆ ὀργασμό. 'Ο διευθυντής της, ὁ ἐκλεκτὸς συνάδελφος καὶ διοργανωτικὸς νοῦς, ὁ κ. 'Αχιλλεὺς Καλεύρας, μὲ τὸ μειλίχιο ὕφος του καὶ τὸ παρατηρητικὸ μάτι του, ἀκούει τοὺς ἐκθέτας, τοὺς διευκολύνει, κάνει ὅ,τι εἶναι δίκαιο καὶ σταματᾶ τοὺς ἀπαιτητικούς. 'Ο Γερμανός, ὁ μακαρίτης ὀργανωτὴς αὐτῆς τῆς μεγάλης οἰκονομικῆς ἀρτηρίας τῆς Θεσσαλονίκης, ἦτο ἄλλος τύπος. Μποροῦσε νὰ σὲ κάμῃ ἐχθρό του, μὲ τὸν ὀξὺ θυμό του, ἐκεῖ ποὺ ἤσαστε ὁ καλλίτερος φίλος του. Κι' ὅμως ἦταν τόσο καλός, καλὸς σὰν ἕνα παιδί. 'Ο κ. Καλεύρας εἶναι στιβαρὸ χέρι, μὰ ποὺ ξέρει νὰ βάζῃ τὸ κάθε πρᾶγμα στὴ θέσι του, μ' ἕνα καλὸ λόγο, μ' ἕνα ἀδιόρατο γέλοιο, ποὺ εἶναι μαζὺ χάϊδεμα καὶ προσταγή.

"Ετσι ὅλοι φεύγουν εὐχαριστημένοι. Καὶ δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ γίνῃ ἀλλοιώτικα, γιὰ ὅσους ξέρουν τὸν ἐκλεκτὸ διευθυντὴ τῆς 'Εκθέσεως, ποὺ ἔχει τὴν τύχη νὰ ἔχῃ μαζύ του καλοὺς καὶ ἀξίους συνεργάτας, σὰν τὸν κ. Παπαβασιλείου, τὸν κ. Οἰκονόμου κ.ἄ.

Μέσα στὸ γραφεῖο αὐτὸ τῆς 'Εκθέσεως ὑπάρχει τόση κίνησι καὶ τόσες ὑποθέσεις ποὺ ἀπαιτοῦν ἄμεσο λύσι, ὥστε μόνο μιὰ ταχεῖα καὶ δικαία ἀπόφασι μπορεῖ νὰ σιγάσῃ τὸν ἀναφλασμὸ τῶν ἀξιώσεων καὶ ἀπαιτήσεων. Καὶ γι' αὐτὸ χθές, στὰ ἐγκαίνια τῆς 'Εκθέσεως, ὅλα ἦσαν ἐν τάξει καὶ κανένα δὲν ἠκούσθη παράπονο ἀπὸ κανένα.

* * *

'Αλλ' ἂν τὰ γραφεῖα τῆς 'Εκθέσεως βομβοῦν ἀπὸ τὴν ἀνησυχία τῶν ἐργατικῶν μελισσῶν, ποὺ ἀπὸ κάθε γωνιὰ τῆς 'Ελλάδος, ἀλλὰ καὶ τῶν Βαλκανίων καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἔρχονται ἕως ἐδῶ γιὰ νὰ παραστοῦν στὴ μυσταγωγία τῆς προόδου, οἱ περίβολοί της εἶναι κάτι ποὺ συναρπάζει τὸν ἐπισκέπτη. 'Η εὐρεῖα κεντρικὴ λεωφόρος μὲ γοῦστο διακοσμημένη, ἔχει τὶς πιὸ θαλερὲς βιομηχανίες τῆς χώρας μας, μαζὺ μὲ τὶς ξένες καὶ μαζὺ μὲ τοὺς 'Οργανισμοὺς τῶν προϊόντων μας. Πολλὰ γνωστὰ ὀνόματα, φίρμες παληές, βρίσκονται ἐδῶ, μαζὺ μὲ ξένες, καὶ σύγχρονα ὁ καπνός μας, ἡ ξανθὴ θεὰ τῆς 'Ελλάδος, ποὺ τόσα ἑκατομμύρια ἀποφέρει, μαζὺ μὲ τὴν σταφίδα ποὺ στεγάζεται σ' ἕνα ὡραῖο περίπτερο καὶ τὰ σῦκα, ποὺ προκαλοῦν τὸν ἐπισκέπτη, ὡραῖα διασκευασμένα. Σ' αὐτὴ τὴ λεωφόρο ὑπάρχουν καὶ τὰ κέντρα τῆς 'Εκθέσεως. Δεξιὰ κι' ἀριστερά, κάθε βράδυ, κόσμος πολὺς ἐκ πάσης 'Ελλάδος, ἀλλὰ καὶ Βαλκανικῆς καὶ Εὐρώπης, ἔχει κατακλύσει τὰ κέντρα αὐτὰ καὶ ἀκούει τὸν ἐκφωνητὴ τοῦ σταθμοῦ, ποὺ ἀγγέλλει εἰδήσεις καὶ διαφημίσεις ἐναλλάξ, τὰ μεγάφωνα ποὺ ἀφίνουν τὰ τραγούδια νὰ σκορπίζωνται γύρω, τὶς μουσικές, ἐνῷ σύγχρονα συζητεῖ, γελᾶ, χαίρεται, διασκεδάζει.

Παρέκει, ὄρθιοι πολλοί, τρώγουν τὰ οὑγγαρέζικα λουκάνικα μὲ τὰ ὁλόλευκα ψωμάκια καὶ ἔχουν μιὰ εὐχαρίστησι, σὰν νὰ κάθουνται στὸ καλλίτερο τραπέζι.

Κι' ἀνάμεσα τῶν κέντρων ἀνεβαίνουν καὶ κατεβαίνουν, χιλιάδες τὰ κοριτσόπουλα μὲ τὰ μπιρμπιλωτὰ μάτια, ποὺ θυμίζουν λαγγεμένη ἀνατολή, μὲ τὶς λεύτερες κινήσεις ποὺ θυμίζουν 'Αρτέμιδες καὶ μὲ τὴν μοντέρνα ἐλευθερία, ποὺ θυμίζει ὄχι 'Αθήνα, μὰ Εὐρώπη. Μαζὺ εἴτανε καὶ οἱ νεαροί. Λείπει ὁ Μάρτης ἀπὸ τὴ Σαρακοστή; "Ετσι δὲν μποροῦν νὰ λείψουν κι' αὐτοί, ἀπὸ τὴ συγκέντρωσι τοῦ θηλυκοκόσμου. Κι' ἀνάμεσά τους, βρίσκουνται καὶ συγκρούουνται, στὴν ἀνθρωποθάλασσα αὐτὴ τῆς νειότης, οἰκτρὰ ναυάγια, οἰκογενειάρχαι ποὺ παρασύρουν τὰ παιδιά τους, ἀπὸ φόβο μὴ χαθοῦν, γεροντοπαλλήκαρα ποὺ ζητοῦν σὰν ἐλεημοσύνη, μιὰ φλογερὴ ματιά, ξένοι ποὺ δὲν ξέρουν πῶς νὰ φύγουν καὶ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὴν ἐκδήλωσι αὐτὴ τῆς νεότητος, ποὺ εἶναι παντοῦ ἡ ἴδια, ὅπως εἶναι καὶ ὡραία καὶ θαυμαστή.

* * *

'Αλλὰ δὲν εἶναι μόνο ὅ,τι περιγράψαμε ἡ "Εκθεσι. Πίσω τὰ περίπτερα τῆς ἐθνικῆς παραγωγῆς, γιομάτα ἀπὸ προϊόντα τῆς γῆς, ἀπὸ παντοδαπὰς ἐκδηλώσεις τοῦ ὀργασμοῦ της, ἀλλὰ καὶ προϊόντα τῆς ἑλληνικῆς θαλάσσης καὶ τοῦ χεριοῦ τοῦ βιοτέχνη μας, προσελκύει κόσμο πολὺ ποὺ ἐξετάζει, ἐρωτᾶ, θαυμάζει.

Σταφύλια περίφημα καὶ σὰν παιδιά. Καρπούζια ὑπερδέκα ὀκάδων. Σιτάρι ξανθό. Τυρὶ Κρητικὸ καὶ 'Αγράφων. Μέλι ξανθό. Χειροτεχνήματα, ποὺ πόσα μάτια θὰ ξενύχτησαν γιὰ νὰ τὰ ἐμφανίσουν τόσο ὡραῖα. Γιαννιώτικα ἀσημένια κομψοτεχνήματα, ποὺ τόσο εἶναι τῆς μόδας. Καὶ τόσα καὶ τόσα ἄλλα βρίσκουνται ἐδῶ μέσα, ποὺ δίδουν ἀνάγλυφο τὴν ἐργατικότητα τοῦ "Ελληνα ἀγρότη καὶ βιοτέχνη.

Καὶ παράπλευρα ἄλλα περίπτερα, ἄλλα εἴδη, ἄλλες ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς τῶν ἐργαζομένων 'Ελλήνων, ποὺ ἔχουν πολλοὺς ἐπισκέπτας καὶ ἀγοραστάς. Γιατὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ πρέπει νὰ τονισθῇ, ὅτι ἡ "Εκθεσις τῆς Θεσσαλονίκης εἶναι καὶ 'Εμποροπανήγυρις. Πουλᾶνε ἐκεῖ καὶ λιανικά, ὡραῖα πραγματάκια καὶ γίνεται ἕνας τζίρος ἑκατομμυρίων πολλῶν, ἀπὸ τὰ ἑκατοντάδραχμα τῶν ἐπισκεπτῶν. Καὶ αὐτὸ εἶναι σοφώτατο. Καὶ γι' αὐτὸ ἡ "Εκθεσις δὲν θὰ πέσῃ ποτέ. Γιατὶ ἔτσι μαζεύει πολλοὺς ἐπισκέπτας καὶ ἔτσι κυκλοφορεῖ πολὺ χρῆμα γιὰ διαμονή τους καὶ ἀγορὲς διάφορες.

Ποιὸς δὲν θ' ἀγοράσῃ παρακαλῶ, μιὰ κούκλα γιὰ τὸ παιδί του, ἕνα δακτυλιδάκι γιὰ τὴ φιλινάδα, ἕνα βραχιόλι ἢ ἕνα καμινέτο, ἕνα μπιμπελό, κάτι τέλος ἢ καὶ πολλὰ — ἀναλόγως τοῦ περιεχομένου τοῦ βαλαντίου του;

Σοφὴ λοιπὸν ἡ ἀρχικὴ σκέψι, νὰ πάρῃ αὐτὸ τὸ χρῶμα ἡ "Εκθεσι. Καὶ ὅσο καὶ ἂν μεμψιμοιροῦν οἱ «μεγαλοϊδεάται», αὐτοὶ εἶναι ὀλίγοι καὶ μὲ τοὺς λίγους κανεὶς ποτὲ δὲν ἔκαμε δουλειά, ποὺ νὰ προκόψῃ.

* * *

Τμῆμα ψυχαγωγικὸ τῆς 'Εκθέσεως, εἶναι καὶ τὰ παιγνίδια της, ποὺ χρόνο μὲ τὸ χρόνο, καὶ ἰδίᾳ τώρα μὲ τὸν κ. Καλεύρα, ἔχουν βέβαια τὸ χρῶμα ποὺ ταιριάζει σὲ μιὰ "Εκθεσι, ἀλλ' εἶναι καὶ διαλεχτότερα. 'Εκεῖ συρρέουν οἱ ἐπισκέπται γιὰ νὰ περάσουν τὴν ὥρα τους, βλέποντες τὰ ἐκθέματα καὶ ἐκεῖ διασκεδάζουν, τόσο εὔθυμα, ποὺ τὰ γέλοια τους εἶναι ἡ καλλίτερη πιστοποίησι γι' αὐτό.

Βέβαια ἀργότερα, ὅταν ἡ "Εκθεσι θὰ ἐγκατασταθῇ μονίμως στὰς νέας της ἐγκαταστάσεις, γιὰ τὸ εἶδος αὐτὸ θὰ δοθῇ μιὰ καλλίτερη θέσι, κι' ἔτσι θὰ μετακαλοῦνται καὶ καλλίτερα πράγματα. Μπορεῖ μάλιστα ἡ "Εκθεσι νἄχῃ καὶ μόνιμο θέατρο καὶ ἱπποδρόμιο, ποὺ θὰ συγκεντρώνῃ περισσότερο κόσμο.

'Αλλὰ σιγὰ-σιγά.

* * *

Νομίζουμε ὅτι δώσαμε μιὰ εἰκόνα τῆς 'Εκθέσεως σὲ χοντρὲς γραμμές, ἀλλὰ κτυπητές. 'Επιφυλασσόμενοι νὰ γράψουμε γιὰ τὰ ἐγκαίνιά της σ' ἄλλο φύλλο, μὲ περισσότερες λεπτομέρειες καὶ μ' ὅ,τι χαρακτηριστικὸ θὰ ἴδουμε, κλείνουμε τὸ σημείωμα αὐτὸ μὲ μιὰ εὐχή :

"Ολοι οἱ Ελληνες νὰ ἐννοήσουν βαθειά, ὅπως τὴν ἔχει κατανοήσει τὸ Κράτος, τὴν σημασία τῆς 'Εκθέσεως τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τὴν ἀνάγκη ποὺ ὑπάρχει νὰ διατηρηθῇ καὶ νὰ προοδεύσῃ.

ΜΙΝΩΣ Κ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Καὶ τώρα ἔφυγες...

Θυμᾶσαι... Καὶ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ. "Ηταν ἕνα δειλινὸ χινοπωριάτικο, μουντό. 'Ο οὐρανὸς ἦταν θολὸς καὶ τὰ σύννεφα τρέχανε γοργά, ταξείδευαν στ' ἄπειρο...

...Περπατοῦσα πάνω στὸ μουράγιο τοῦ λιμανιοῦ καὶ σὲ περίμενα. Μοῦ τὤχες πεῖ: «Θαρθῶ νὰ σ' ἀποχαιρετίσω... Νὰ μὲ περιμένῃς στὸ μουράγιο».

Κύτταζα φοβισμένα ὁλόγυρά μου κι' ὅλα μοῦ φαινότανε σὰν ψεύτικα, σὰν ξένα... Κάτ' ἀπ' τὰ πόδια μου ἡ θάλασσα ἄφηνε παιχνιδιάρα τοὺς ἀφρούς της ἁπαλὰ νὰ στεφανώνουν τ' ἀκρογιάλι κι' οἱ βαρκοῦλες, κάτασπρες, δεμένες στὸ μουράγιο λικνίζονταν ἀνάλαφρα... κι' ἡ σιλουέττα τους, τρεμάμενη ζωγραφιζότανε στὰ καθαρὰ νερά...

Πιὸ πέρα ἕνα καράβι ἄφηνε ἀπ' τὸ φουγάρο του τὸν μαῦρο τὸν καπνό του π' ἀνέβαινε ψηλὰ καὶ ξέφτιζε καὶ χάνονταν... Τὸ κύτταζα μὲ φθόνο, μὲ κακία. Θὰ σ' ἔπαιρνε ἀπὸ κοντά μου...

"Αξαφνα ἡ σειρῆνά του ἔσκισε τὴν ἡσυχία τοῦ λιμανιοῦ κι' οἱ γλάροι τρομαγμένοι φτερούγιζαν γοργὰ μὲ τ' ἄσπρα τὰ φτερά τους καὶ πέταξαν ψηλά...

Μι' ἀγωνία — μοὔσφιγγε τὴν ψυχὴ καὶ μι' ἀμφιβολία μοῦ γιόμιζε τὴ σκέψη.

—Δὲ θὰ φύγῃ, ἀναρωτιόμουνα ; Μὲ γέλασε;

Κι' ἀμέσως μιὰ ἐλπίδα, μιὰ χαρὰ πλημμυροῦσε τὴν καρδιά μου...

—Δὲ θἄσβυνε ὥστε τόσο γρήγορα τ' ὡραῖο μας τοῦτ' ὄνειρο, ποὺ τόσους μῆνες τώρα πλάθαμε γυρνῶντας στὰ ἔρημα ἀκρογιάλια.

Μ' ἄξαφνα δυὸ χεράκια μοῦ κλείνουνε τὰ μάτια ἁπαλὰ καὶ μοῦ χαϊδεύουν τὰ μαλλιά... "Ησουνα σύ! Σοῦ ἔσφιξα τὰ χέρια δυνατὰ καὶ σὲ κύτταξα καλὰ στὰ μάτια... Τὰ εἶδα δακρυσμένα! Τὰ χείλη σου τρέμανε ἀπ' τὴ συγκίνησι. Τὸ χρῶμά σου ἤταν ἄσπρο. Μ' ἀγαποῦσες!... "Εκανα νὰ σοῦ μιλήσω μὰ τὰ λόγια πνίγονταν στὸ λαρύγγι μου... 'Η σκέψη μου τὸ μυαλό μου εἶχαν σταματήσει!... Κάτι σὰν κόμπος μ' ἔπνιγε... "Ηθελα νὰ κλάψω, μὰ τὰ μάτια μου στερέψανε...

Τὸ βαπόρι ξανασφύριξε... σὲ φώναξε κοντά του. Σὲ κρατοῦσα ἀπὸ τὸ χέρι σφιχτά, σὰν τὸ μικρὸ παιδὶ τὴ μάννα τὴν γλυκειά του.... Δὲν ἤθελα νὰ φύγῃς!...

—'Ο κόσμος δίπλα μας βιαστικός, πολυάσχολος, ἀνεβοκατέβαινε στὸ καράβι.

... Γιὰ τελευταία φορὰ μ' ἀγκάλιασες μὲ τὰ μάτια σου καὶ μοὔσφιξες τὰ χέρια δυνατά... Τὰ χείλη σου κάτι εἶπαν : «'Αντίο», «Καλὴ ἀντάμωση»... Καὶ τὰ δικά μου κινήθηκαν ἀργά: «'Αντίο» «Νὰ μὲ θυμᾶσαι»... Καὶ σὰν ν' ἄκουσα σβυστὰ — δὲν τὸ θυμᾶμαι — «Θὰ σὲ θυμᾶμαι πάντα»... Κι' ἤσουν πιὰ πάνω στὴ σκάλα... Τὸ καράβι ξανασφύριξε γιὰ τελευταία φορά, ἀκόμη— κι' ὁ ἦχος του, θαρρεῖς, τρυποῦσε τὴν καρδιά μου...

'Ο ἕλικας γοργὸς ἐτάραξε μ' ὁρμὴ τὴν ἥσυχη τὴ θάλασσα, κι' ἀφροὶ καὶ κύματα πετάχτηκαν, ποὺ ὁλοένα σκόρπιζαν καὶ μάκραιναν, πρὸς τ' ἀκρογιάλι, πρὸς τὸ πέλαγο, πρὸς κάθε σημεῖο... 'Απ' τὸ φουγάρο ὁ καπνὸς μαῦρος, πηχτὸς ἀνέβαινε ψηλὰ καὶ κουλουριάζονταν καὶ ξετυλίγονταν καὶ χανότανε στὰ σύννεφα...

"Εφευγες πιά, δὲν ἦταν ἄνειρο!.. 'Η πλώρη τοῦ καραβιοῦ ἔσκιζε ἀργά, νωχελικὰ τὰ κύματα κι' οἱ γλάροι φτερουγίζαν τρομαγμένοι ὁλόγυρά του...

'Απὸ τὴν πρύμνη — κρεμασμένη ἀπὸ τὰ σίδερα — ἀνέμιζες ψηλὰ τὸ μαντηλάκι σου. Σὰν τὶς φτεροῦγες τ' ἄρρωστου, τοῦ πληγωμένου τοῦ πουλιοῦ ποὺ θέλει νὰ πετάξῃ στὸν ἀγέρα λεύτερο... Τὸ ἴδιο ἔκανα καὶ γώ. Σὰν δυὸ πουλάκια λαβωμένα φτερούγιζαν τὰ μαντηλάκια μας ψηλά... Πόσα μαντήλια τέτοια δὲν ἀνέμιζαν τριγύρω μου; Τριγύρω σου ; Καθεὶς μὲ τὸ δικό του τὸν καϋμό, μὲ τὴ δική του θλίψη... 'Ο ἥλιος πέρα ἀπὸ τὴ δύση του ἔστελνε τὶς τελευταῖες του ξεψυχισμένες πιὰ ἀχτῖδες κι' ἡ νύχτα ἐρχότανε γοργή. Τὸ καράβι ἔστριβε γοργά, περήφανα τὸν κάβο καὶ μέσα στὰ πρῶτα σκοτάδια ποὺ κατέβαιναν φάνταζε στὰ μάτια μου σὰ δράκοντας πελώριος ποὺ ἅρπαξε μὲ τόσην ἀπονιὰ τὴν εὐτυχία μου... "Ολα μαυρίσαν γύρω μου... Τὸ πέλαγος ὁ οὐρανὸς καὶ τὸ νησί μας... Κι' ὅλα μ' ἀφήσαν ἔρημο!... Πῆρα τὸ δρόμο μου σκυφτὸς θρηνῶντας μὲ δάκρυα τὴ χαμένη πιὰ χαρά μου...

"Ε φ υ γ ε ς... ἤσουν τόσο μακρυά !...

ΣΤΑΥΡΟΣ Α. ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΗΣ

Μὴ θραύετε ποτὲ μὲ τὰ δόντιά σας, καρύδια, φουντούκια, κλωστὲς καὶ σκληρὰ ἀντικείμενα, γιατὶ ἔτσι καταστρέφετε τὰ δόντια σας.

Μὴ βάζετε ποτὲ τὸ δάκτυλο στὴ μύτη σας· ἔτσι μπορεῖτε νὰ μολύνετε μὲ τὸ νύχι σας τὶς κοιλότητές της καὶ νὰ ἐρεθισθοῦν, ὁπότε ἡ μύτη σας κοκκινίζει.

Μὴ βάζετε στενὰ ῥοῦχα ἢ μὴ σφίγγεσθε πολύ. Πολὺ περισσότερο ὅταν κοιμᾶσθε, πρέπει νὰ φορᾶτε πλατειὰ νυκτικὰ ἢ πυτζάμες. 'Ιδίως ἀφίνετε ἐλεύθερον, τὸ λαιμό, τὴν κοιλιὰ καὶ τὰ ἄκρα.

Μὴ πίνετε κρύο νερὸ μετὰ ζεστὸ φαγητὸ ἢ τὸ ἐναντίον, γιὰ νὰ μὴ καταστραφοῦν τὰ δόντια σας.

Προσέχετε νὰ μὴ πιέζετε τὸ στῆθος σας στὸ γραφεῖο σας ἢ στὸ γράψιμο ἢ σὲ ἄλλη ἐργασία.

ΜΙΝΩΙΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΕ ΝΤΕΚΟΛΤΕ...

ΤΟΥ Κου ΓΙΑΝΝΗ ΜΟΥΡΕΛΛΟΥ

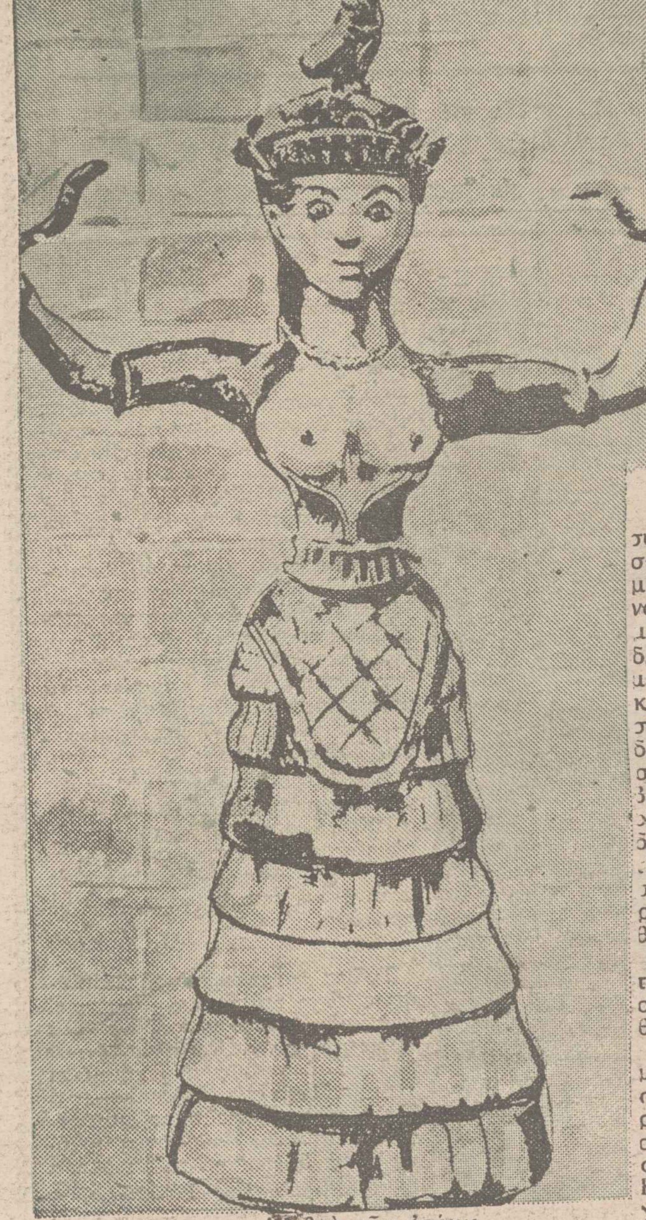

Ἡ θεὰ τῶν ὄφεων
(Ἀνασκαφαὶ Κνωσσοῦ)

Ὅλοι οἱ ἀρχαῖοι πολιτισμοὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Αἰγυπτιακό, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς μέσα σὲ ὡρισμένους περιορισμούς, μᾶς δίδουν τὴν γυναῖκα σὲ μιὰ θέσι ὑποδιεστέρα τοῦ ἀνδρός, ποὺ τὴν μεταβάλλει σὲ μιὰ γυναῖκα πρᾶγμα (RES), ὅπως τὴν ἔλεγαν καὶ ὅπως τὴν ἤθελαν οἱ Ρωμαῖοι. Καὶ στὴν ἐποχὴ ἀκόμα τῆς ἀνωτέρας ἐκδηλώσεως τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος, ὁπότε αἱ Ἀθῆναι εἶχον φθάσει στὸ ζενὶθ τοῦ πολιτισμοῦ των, πολιτισμοῦ ἀθανάτου, ποὺ ἐπέδρασε καὶ ἐπιδρᾶ ἀκόμα καὶ σήμερα πάνω σὲ κάθε πνευματικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ προσπάθεια, ἡ γυναῖκα εἶχε κλεισθῆ μέσα στὰ στενὰ ὅρια περιοριστικῶν συνθηκῶν καὶ καθηκόντων, ποὺ τῆς ἀφαιροῦσαν κάθε πρωτοβουλία καὶ κάθε συμμετοχὴ στὴν πολιτειακὴ καὶ κοινωνικὴ ζωή.

Στὴ Μινωϊκὴ ὅμως περίοδο, ἡ γυναῖκα εἶχε ἐξαιρετικὴ θέσι, τελείως ἀλλοιώτικη ἀπὸ τὴ θέσι τῆς γυναικὸς καὶ στὰς νεωτέρας ἀκόμα προχριστιανικὰς περιόδους. Δὲν ἦταν κλεισμένη ἡ γυναῖκα τῆς Κνωσσοῦ στὸ γυναικωνίτη καὶ δὲν ἀπετέλει ἁπλοῦν καὶ ἄβουλον ἡδονιστικὸν ὄργανον τοῦ ἀνδρὸς ἢ παιδοποιητικὴν μηχανήν, τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς πολιτείας. Ὄχι. Ἡ γυναῖκα τότε εἶχε τὴν κοινωνικὴν θέσιν της καὶ τὸ μέρισμά της εἰς τὰ κοινά. Εἰς τὰς θρησκευτικὰς ἐκδηλώσεις τοῦ λαοῦ ἡ γυναῖκα ἦτο ἡ βασική, ἡ διέπουσα ἀρχή. Εἰς τὰς ταυρομαχίας ἡ γυναῖκα ἦταν ἡ πρώτη ἱέρεια. Αὐτή, ἐκτελῶντας τοὺς θρησκευτικοὺς χορούς της καὶ τὰ θρησκευτικὰ ἐντεταλμένα, ἐπιδοῦσε στὴν πλάτη τῶν ταύρων καὶ ἔπαιζε μὲ τὶς ἀκροβασίες της πάνω στὰ κέρατα τοῦ ἐρεθισμένου ζώου.

Στὴ μεγάλη τοιχογραφία τῆς Κνωσσοῦ ποὺ μᾶς δίδει θαυμασία ἀναπαράστασι τῶν θρησκευτικῶν τελετῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, βλέπομε ὅτι μόνο γυναῖκες ἐλάμβανον μέρος εἰς τὰς ταυρομαχίας, ἀφοῦ, ἄλλως τε, εἶναι ἐξηκριβωμένον ὅτι μόνον γυναῖκες ἱέρειες ἐμεσίτευον μεταξὺ ἀνθρώπων καὶ Θεῶν.

Ἀλλὰ καὶ στὰς κοσμικὰς συγκεντρώσεις βλέπομε τὴν γυναῖκα μαζὶ μὲ τοὺς ἄνδρες, μὲ μιὰ μοντέρνα οἰκειότητα, στὰ θέατρα δὲ ποὺ παρίσταντο οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ ἄρχοντες, διακρίνομε τὶς γυναῖκες στὶς πιὸ περίβλεπτες θέσεις, τόσο στὰ ἀρχοντικὰ ὅσο καὶ στὰ λαϊκὰ θεωρεῖα.

Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον μᾶς παρουσιάζουν οἱ τοιχογραφίες τῆς Κνωσσοῦ τὶς γυναῖκες νὰ μιλοῦν κατὰ τὴν ὥραν τῆς θρησκευτικῆς ἢ κοσμικῆς συγκεντρώσεως μπρὸς στὸν Βασιλέα καὶ μπρὸς σ' ὅλους τοὺς ἄρχοντας, ποὺ τὸν περιβάλλουν, μᾶς δείχνουν τὴν ἐξαιρετικὴ καὶ ἀνεξάρτητη θέσι της, ποὺ δὲν ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὴν εὐγενικὴ εὐμένεια τῶν ἀνδρῶν ἢ ἀπὸ τὴν παραχωρητικὴ ὑποχωρητικότητα τοῦ συζύγου. ἀλλὰ ἀπὸ τὰ ἀπαράγραπτα καὶ νόμιμα δικαιώματά της.

Αὐτὴ ἄλλως τε ἡ ἀμφίεσις τῶν γυναικῶν τῶν Μινωϊκῶν χρόνων καὶ τὸ τουπὲ τῆς ἐμφανίσεώς των, μᾶς δείχνουν σχεδὸν ἔκτυπα τὰ δικαιώματα αὐτὰ καὶ τὴ θέσι ποῦχε δημιουργήσει στὰ πανάρχαια αὐτὰ χρόνια ἡ γυναῖκα. Μιὰ ματιὰ μόνο στὰ πορτραῖτα τῶν τριῶν κυριῶν ποὺ ἀντιγράφομε, ἀπὸ τὶς τοιχογραφίες τῆς Κνωσσοῦ, καὶ ποὺ ὠνόμασαν οἱ ἀρχαιολόγοι «Κυανὲς κυρίες» καὶ μιὰ ἄλλη ποὺ λὲν «Παριζιάνα», μᾶς δείχνει τὴν κοινωνικὴ καὶ τὴν πολιτειακὴ θέσι τῆς γυναίκας στὴν περίοδο τοῦ Μινωϊκοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχοσύνθεσί της.

Ἀναντιρρήτως, ὁ ἄνθρωπος καὶ ἰδίως ἡ γυναῖκα, ἅμα ποζάρει μπρὸς στὸ ζωγράφο ἢ μπρὸς στὸ φωτογραφικὸ φακὸ δείχνει τὸν ἑαυτό της κατακάθαρα. Ὅση κι' ἂν εἶναι ἡ ὑπόκρισίς της, τὴν ὥρα ποὺ θέλει νὰ δείξῃ τὸν ἑαυτό της καὶ μάλιστα νὰ τὸν ἐμπιστευθῇ στὴν ἱστορία, μᾶς τὸν δίνει ἀκάλυπτο, γιατὶ ὁ ἐνθουσιασμός της τῆς παραλύει τὴν λογικὴ τῆς ὑποκρίσεως, ὅπως ὁ ἄνδρας σὲ στιγμὲς μέθης, εἴτε ἀπὸ ἡδονή, εἴτε ἀπὸ ἀλκοόλ, μᾶς ἀφίνει τὸν ἑαυτό του ἀκάλυπτο. Δὲν μπορεῖ τότε νὰ κρυβῇ ὁ χαρακτῆρας τοῦ ἀνθρώπου. Γιὰ τὴ γυναῖκα ἡ ἐπίδειξις εἶναι ἡ μεθυστικὴ χαρὰ ποὺ τῆς παραλύει καὶ τὴν πιὸ συγκρατημένη ὑποκρισία της. Γι' αὐτὸ φρονῶ, ὅτι οἱ τοιχογραφίες τῶν «Κυανῶν Κυριῶν» καὶ τῆς «Παριζιάνας» τῆς Κνωσσοῦ, μᾶς δείχνουν καὶ τὶς σκέψεις ἀκόμα τῶν γυναικῶν τῆς Μινωϊκῆς ἐποχῆς.

Ξέρομε ἄλλως τε, ὅτι ἡ γυναῖκα στὴν παναρχαία Μινωϊκὴ ἐποχὴ ἀπετέλει τὴ βάσι τῆς κοινωνίας καὶ τῆς πολιτείας. Ἡ θέσις της αὐτὴ ὑπεχώρησε κάπως μπρὸς στὴ δρᾶσι τοῦ ἀνδρός, ποὺ μὲ τὰ μακρυσμένα του ταξείδια ἔφθανε ὡς τὴν ἄκρη τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου. Μὲ τὰ παραγωγικὰ αὐτὰ ταξείδια ὁ ἄνδρας ἀποκτοῦσε ὅσο πήγαινε καὶ μεγαλείτερα δικαιώματα, ἐνῶ ἐξ ἀντιθέτου, τῆς γυναικὸς ἐμειώνοντο. Ἡ Κρήτη ἦτο τότε μία μεγάλη θαλασσοκράτειρα ποὺ μὲ τὸν ἐμπορικὸ καὶ πολεμικό της στόλο ὑποβοηθοῦσε τὶς ἐμπορικὲς ἐπιμιξίες της καὶ μὲ τοὺς πιὸ μακρυσμένους ἀκόμα λαούς.

Ὁ ἐρευνητὴς τοῦ ἀρχαίου Κρητικοῦ κόσμου, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἐκπλήττεται συνεχῶς πρὸ τοῦ μεγάλου πολιτισμοῦ, ποὺ ἔζησε πρὸ τεσσάρων χιλιάδων χρόνων καὶ ποὺ εἶχε ἀμεσωτάτη ἐπίδρασι σ' ὅλους τοὺς κατόπιν πολιτισμούς, τῶν ὁποίων ἀπότοκος εἶναι ὁ μεγάλος σημερινὸς πολιτισμός.

Σὲ κανένα ἀρχαῖο κόσμο ὁ ἐπισκέπτης δὲν αἰσθάνεται τὴ γοητεία τοῦ ἀνεξιχνιάστου, ὅσο μπρὸς στὰ ἐρείπια τῆς Κνωσσοῦ καὶ τῆς Φαιστοῦ. Στὴν Αἴγυπτο, ὁ ὄγκος τῶν μνημείων προκαλεῖ τὸ δέος. Στὰς Ἀθήνας, ἡ ἀνωτέρα αἴσθησις τοῦ ὡραίου φέρει τὸ λεπτὸν ρῖγος τῆς νεκρᾶς, ἀλλὰ πάντα ζώσης τελειότητος. Στὸν Κρητικὸ κόσμο ὅμως ἔρχεται δυνατὴ ἡ γοητεία τοῦ μυστηρίου, μὲ τὴ λεπτή, τὴν καλαισθητικὴ καὶ μαλακὴ ἐκδήλωσί του.

Ὁ λαὸς τοῦ νησιοῦ αὐτοῦ, στὴν πρώτη του γραφικὴ ἐκδήλωσι, δὲν ἐπέτρεψε στὸν ἑαυτό του καμμιὰ σκληρότητα. Σὲ καμμιὰ ἀπολύτως Μινωϊκὴ τοιχογραφία του δὲ βρίσκομε σκηνὴ σκληρή. Μήτε μιὰ μάχη, ἀνθρώπων ἢ ζώων, δὲ φαίνεται σὲ καμμιὰ ἀπολύτως ἀπεικόνισί του. Εἰρηνικός, λεπτός, καλαισθητικός, ὅπως ἦταν, δὲν μποροῦσε νὰ εὐχαριστηθῇ σὲ κάτι σκληρὸ ἢ χυδαῖο. Μᾶς ἔδωκε τὸν εἰρηνιστικὸ στρατὸ τῶν Τραγουδιστῶν — Θεριστάδων πειθαρχημένο σὲ κανονικὲς τετράδες, ὅπως μᾶς ἔδωκε καὶ ἀκροβασίες πάνω σὲ ταύρους, γιὰ νὰ μᾶς δείξῃ πῶς καὶ γιατὶ χαιρότανε καὶ μὲ τί διεσκέδαζε. Τὸ αἷμα καὶ ὁ βίαιος θάνατος ἦταν κάτι ἀταίριαστο στὴν αἰσθητική του καὶ στὴν ἀντίληψι ποῦχε γιὰ τὴ ζωή.

⁂

Μέσα σ' ἕνα τέτοιο λαό, ὡς ἦταν φυσικό, ἡ γυναῖκα ἔπαιζε ἕνα πολὺ σοβαρὸ καὶ πρωτεύοντα ρόλο. Κανένας φραγμός, καμμιὰ διάκρισις. Ἡ ἀμφίεσίς της, ἄλλως τε, μᾶς δείχνει κατακάθαρα τὴν κοινωνική της θέσι.

Ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, εἰς τὰς εἰκόνας τῶν «Κυανῶν κυριῶν» —ὅπως θὰ ἔβλεπε καὶ στὴν εἰκόνα τῆς «Παριζιάνας» ποὺ ἐλλείψει χώρου δὲν δημοσιεύεται— τὸ ντεκολτὲ ἦτο ἀπαραίτητο γιὰ μιὰ κυρία τοῦ κόσμου καὶ μερικὰ ἀγαλμάτια ποὺ εὑρέθηκαν πρὸ ὀλίγων ἀκόμα ἡμερῶν, μᾶς δίδουν τὴν ἀπροσδόκητη διαπίστωσι ὅτι στὴν παναρχαία αὐτὴ ἐποχή, ἡ πλάτη τῶν εὐγενῶν κυριῶν ἦτο τελείως γυμνή. Ὅσο πιὸ εὐγενὴς ἦτο μία κυρία τῆς Μινωϊκῆς ἐποχῆς, τόσο πιὸ μεγαλείτερο ντεκολτὲ μπρὸς καὶ πίσω ἔπρεπε νὰ ἔχῃ γιὰ νὰ ἐμφανισθῇ.

Εἶναι ἐκπληκτικὸ τὸ θέαμα τῆς μοντέρνας ἐμφανίσεως τῶν γυναικῶν τοῦ ἀρχαίου Κρητικοῦ κόσμου. Κι' ὅμως, μιὰ μεγαλειτέρα καὶ πιὸ βαθειὰ ἔρευνα θὰ μᾶς ἔδιδε τὰ δικαιολογητικὰ τῆς πρωΐμου αὐτῆς μόδας. Ὅταν ἀντικρύσωμε τὰ μικρὰ ἀγάλματα τῆς μεγάλης Κρητικῆς θεότητος, τῆς «Θεᾶς τῶν ὄφεων» καὶ ἴδωμεν ὅτι ὁλόκληρον τὸ στῆθος της εἶναι γυμνό, ἔξω ἀπὸ τὸν στηθόδεσμον, τότε, κατ' ἀνάγκην, ἀγόμεθα εἰς τὸ νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ γυμνότης τοῦ στήθους τῆς θεᾶς καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἡ γυμνότης τῶν στηθῶν τῶν Κρησσῶν, ἦτο ἐκδήλωσις σεβασμοῦ πρὸς τὴν θεότητα τῆς γονιμότητος καὶ τῆς διαιωνίσεως.

Ὁ ἀναγνώστης, παρατηρῶν τὴν κόμωσιν τῶν «Κυανῶν κυριῶν», τὰ κοσμήματά των καὶ τοὺς στηθοδέσμους των, πρὸς στιγμὴν ἀπατᾶται καὶ νομίζει ὅτι πρόκειται περὶ κοσμικῶν κυριῶν, ποὺ παρακολουθοῦν ἀπὸ τὸ θεωρεῖον των μίαν παράστασιν τῆς ὄπερας. Ἀναντιρρήτως, στὰ κεφάλια των ἐπάνω ὁ δεξιοτέχνης κομμωτὴς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης θἆχε πολλὴ δουλειά, καὶ ἡ μοδίστα θὰ συνήντησε μεγάλες δυσκολίες νὰ καταφέρῃ τόσο ἀριστοτεχνικὰ τὰ ὡραῖα ντεκολτὲ καὶ τὴν ἀπόλυτη ἐφαρμογὴ τῆς πολυσυνθέτου μόδας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἀλλὰ καὶ ὁ λεπτουργὸς χρυσοχόος, γιὰ νὰ παρουσιάσῃ τὰ ἐξαιρετικὰ περιδέραια καὶ τὰ λεπτοεργασμένα κοσμήματα, δὲν θὰ ἐκοπίασεν ὀλιγώτερον.

⁂

Βέβαια, δὲν παραδεχόμεθα ὅτι ἡ σημερινὴ γυναικεῖα μόδα ἔχει τὴν ἀρχική της ρίζα στὴν Κρητικὴ ἀμφίεσι, τῶν Μινωϊκῶν γυναικῶν, μήτε μποροῦμε νὰ ὑποστηρίξωμε ὅτι ἡ μόδα αὐτὴ διεσώθη σὲ ἀπόμακρα καὶ ἀπόμερα μέρη τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ ξαναζήσῃ ὕστερα ἀπὸ χιλιάδες χρόνια. Αὐτὸ μᾶς φαίνεται πολύ, ἂν καὶ ἄλλοι τὸ εὑρίσκουν ἀπολύτως φυσικό, ἀφοῦ ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ ἀμφίεσις μὲ τὴν ἀπολύτως καλαισθητικὴ ἁπλότητά της δὲν δείχνει καμμιὰ ἐπίδρασί της στὴ σημερινὴ πολυσύνθετη καὶ πολυποίκιλη γυναικεία μόδα.

Παραδεχόμεθα ὅμως κάτι ἄλλο, ποὺ φανταζόμεθα ὅτι καὶ ὅλοι θὰ δέχωνται. Ἡ ἐξέλιξις τοῦ Κρητικοῦ πολιτισμοῦ τότε εἶχε φθάσει στὴν ἀνωτέρα του ἐκδήλωσι, ἀφοῦ ἡ ἀνωτερότης τῆς ἐκδηλώσεως αὐτῆς ἀποδεικνύεται καὶ διαπιστοῦται ἀπὸ τὸ καλαισθητικὸ αἴσθημά του. Δὲν μπορεῖ ἕνας λαὸς νὰ φθάσῃ σὲ ἀνωτέρα αἰσθητική, ἂν δὲν ἔχῃ ξεπεράσει τὰ στάδια τῆς ἐξελίξεώς του.

Καὶ ἡ πιὸ ἀνωτέρα ἐκδήλωσις ἀπὸ κάθε ἐκδήλωσι, εἶναι ὁ γυναικεῖος πολιτισμὸς ποὺ ἀποτελεῖ ὑποχρεωτικὴν ἠθικὴν καὶ φυσικὴν γιὰ τὸ δημιουργικὸν γυναικεῖον φῦλον. Ἀπὸ τὴν ἀμφίεσιν, καὶ γενικὰ ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς γυναικὸς μέσα σ' ἕνα λαό, διακρίνομε τὸ βαθμὸ τοῦ πολιτισμοῦ του. Ὅσο πιὸ καθυστερημένος εἶναι, τόσο πιὸ χαμηλὰ βρίσκεται ἡ γυναῖκα του ἀπὸ ἀπόψεως διανοητικῆς καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἐμφανίσεως.

Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ λογικοῦ τούτου δεδομένου, ἡ ἐμφάνισις τῶν «Κυανῶν κυριῶν» καὶ τῆς «Παριζιάνας» τοῦ Μουσείου τοῦ Ἡρακλείου, μᾶς διευκολύνει στὸ νὰ φέρωμεν τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ πολιτισμὸς τῶν ἀρχαίων Κρητῶν ἦτο ἀπολύτως ἀντίστοιχος μὲ τὸν σημερινόν. Ἡ ἀμφίεσις τῆς Κνωσσίας γυναικὸς καὶ ἡ κίνησις, ποὺ παρουσιάζει στὰς ἀπεικονίσεις της, μᾶς δίδουν βαθμὸν καθωρισμένον τοῦ μόλις ἀποκαλυφθέντος μεγάλου Μινωϊκοῦ πολιτισμοῦ.

ΙΩ. Δ. ΜΟΥΡΕΛΛΟΣ
συγγραφεὺς τῆς ἱστορίας
τῆς Κρήτης

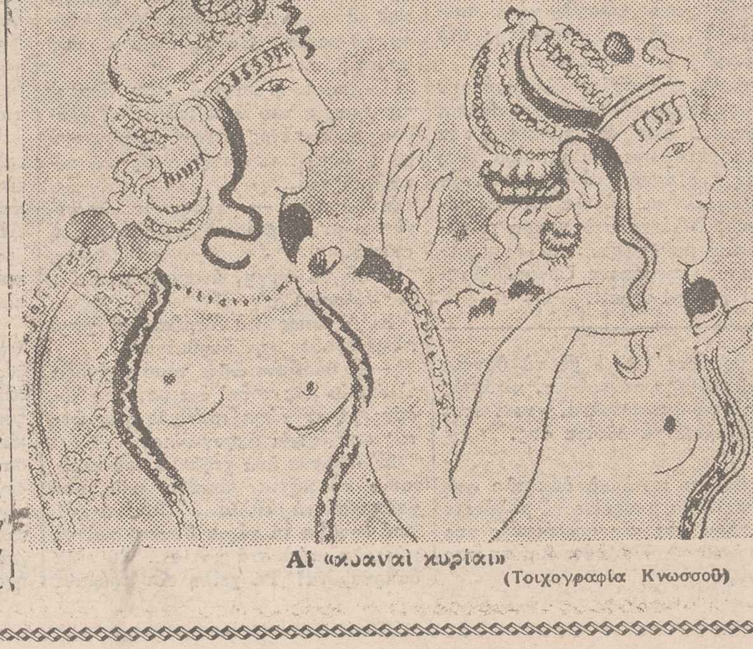

Αἱ «κυαναὶ κυρίαι»
(Τοιχογραφία Κνωσσοῦ)

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ — ΤΟΥ Κου ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΡΟΓΙΑΝΝ

Εἶχε φτάσει τὰ σαράντα πέντε χρόνια ὁ Μίμης. Καὶ τἆχε ζήσει ὤμορφα, γυρεύοντας πάντα νὰ πίνῃ τοὺς γλυκοὺς χυμοὺς τῆς ζωῆς, ὅπως ἡ μέλισσα ποὺ ἀδειάζει τὶς χρυσὲς κοῦπες τῶν λουλουδιῶν, προτοῦ φτάσει ἡ χειμωνιά. Ἡ ἐνθυμήσεις ἀπ' τὴ σκέψι του περνοῦσαν στιγμιαῖα, σὰν ἀστραπὲς ποὺ γαλαζώνουν τὸν οὐρανό. Τίποτε πιὰ δὲ ζοῦσε μέσα του πολύ. Σβύναν ὅλα, ἀκαθόριστα καὶ μουντά. Καμμιὰ καινούργια ἀναζήτησι μέσ' στὴ ζωή του, καμμιὰ συγκίνησι στὸν κόσμο τῆς ψυχῆς του. Μόνο μιὰ ἤρεμη ἀγάπη ἔπνεε μέσα του, μιὰ ἀγάπη τρυφερὴ καὶ σιωπηλὴ γιὰ τὴ φύσι καὶ γιὰ ταξείδια μακρυνά.

— Θεέ μου, τί πλῆξι ! Τί πλῆξι σκέπασε τὴ ζωή μου ! εἶπε, γυρίζοντας μιὰ νύχτα στὴν κάμαρά του μὲ ἄδεια ψυχή. Ὤ!... ἕνα ταξειδάκι μὲ τὸ τραῖνο, μ' ἕνα βαποράκι, σχίζοντας θάλασσες, βουνά.... ὤ!... ἕνα τέτοιο ταξειδάκι πόσο —τὸ νοιώθω— θὰ δρόσιζε τὴν καρδιά. Νὰ φύγω, θέλω νὰ φύγω, μακρυὰ ἀπὸ δῶ, νὰ πέσω σ' ἕνα πέλαο ἄγνωστου κόσμου.

Ἔπεσε βαρειά, κουρασμένα, μ' ἕνα βιβλίο καὶ μ' ἕνα ἀναμμένο τσιγάρο στὸ πικρό του στόμα, σ' ἕνα μαλακὸ ντιβάνι ποὺ τοῦ θύμιζε τόσα, τόσα πολλά, ἀπὸ τὸ παρελθόν. Ξεφύλλιζε τὸ βιβλίο χωρὶς νὰ ξέρῃ ἂν θὰ τοῦ τραβήξῃ τὴ σκέψι ἢ ἂν θὰ τοῦ γλύκαινε ἔστω καὶ γιὰ λίγες στιγμὲς τὶς μονότονες, τόσο ἀνιαρὲς αὐτὲς ὧρες τῆς νυχτιᾶς. Τὸ μάτι του σταμάτησε σὲ μιὰ σελίδα. Ἐδιάβασε :

«Ἡ χαρὰ κρύβεται μέσ' στὴ ζωή μου: ἡ καρδιὰ ποτὲ δὲ γερνᾷ. Τὸ λουλοῦδι τῆς αἰώνιας ἄνοιξης, εὐωδιάζει τὶς σκέψεις μου: ἡ καρδιὰ ποτὲ δὲ γερνᾷ. Τ' ἀνοιξιάτικα τῶν ἀηδονιῶν τραγούδια νανουρίζουν τὶς ἀγάπες μου, τὶς ἐλπίδες μου, ποὺ φτάνουν ὅπως τὰ πουλιὰ τὴν ἄνοιξι, τοὺς πόθους μου: ἡ καρδιὰ ποτὲ δὲ γερνᾷ. Τίποτε δὲν πεθαίνει. Ἡ ζωὴ εἶν' ἕνα τραγοῦδι: ἡ καρδιά μου εἶναι πάντα νέα, ποτὲ δὲ γερνᾷ».

Πέταξε τὸ βιβλίο πάνω στὸ γραφεῖο του μὲ τέτοια περιφρόνησι, ὅπως θἄρριχνε στὴν ἴδια θέσι σὲ στιγμὲς ἀηδίας καὶ κούρασης, μερικὰ τσαλακωμένα χαρτονομίσματα σὲ κάποια ἀπ' τὶς συνηθισμένες φίλες του, τὶς ὁποῖες ἔδιωχνε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, εὐγενικὰ καὶ χωρὶς δικαιολογίες, ἀφοῦ δὲν εὕρισκε ἀπ' τὴν ψυχήτους, ἀπ' τὰ φιλιά τους, ἀπ' τὰ λόγια τους τίποτε τὸ καινούργιο, τὸ ζεστό, τὸ ξεκουραστικὸ στὶς ἀναζητήσεις τοῦ ἔρωτά του.

— Τί ἀηδίες, ἐψιθύρισε, ψευτιὲς χιλιοειπωμένες. ἀνοησίες μὲ περικεφαλαία, παραληρισμοί, ἐξωφρενισμοὶ τῶν συγγραφέων τῆς ἐποχῆς μας. ποὺ γράφουν ὅσα δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν, ὅσα θέλουνε νὰ δείξουν ὅτι ζήσανε.

Στὴν νυκτερινὴν αὐτὴν ὥρα ποὺ ἁπλωνόταν μιὰ ἀπέραντη παντοῦ γαλήνη, λὲς κ' εἶχε ριχτεῖ ἡ ζωή, σὰν ἕνα παιδὶ κουρασμένο ἀπὸ χαρᾶς παιγνίδια, σὲ μιὰ γαλήνια ἐγκατάλειψι, στὸ ζεστὸ λίκνο τῆς νύκτας, ὁ Μίμης μέσ' στὴν ἐρημιά του, ἔνοιωσε βαθειὰ κάποια τύψι συνειδήσεως, ὅτι αὐτὸς ἔφταιξε καὶ πέθαναν ὅλα μέσα του, πόθοι, ἀναζητήσεις, τραγούδια, λαχτάρες, ὑποσχέσεις. Σὰν πληγωμένα πουλιὰ ποὺ πέφτουν καὶ χτυπιοῦνται πάνου σ' ἄγρια βράχια, λαχανιασμένα ἀπὸ ταξεῖδι τους μακρυνό, ἔτσι ἡ ἀναμνήσεις στέναξαν μέσα του χτυπῶντας τὰ φτερά τους.

Σηκώθηκε νευρικά, ἄναψε ἄλλο τσιγάρο καὶ κάθισε στὸ γραφεῖο του. Πόσον καιρὸ εἶχε ν' ἀγγίξῃ, ὅσα ἦταν ἀφιμένα καὶ σκονισμένα πράμματα ἀπ' τὸν καιρὸ πάνου στὸ γραφεῖο, μπιμπελό, βιβλία, γράμματα, φωτογραφίες κι' ἕνα καρνὲ τῶν ἀναμνήσεών του, ὅλα τἆχε σκεπασμένα ἡ σκόνη τοῦ καιροῦ. Ἔνοιωσε κάποια στιγμή, ὅπως τὰ εἶδε ὅτι ἀντίκρυζε μικρὰ φέρετρα, ταφόπετρες, ποὺ ἔκλειναν κάτι ἀπ' τὴ δική του τὴ ζωὴ ποὺ πέρασε, ποὺ σκέπαζαν τοὺς πιὸ γλυκοὺς πόθους ποὺ μεγάλωσαν κάποτε μέσ' στὴν καρδιά του, καὶ ποὺ πέθαιναν ἀπὸ παράπονο καὶ κλάμμα λυγμικὸ στὸ βάθος τοῦ καιροῦ. Τἄβλεπε νὰ κλαῖνε ὅλα, σὰν ψυχοῦλες ποὺ πετοῦσαν ἐμπρός του, Ἕνας πόνος τοὔσφιξε τὴν καρδιά. Ἔφερε τὸ χέρι του δειλά, σὰν μὲ κάποια εὐλάβεια, πῆρε τὸ καρνέ του, κάθισε καὶ τ' ἄνοιξε. Σὰν νὰ ξαναζοῦσε τὰ κομμάτια τῆς ζωῆς του ποὺ διάβαζε. Μιὰ τρυφερότης εἶχε ἀπαλύνει τὴν καρδιά του, σὰν ξεφύλλιζε τὸ καρνέ του. Διάβαζε :

«Νταίζη Κ. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα καπνίζει πολὺ καὶ ξενυχτάει. Κάνει μὲ πολλοὺς ἄντρες παρέα. Εἶναι ἠλιθία γιατὶ κάνει τὴν ἔξυπνη πολύ. Δὲν ἐξακρίβωσα ἀκόμα —πάνε τώρα δέκα ὀκτὼ ἡμέρες— πῶς ἀκριβῶς λέγεται. Ἔχει τόσα ὀνόματα... Μυριώνυμος ὅπως καὶ ἡ Ἶσις, ἡ θεὰ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων.

Μοῦ εἶπε σ' ἕνα γλέντι, ὅτι ὑπῆρξε κάποτε πιστὴ σύζυγος καὶ τρυφερὴ μητέρα. Τώρα εἶναι μόνη της. Γιατί; Ποιὸς ξέρει; Τὴν ἀγαπῶ. Τὴν ἀγαπῶ; Ὄχι, ναί. Ναί, ὄχι. Ἔχει μάτια γκρίζα, παράξενα, βαθειά. Εἶναι, ἀλήθεια, ὡραία καὶ ταὐτόχρονα ἀνόητη. (Προσόντα γυναίκας ποὺ τραβάει). Μοῦ τάζει ἀπὸ ἡμέρες νὰ περάσουμε μιὰν ὁλόκληρη νύχτα ὅλο ἀγκαλιά. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔγινε ποτέ. Δὲν τὸ θέλησα. Μὲ δέρνανε ἀψιλίες, κι' ὅλο γιὰ μόδα ἐκείνη μοῦ μιλοῦσε. Τὴν ἔχασα. Ἑπόμενον ἦταν».

«24 Δ)βρίου. Λόλλυ Π.— Τὴν πρωτογνώρισα ἕνα βράδυ, συζητῶντας σὲ ἕνα σαλόνι φιλικό, ποὺ νυχτώσαμε ὕστερα ἀπὸ μιὰ μεγάλη βροχή. Συζήτησις περὶ ἔρωτος. Παρέα τέσσερες γυναῖκες, δυὸ γεροντοκόρες, μιὰ ζωντοχήρα καὶ ἡ δεσποινὶς αὐτή, τουτέστιν δυὸ τίγρεις, μία λεοπάρδαλις, μιὰ ἀλεποῦ κι' ἐγώ. Τέσσερα θήλεα. Ἔπρεπε νἄχουν τὴν ἴδια γνώμη, γιὰ νὰ πάρουν καὶ τὴν πλειονοψηφία καὶ νὰ κερδίσουν. Κι' ἐνίκησαν, ὄχι ὅμως στὸν ἔρωτα, ἀλλὰ στὴν συζήτησι γι' αὐτόν... Μείναμε (παραμονὴ πρωτοχρονιᾶς) οἱ δυὸ μας μόνοι. Δὲν ἦταν, μοῦ εἶπε, ἀπὸ διετίας δεσποινίς. Αὐτὸ τὸ ἤξερε μόνο ὁ προστάτης της, ὁ θεῖος της (ὁ αἰώνιος θεῖος!). Εἶχε τὴν ἀπαίτησι νὰ τὴν λυποῦμαι, καὶ συχνὰ μοῦ γύρευε χρήματα μὲ ζαχαρένια καὶ μυρωμένα γράμματα. Τῆς τὰ ἐπέστρεφα μὲ κάτι ψιλά».

«25 Ἰανουαρίου.— Πέρασε ὁ μὴν τοῦ μέλιτος καὶ τῶν ψιλῶν. Πᾶνε τὰ ζαχαράτα κι' ἡ μυρουδιές. Πάει κι' αὐτή. Εἶπα : στὸ καλό».

«Φθινόπωρο. Παρίσι. Σοῦσα.— Περάσαμε δυὸ μῆνες λαχταριστούς. Εἶναι χαϊδιάρα, σὰν γατούλα. Ἐγὼ ὅμως τὴν νοιώθω θερμότερα, ὅταν στὰ χάδια μας τὴν λέω «λαγουδάκι». Τί κρῖμα, ὅμως, ποὺ πῆρε κι' ἄλλη σημασία τὸ τρυφερὸ αὐτὸ παρατσοῦκλι ! Ὅπως τὸ ζωάκι αὐτὸ σκαλίζει καὶ δὲν ἡσυχάζει ὅλη τὴ νύχτα, ἔτσι ἔκανε κι' αὐτὴ τὶς τελευταῖες ἡμέρες, ποὺ ἦταν νὰ μοῦ τὸ σκάσῃ. Ἅμα ξαφνικὰ χάθηκε, βρῆκα ὅτι μοὔλειπε τὸ χρυσό μου τὸ ρολόϊ. Ἦταν ἡ πρώτη ἡμέρα, —τὴν παραμονὴ τοῦ χαμοῦ της, ποὺ φιλῶντας με μὲ ὠνόμασε «χρυσό μου— — —».

Σ' αὐτὴ τὴ σελίδα σταμάτησε. Πέταξε τὸ σκονισμένο αὐτὸ καρνὲ τῶν ἀναμνήσεων, ἀφοῦ πέρασαν ἀπὸ τὸ νοῦ του ὅλα ἐκεῖνα τὰ διαβολάκια ποὺ ἔζησε, ποὺ γλέντησε μαζί τους. Δάκρυσε, ἀναστέναξε ἀπὸ πόνο κι' ἀηδία μαζί. Ἀργὰ τὸν πῆρε ὁ ὕπνος.

⁂

Ἦταν δειλινό, ἕνα μουντό, φθινοπωρινὸ δειλινό. Ὁ Μίμης ἀπόψε εἶχε ξυπνήσει ἀργά. Ἦρθε, ἄνοιξε τὸ παράθυρο, ἀντίκρυσε τὸ δυτικὸ ὁρίζοντα, εἶδε τὰ φύλλα τῶν δένδρων κίτρινα νὰ πέφτουν κι' ἀναστέναξε μὲ κάποια ἀνακούφισι τὸ βράδυ αὐτό, σὰν κάτι νὰ τοῦ ἐδρόσιζε τὴν καρδιά. Ἔνοιωθε νὰ τοῦ χαμογελάῃ μέσα του μιὰ ἄνοιξι, νὰ λουλουδίζῃ στὸν ξεραμένο κῆπο τῆς ψυχῆς του, μιὰ κρυφή, παράξενη ἀγάπη. Ἀγαποῦσε. Κι' αὐτὸς δὲ μποροῦσε νὰ τὸ πιστέψῃ.

Ἦρθε, κύτταξε στὸν καθρέφτη τὸ ρυτιδωμένο ἀπ' τὰ καρμίνια ποὺ τοῦ χάρισε ὁ καιρὸς κι' ὁ πόνος, πρόσωπό του, κι' ἐχαμογέλασε, διορθώνοντας τὰ γκρίζα του μαλλιά.

Δὲν εἶχε περάσει μῆνας ποὺ τὴν πρωτοεῖδε τυχαῖα στὸ δρόμο, ἕνα γλυκὸ μεσημέρι, ποὺ ὅλα ἄστραφταν πλυμένα ὕστερα ἀπὸ τὸ πρωτοβρόχι. Ἦταν ἕνα κορίτσι λεπτό, σπάνιας ὠμορφιᾶς, ὡς εἴκοσι χρόνων. Μέσ' στὰ λαμπερὰ πράσινα μάτια της, ποὺ ἀκτινοβολοῦσαν μέσ' στὸ φῶς σὰν δυὸ λίμνες βυθολαμποῦσες, σὰν ν' ἀντίκρυσε ὁ Μίμης τὸ ξημέρωμα μιᾶς ἀγάπης, σὰν νὰ εἶδε νὰ πετιέται μέσ' ἀπὸ τὴν τέφρα τῶν περασμένων ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς. Ἡ λεπτὴ αἰσθητικὴ ἐκείνη ὠμορφιὰ τοῦ ἔδωκε μιὰ τρυφεράδα στὴν καρδιά. Τὴν πῆρε τὸ κατόπι, στὴν καμπὴ ὅμως ἑνὸς δρόμου, τὴν ἔχασε. Μέρες ὁλόκληρες ἀναζητοῦσε μέσ' στὸ κῦμα τοῦ κόσμου τὰ μάτια ἐκεῖνα.

Ἦταν βράδυ σὰν τὴν εἶδε πάλι, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ φώναζε ἕνα ταξί.... Τὴ συνώδευε ἕνας νέος. Ποιὸς νἆταν; Ὁ ἄντρας της; Ὁ ἀδελφός της; Ὁ φίλος της; Δὲν τὤξερε. Εἶδε μόνο ὅτι αὐτὸς ἦταν ὡραῖος καὶ χαρούμενος. Τὴν κύτταξε τόσο ἱκετευτικά, καὶ σὲ λίγο ποὺ τὴν ἔχασε, πῆραν μιὰ λυπημένη ἔκφρασι τὰ μάτια του, γιατὶ δὲν ἔβλεπε ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ ἔφευγε, μὰ σὰν ἕνα, τοῦ φάνηκε, φορεῖο κηδείας, ποὺ πῆρε κάτι ἀπὸ πολὺ βαθειά του, κάτι ποὺ τὸ ἔνοιωσε σὲ στιγμὲς συγκλονιστικῆς ἀπογοήτευσης, σὰν μιὰ καρδιά, σὰν μιὰ ὁλόκληρη ζωή....

⁂

Μιὰ Κυριακή, ὁ Μίμης εἶχε βγεῖ στὴν ἐξοχή. Βάδιζε σκεπτικὸς καὶ λυπημένος, κάτω ἀπὸ μαδημένα δέντρα. Καθὼς προχωροῦσε πατῶντας ξερὰ φύλλα, ἀντίκρυσε ξαφνικὰ ἐκείνη. Μὲ κάτι φίλες της τραγουδοῦσε ἕνα παληὸ τραγοῦδι, ποὺ ἔλεγε γιὰ λούλουδα ποὺ μαραζώνουν καὶ ποὺ μοιάζουνε μὲ φθινοπωρινὲς ἀγάπες. Σὲ λίγο τὴν βλέπει νὰ προχωρῇ μόνη της κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα. Ἀνοίγει τὸ βῆμα του καὶ τὴν πλησιάζει. Ἦτανε σὰν μιὰ Ἄνοιξι, ποὺ περνοῦσε πάνω ἀπὸ τὰ σάβανα τοῦ φθινοπώρου, κι' ἐκεῖνος εἶχε μέσα του τὸ φθινόπωρο καὶ γύρευε τὴν ἄνοιξι—ζωή.

Τὴ σταμάτησε εὐγενικὰ καὶ καθὼς ἔδερνε τὰ δέντρα καὶ μουρμούριζε λυπητερὰ ἀνάμεσα στὶς κλάρες τους ἕνα ψυχρὸ ἀεράκι, τῆς μίλησε. Εἶπανε γιὰ τὸ καλοκαῖρι ποὺ πέρασε, γιὰ τὰ φύλλα ποὺ πέφτουν, μίλησαν γιὰ ταξείδια, κι' ὅταν ἔφτασε σὲ λίγο ἡ συζήτησι στὸν ἔρωτα, ὁ Μίμης εἶπε στὴν Ἀνθούλα, —ἔτσι τὴν ἔλεγαν,— ποιὰν ἄνοιξι θἄφερνε ἡ ἀγάπη της μέσα στὴν καρδιά του.

Ἡ Ἀνθούλα χαμογέλασε φιλάρεσκα, μὲ κάποια συστολή, κόκκινα τριαντάφυλλα λὲς καὶ μάδησαν στὰ μάγουλά της. Δὲν τοὔδειξε τί ἔκρυβε κι' ἐκείνη μέσ' στὴν καρδιά της.

— Εἶναι ἀργά, πρέπει νὰ φύγω.

Μέσ' στὴ δροσερὴ καὶ μουσικὴ ἐκείνη φωνή της, ὁ Μίμης σὰν ν' ἄκουσε ὅτι χάνει γιὰ πάντα τὴν Ἀνθούλα μὲ τοὺς ἀνθοὺς ποὺ νοσταλγοῦσε ν' ἀνοίξουνε μέσ' στὴ ζωή του.

— Ἀνθούλα!....

— Κύριε Μίμη, εἶναι ἀργά. Μὲ περιμένουν πιὸ πέρα ἡ φίλες μου, μὲ περιμένει τὸ σπίτι μου.

— Ἀνθούλα !....

Καὶ χωρίσανε. Ὁ Μίμης μὲ κουρασμένο βῆμα, γύρισε, ὅλο σκέψι, στὸ σπίτι του.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ὁ ταχυδρόμος τοῦ χτύπησε τὴν ἐξώπορτα. Τοὔδωκε ἕνα γράμμα συστημένο. Τὸ ἄνοιξε καὶ μὲ ἀγωνία τὸ διάβασε. Τοῦ ἔγραφε ἡ Ἀνθούλα :

«Κύριε Μίμη,

»Στὴν χθεσινή μας πρώτη ἀπρόοπτη συνάντησι ἔνοιωσα ὅτι εἶσθε ἕνας αἰσθηματίας, πολὺ εὐγενικὸς ἄνθρωπος κι'

Ἀγαποῦσε ἕνα ἄλλο καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἀρνηθῇ

ΤΑ ΠΙΟ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Καταπληκτικὸν

Πιστεύετε ὅτι μποροῦσε ὁ ἀέρας ποὺ φυσάει νὰ ἐπηρεάζῃ τὴν διάθεσι τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ τὸν κάνῃ φίλερι, ἐκδικητικὸν καὶ ἐγκληματία κάποτε; Καὶ ὅμως: Ἀπὸ τὶς στατιστικὲς ἐξάγεται ὅτι τὰ περισσότερα κακουργήματα στὴν Αἴγυπτο γίνονται ὅταν φυσοῦν τὰ χαμψίνια (λίβες). Οἱ Ἄραβες ἐπαναστατοῦν στὸ Ἀλγέρι, ὅταν φυσάῃ σιρόκος. Ὁ ζεστὸς ἀέρας τῆς Ἀφρικῆς, ὅταν πέφτῃ στὴν Ἱσπανία, κάνει τοὺς Ἱσπανοὺς πιὸ ἐπαναστατικούς. Ἀπόδειξις ὅτι τὸ κίνημα τοῦ Φράνκο ἐξεῤῥάγη—κατὰ σύμπτωσιν ἴσως, ἀλλὰ ἔτσι ἔγινε—σὲ μιὰ τέτοια ἐποχή. Εἰς τὴν Κούβαν ὁ ζεστὸς ἀέρας θεωρεῖται θεομηνία. Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ ἀποφεύγουν καὶ νὰ μιλοῦν ἔστω καὶ ἂν εἶναι μέλη μιᾶς οἰκογενείας, ἀπὸ φόβο μήπως ἔλθουν σὲ λόγια.

ΩΦΕΛΙΜΕΣ ΜΥΡΟΥΔΙΕΣ

Ἀπεδείχθη ὅτι πολλὰ μικρόβια φονεύονται ἀπὸ τὶς μυρουδιές. Ἰδίως ἡ λεβάντα, ἡ φθηνὴ καὶ περιφρονημένη, εἶναι ὁ θάνατός τους. Ὁ εὐκάλυπτος καὶ ἡ κάμφορα δὲν τὴν φθάνουν στὴν δραστικότητα. Εἰς τὰς ἐπιδημίας τῶν πάσης φύσεως καὶ ὀνόματος κρυολογημάτων ὠφελεῖ πολύ. Ἐπίσης ὠφέλιμα μυρωδικὰ εἶναι τὸ λεμόνι, ἡ μέντα, τὸ θυμάρι καὶ ἡ κολώνια, ὅταν γίνεται ἀπὸ λεμόνι καὶ θυμάρι.

ΜΑΚΡΥΑ ΑΠΟ ΧΕΙΡΑΨΙΕΣ

Μόνον ὀγδόντα χιλιάδες μικρόβια ἀφίνουμε ἢ παίρνουμε ὅταν χαιρετοῦμε, σὲ κάθε — ἄκουσον! ἄκουσον!—τετραγωνικὸ δάκτυλο τοῦ χεριοῦ μας. Ἀκόμη περισσότερα εἶναι τὰ μικρόβια στὰ χέρια τῶν γιατρῶν, τῶν χειρούργων, τῶν νοσοκόμων, τῶν κρεοπωλῶν, τῶν βυρσοδεψῶν καὶ τῶν παπουτσήδων. Ἀποφεύγετε λοιπὸν νὰ δίδετε τὰ χέρια. Ἀντίθετα, χαιρετᾶτε τοὺς μεταλλουργοὺς ἄφοβα. Τὰ χέρια των ἔχουν ἀνοσία, γιατὶ τὰ ἔχει γανώσει τὸ μέταλλο.

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ

Ὅταν ὁ διάβολος διώχτηκε ἀπὸ τὸν Παράδεισο καὶ γκρεμίστηκε ἀπὸ τὸν οὐρανό, ἔπεσε στὴ γῆ ὅπου γίνηκε κομμάτια καὶ σκορπίστηκε.

Τὸ κεφάλι του πῆγε στὴν Ἱσπανία. Γι' αὐτὸ οἱ Ἱσπανοὶ εἶναι φαντασμένοι καὶ εὐερέθιστοι.

Τὰ χέρια του πῆγαν στὴν Ἀγγλία. Γι' αὐτὸ οἱ Ἄγγλοι εἶναι λίγο πλεονέκτες.

Ἡ καρδιά του πῆγε στὴν Ἰταλία. Γι' αὐτὸ οἱ Ἰταλοὶ εἶναι πολὺ αἰσθηματικοί.

Ἡ κοιλιά του πῆγε στὴ Γερμανία. Γι' αὐτὸ οἱ Γερμανοὶ εἶναι λούκουλοι.

Καὶ τὰ πόδια του ἔπεσαν στὴν Ἑλλάδα. Γι' αὐτὸ οἱ Ἕλληνες..γράφουν διαρκῶς χωρὶς λόγο.

ὅτι ἡ ζωὴ σᾶς ἔκανε πολὺ νὰ πονέσετε. Τὸ εἶδα στὰ μάτια σας, στὸ χλωμὸ πρόσωπό σας. Δὲν θὰ ἤθελα νὰ σᾶς λυπήσω, δυστυχῶς ὅμως δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἀλλοιῶς. Μὴ γυρεύετε, μὴ ζητᾶτε ἀπὸ μένα, ἐκεῖνο ποὺ ἡ καρδιά σας ἔχασε. Εἶμαι ἀρραβωνιασμένη κι' ἀγαπῶ. Ἡ ζωὴ ὅμως εἶναι πάντα ὡραία, πάντα δική μας. Θὰ σᾶς χαμογελάσῃ πάλι. Θάψετε ὅ,τι ἔχετε γιὰ μένα, μέσ' στὴν πονεμένη σας καρδιά. Ξέρω, καταλαβαίνω τί πόνος εἶν' αὐτός, ὅλα ὅμως περνᾶνε. Θέλω νὰ μείνω στὴν ἀνάμνησί σας ἡ πιὸ καλὴ πνευματικὴ φίλη σας, ποὺ θὰ σᾶς συντροφεύῃ ὅταν μέσ' στὴν ἥσυχη καμαροῦλα σας, θὰ αἰσθάνεσθε τὴ μοναξιά σας.

Μ' αἰσθήματα ἀδελφικὰ
ΑΝΘΟΥΛΑ».

Ἔπεσε στὸ ντιβάνι σὰν ἀναίσθητος. Μέσα του μιὰ θάλασσα δερνότανε. Ἕνα πικρὸ παράπονο τὸν ἔπνιξε κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ λυγμικά. Στὰ χείλη του κάτι λόγια πνιγήκανε, καθὼς ἔξω εἶχε ἀρχίσει νὰ βρέχῃ:

— Φθινοπωρινὲς ἀγάπες!

ΧΡ. ΓΕΡΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ ΕΡΧΕΤΑΙ

ΤΟΥ ΤΣΕΧΟΥ ΚΕΛΒΙΝ ΛΙΝΤΕΜΑΝ

Ἡ Μιραμπέλλα ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶχε κλείσει τὰ δεκαοχτὼ της χρόνια. Ἀπ' τὸ πρωΐ ἦταν μιὰ φωτεινὴ μέρα, ἂν καὶ τὸ ἡμερολόγιο ἔδειχνε τέλη Αὐγούστου.

Ἡ Μιραμπέλλα καθόνταν στὴ βεράντα κι' εἶχε ἀφήσει ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα τοῦ κήπου. Ἔκανε τόση δροσιά!... Τὰ τελευταῖα τριαντάφυλλα τοῦ κήπου ἐσκόρπιζαν ἕνα λεπτὸ ἄρωμα, ἀλλὰ δυνατό. Ἦταν ἡ τελευταία πνοὴ τῶν ὑπάρξεων, ποὺ ἔσβυναν σιγὰ-σιγὰ στὸν ἐρχομὸ τοῦ φθινοπώρου.

Ἀπόλυτη ἡσυχία καὶ στὸν κῆπο καὶ στὸ σπίτι. Ἡ μητέρα εἶχε βγῆ ἔξω, γιὰ νὰ κάνῃ μερικὰ ψώνια γιὰ τὸ βράδυ κι' ἡ Μιραμπέλλα, ποὺ ἤθελε νὰ χαρῇ τὴ μοναξιὰ καὶ τὴν ἐλευθερία, ἐγύρισε σπίτι.

Τῆς φαινόταν πολὺ παράξενο τὸ ὅτι αὐτὴ τὴ χρονιὰ τὰ γεννέθλιά της θὰ γιώρταζε μὲ τόση ἡσυχία καὶ ἰδίως τὴ στιγμὴ ποὺ ἔμπαινε στὰ δεκαοχτώ της χρόνια!

— Ἀπόψε δὲ θἄρθῃ κανένας, ἐκτὸς ἀπ' τὸ δόκτορα Μάϋλαντ, τῆς εἶχε πῆ ἡ μητέρα της ἀπ' τὸ πρωΐ. Εἶνε ὁ μόνος φίλος ποὺ μᾶς ἔμεινε πιστὸς μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα σου.

Καὶ τὰ λόγια αὐτά, τῆς τὰ εἶχε πῆ μὲ τόση σοβαρότητα, ποὺ τὸ ὕφος της ἔδειχνε, πὼς τὸ βράδυ κάτι σοβαρὸ θὰ συνέβαινε, κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενε...

Ἡ Μιραμπέλλα δὲν εἶχε ἰδιαίτερα μυστικὰ ἀπ' τὴ μητέρα της ἐδῶ καὶ ἑπτὰ χρόνια ποὺ εἶχε πεθάνει ὁ πατέρας της. Τῆς τὰ ἐμπιστευότανε ὅλα. Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ μυστικὸ ποὺ τὴν ἐβασάνιζε τὸν τελευταῖο καιρό, τῆς τὸ εἶχε κρύψει. Θὰ προτιμοῦσε νὰ τὴν καταπιῇ ἡ γῆ, παρὰ νὰ τῆς τὸ πῇ. Τόσο μεγάλη ἦταν ἡ ντροπή της. Ναί. Ἦταν ἐρωτευμένη τρελλὰ μὲ τὸ δόκτορα Μάϋλαντ, μὲ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἦταν διπλάσιος στὰ χρόνια της. Ὅταν τὸν ἔβλεπε, τὸ αἷμά της ἄναβε, γινότανε κόκκινη σὰν παπαροῦνα, τὰ ἔχανε... Αὐτὴ ἔνοιωθε κάτι ἐξαιρετικὸ γιὰ τὸν ἄντρα αὐτόν. Μὰ συγκρατιόταν καὶ ποτὲ δὲν τοῦ εἶχε ἐκδηλώσει τὰ αἰσθήματά της. Κι' ἔτσι ὁ δόκτωρ Μάϋλαντ δὲν εἶχε καταλάβει οὔτε τὸ παραμικρό.

Σὲ λίγο μπῆκε ἡ μητέρα της.

— Μόνη σου κάθεσαι, μικρούλα μου; τῆς εἶπε.

— Σκεπτόμουνα κάτι, ἀπάντησε δειλὰ καὶ ντροπιασμένα.

— Μὰ ἐπιτρέπεται στὴν ἡλικία ποὺ βρίσκεσαι νὰ βασανίζῃς τὸ μυαλό σου μὲ σκέψεις;

Ἡ Μιραμπέλλα, σὰν ἄκουσε τὰ λόγια αὐτά, λυπήθηκε. Γιατὶ τάχα; Στὰ δεκαοχτὼ χρόνια, δὲ μπορεῖ ἕνα κορίτσι νὰ ἐρωτευθῇ; Μὰ τὴν περνοῦσαν γιὰ παιδὶ ἀκόμα!...

Κι' ἔβλεπε μπροστά της, τὸν περασμένης ἡλικίας, ἀγαπημένο της.

—Ἀπόψε ποὺ θἄρθῃ ὁ δόκτωρ Μάϋλαντ, θὰ σοῦ κάνω μιὰ σπουδαία ἔκπληξι, ἐπρόσθεσε χαμογελῶντας καὶ πῆγε μέσα στ' ἄλλα δωμάτια.

Τί ἤθελε νὰ πῇ ἡ μητέρα της μὲ τὰ λόγια αὐτά; Ἡ Μιραμπέλλα δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβῃ. Ποτὲ ἡ μητέρα της δὲν τῆς εἶχε μιλήσει μ' αὐτὸ τὸ ὕφος κι' ἡ Μιραμπέλλα δὲν ἤξερε, ἂν ἔπρεπε νὰ γελάσῃ ἢ νὰ κλάψῃ!....

Τὸ βράδυ ὁ δόκτωρ Μάϋλαντ ἦταν ὁ μόνος τους προσκεκλημένος. Μετὰ τὸ φαγητό, ἐπέρασαν στὸ σαλόνι, γιὰ νὰ πάρουν τὸν καφέ.

Ἡ Μιραμπέλλα ἐκάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ πλάϊ της ὁ δόκτωρ μὲ τὸν καφέ του.

Ὁ δόκτωρ ἄναψε ἕνα τσιγάρο. Τὸ ἴδιο ἔκανε κι' ἡ μητέρα, ἐνῷ ἡ Μιραμπέλλα ἄρχισε νὰ τρέμῃ ἀπ' τὴν ἀπόλυτη σιγὴ ποὺ ἐβασίλευε μέσα στὸ σαλόνι. Μιὰ σιγὴ παρόμοια μ' ἐκεῖνες ποὺ ἐπικρατοῦν στὴ φύσι, λίγες στιγμὲς πρὶν νὰ ξεσπάσῃ ἡ καταιγίδα.

Τόση ἦταν ἡ σιγή, ποὺ ἡ Μιραμπέλλα ἄκουγε τὴν καρδιά της ποὺ χτυποῦσε κάτω ἀπ' τὸ παρθενικό της στῆθος.

Ὁ δόκτωρ διέκοψε τὴ σιωπή, πιάνοντας τὸ χέρι τῆς Μιραμπέλλας ποὺ τὰ καταγάλαζα μάτια της ἄνοιξαν πολύ, λὲς κι' ἤθελε ν' ἀκούσῃ μ' αὐτά.

—Δὲν ἔχω δῆ ποτὲ σταὥμορφα καὶ κρινένια δαχτυλάκια σου ἕνα δαχτυλίδι, Μιραμπέλλα, εἶπε. Στὴν ἡλικία ποὺ εἶσαι, θὰ μποροῦσες νὰ φορέσῃς ἕνα στολίδι, ἕνα δαχτυλίδι χρυσό.

Καὶ τὶς λέξεις «ἕνα δαχτυλίδι χρυσὸ» τὶς ἐτόνισε ἰδιαίτερα καὶ τόσο πολύ, ποὺ ἔδειχναν πὼς εἶχαν κάποια ἐξαιρετικὴ σημασία, τὴν ὁποία ὅμως ἡ Μιραμπέλλα δὲν καταλάβαινε. Μόνο τὰ μάγουλά της ἐκοκκίνισαν.

— Θἄθελα νὰ σὲ ρωτήσω κάτι σοβαρό, ἐξακολούθησε σὲ λίγο ὁ δόκτωρ. Ἐμίλησα πρῶτα μὲ τὴ μητέρα σου, μὰ αὐτὴ μοῦ εἶπε, πὼς ἐσὺ εἶσαι ἐκείνη ποὺ πρέπει νὰ δώσῃς τὴν ἀπάντησι, γιὰ νὰ τελειώσῃς μιὰ ἱστορία, ποὺ μὲ βασανίζει τὸν τελευταῖο καιρό.

Ἡ Μιραμπέλλα ἔστρεψε τὸ κεφάλι της καὶ κύτταξε στὸ πρόσωπο τὸν δόκτορα Μάϋλαντ. Γιὰ πρώτη φορὰ ἐπρόσεξε πὼς στοὺς κροτάφους του εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀσπρίζουν τὰ μαλλιά του. Μὰ αὐτὸ δὲν εἶχε καμμιὰ σημασία. Τὸν ἀγαποῦσε, κι' ὅταν ὑπάρχῃ ἀγάπη, ὅλα φαίνονται διαφορετικά. Γι' αὐτὸ τοῦ ἐψιθύρισε χαρούμενα μὲ κάποιο χαμόγελο:

— Μίλησε! Μίλησε! Μὴ διστάζεις! Ἄντε, λοιπόν! Περιμένω ν' ἀκούσω!...

— Θὰ εἶχες καμμιὰ ἀντίρρησι, μικρή μου Μιραμπέλλα, νὰ παντρευτοῦμε ἐγὼ καὶ ἡ μητέρα σου; Τὴν ἀγαπῶ τόσο πολύ, ποὺ καὶ σένα θὰ σ' ἀγαπήσω σὰν πραγματικὸ παιδί μου!

Μετὰ τὴ σιγὴ ποὺ εἶχε προηγηθῆ, ἡ καταιγίδα ξέσπασε μέσα στὴν ψυχὴ τῆς Μιραμπέλλας.

ΚΕΛΒΙΝ ΛΙΝΤΕΜΑΝ

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Χάρηκε

Ἀδιόρθωτα γεροντοπαλλήκαρα φλυαροῦν σ' ἕνα διάλειμμα κεντρικοῦ θεάτρου.

— Ἀπόψε εἶδα στὸν ὕπνο μου ὅτι ἡ γυναῖκα μου ἔφυγε μὲ τὸ σωφέρ **μου.**

— Μά, λέγει ὁ ἄλλος, μά... δὲν εἶσαι παντρεμμένος καὶ δὲν ἔχεις καὶ σωφέρ.

Καὶ ὁ πρῶτος:

— Τὸ ξέρω. Κι' ὅμως χάρηκα πολύ!

Η ΚΑΫΜΕΝΗ!

Μία κοσμικὴ κυρία προσπαθεῖ ματαίως νὰ κρύψῃ τὰ ἴχνη τῆς διαβάσεως τῶν ἐτῶν. Ἂν καὶ ἔχῃ περάσει τὰ ἑξῆντα, ὑποστηρίζει πὼς δὲν ἔφθασε τὰ σαράντα. Καὶ πρὸ ἡμερῶν ἔλεγε σ' ἕνα θεατρικὸ συγγραφέα:

— Εἶχα πάντα τὸ προαίσθημα πὼς δὲν θὰ προφθάσω νὰ γεράσω.

Καὶ ὁ συγγραφεύς, ψυχρά:

— Τώρα ἀντιλαμβάνεσθε πὼς ἦταν ἀνοησία...

* * *

ΤΑ ΨΕΜΜΑΤΑ

Καθυστέρησε μαζὶ μὲ τὸ φίλο της. Καθυστέρησε ἐπικινδύνως! Τί θὰ πῇ τώρα στὸ σύζυγό της ποὺ θὰ τὴν περιμένῃ περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὥρα; Ἀνησυχεῖ. Ὁ φίλος δὲν στενοχωριέται καθόλου:

— Κάτι θὰ βρῇς νὰ τοῦ πῇς.

Αὐτὴ ὅμως ειλικρινής:

— Ἂν νομίζῃς πὼς εἶνε εὔκολο νὰ λὲς ψέμματα σ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν ἀγαπᾶς!

* * *

Ἕνα αὐτοκίνητο παρέσυρε μιὰ δεσποινίδα.

— Ἡ διεύθυνσί σας; ρωτᾶ ὁ ἀστυφύλαξ μετὰ τὰς πρώτας βοηθείας.

Καὶ ἐκείνη:

— Πὸστ-Ρεστάντ.

* * *

Εἰς τὸ δικαστήριον:

— Κατηγορεῖσαι ὅτι ἐξετροχίασες ἕνα τραῖνο.

— Ἔχω ἕνα ἐλαφρυντικόν, κ. πρόεδρε. Ἦταν μέσα ἡ πεθερά μου.

* * *

Ἕνας χῆρος λέγει στὴν δεύτερη γυναῖκα του:

— Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ βρίζῃς τὴν μακαρίτισσα. Τί ἔχεις μαζί της;

— Τὴν μισῶ, γιατὶ πέθανε προτήτερα ἀπὸ σένα.

* * *

— Ἔχει μιὰ θαυμασία ὀμπρέλλα ἡ Μαρίκα, ποὺ τὴν κάνει ὡραιότερη!

— Ἀλήθεια, προπάντων ὅταν σκεπάζῃ τὸ πρόσωπό της.

* * *

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

Εἰς τὸ ἀστυνομικὸν τμῆμα:

Ἀστυνόμος: Γιατὶ δὲν πῆρες καὶ τὸ ρολόγι, ποὺ ἦταν στὸ ἴδιο συρτάρι, παρὰ ἔκλεψες τὰ μετρητὰ μόνον;

Λωποδύτης: Τί νὰ πῇς! Στραβομάρα, κύριε ἀστυνόμε!

* * *

ΤΑ... ΖΩΑ

Ἡ κυρία πρὸς τὴν ὑπηρέτρια:

— Πῶς κτυπᾶς ἔτσι τὴ γάτα; Σοῦ εἶπα πολλὲς φορὲς πὼς δὲν πρέπει νὰ κακομεταχειρίζεσαι ἔτσι τὰ ζῶα... Μὲ εἶδες ποτὲ ἐμένα νὰ σὲ κτυπήσω;

* * *

ΟΙ ΦΡΟΝΙΜΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Μεταξὺ συζύγων:

— Ποῦ πᾶς ἄνδρα;

— Μιὰ φρόνιμη γυναῖκα δὲν ρωτᾶ ποτὲ τὸν ἄνδρα της ποῦ πάει.

— Μὰ πῶς οἱ φρόνιμοι ἄνδρες ρωτοῦν τὶς γυναῖκες των;

— Μὲ συγχωρεῖς, οἱ φρόνιμοι ἄνδρες δὲν ἔχουν γυναῖκες.

* * *

Η ΤΙΜΩΡΙΑ

Μεταξὺ μνηστευμένων:

Ἡ μνηστή: Μπράβο! Ἦρθες σήμερα μιὰ ὥρα ἀργότερα ἀπὸ τὴν συνηθισμένη!

Ὁ μνηστήρ: Ἔννοια σου καὶ αὔριο θἄρθω πρὸς τιμωρίαν σου μιὰ ὥρα ἐνωρίτερα!

ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΗΝ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ

Ἡ φυλὴ Παταγῶν

Οἱ Παταγῶνες εἶνε φυλὴ νομάδων. Συνήθως περιφέρονται ἔφιπποι, εἰς ὅλην τὴν ἔκτασι τῆς μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς, κυνηγῶντας στρουθοκαμήλους καὶ τὸ ζῶον λάμα. Τὸ δέρμα τοῦ λάμα καὶ τὰ φτερὰ τῶν στρουθοκαμήλων, τὰ κουβαλοῦν κάθε μῆνα στὴν Ἀμμώδη Ἄκρα, ὅπου καὶ τὰ ἀνταλλάσσουν μὲ ζωοτροφίας καὶ σκεπάσματα ἢ μὲ ἀργυρᾶ νομίσματα, ποὺ τὰ μετασκευάζουν σὲ κοσμήματα. Εἶνε πολὺ ὑψηλοὶ δυνατοὶ καὶ ἔξυπνοι καὶ ἔχουν ἐξαιρετικὸ μνημονικό.

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΩΝ

Ὅταν ἕνας Παταγὼν βρῇ τὴν νέα ποὺ τοῦ ἀρέσει, στέλλει ἀμέσως τὸν προξενητὴ γιὰ νὰ τὴν ζητήσῃ. Ἐὰν ἡ νέα εἶνε φτωχή, τὸ πρᾶγμα εἶνε εὔκολο. Ἐὰν ὅμως εἶνε πλουσία, πρέπει νὰ δώσῃ στὸν πατέρα ἄλογα, στοὺς ἀδελφοὺς καὶ σὲ ὅλους τοὺς συγγενεῖς κοσμήματα ἀργυρᾶ. Ἀλλὰ καὶ ὅλα πάλι νὰ τὰ δώσῃ, ἀργεῖ πολὺ τὸ συνοικέσιο. Θὰ γίνῃ ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἢ δυὸ χρόνια ὁ γάμος, μὲ γλέντια διαρκείας μέχρι 10 ἡμερῶν.

Ἀλλὰ ὁ γαμπρὸς δὲν παίρνει τὴ νύφη στὸ σπίτι του ἀμέσως μετὰ τὸ γάμο, ἀλλὰ ὅταν θὰ γεννήσῃ τὸ πρῶτο της παιδί. Τότε μόνο μένουν στὴν ἴδια σκηνή.

Η ΤΑΦΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Ὅταν πεθάνῃ ἕνας Παταγών, τὸν διπλώνουν στὰ δύο, μὲ τὸ κεφάλι μέσα στὰ πόδια. Ἔπειτα σφάζουν τὸ ἄλογό του καὶ μέσα στὸ δέρμα του ράβουν τὸ διπλωμένο σῶμα τοῦ νεκροῦ. Συγχρόνως σκοτώνουν ὅλα τὰ ἄλογά του, ἐνῷ οἱ γυναῖκες ἀνάβουν φωτιὲς καὶ καίουν ὅλη τὴν περιουσία του, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἀργυρᾶ νομίσματα καὶ τὰ κυνηγετικὰ ἐργαλεῖα του. Γύρω-γύρω στὴ φωτιά, οἱ γρηὲς τὸν μοιρολογοῦν. Προτοῦ δὲ νυκτώσῃ, τὸ πτῶμα φορτώνεται σὲ ἄλογο καὶ τὸ συνοδεύουν δύο γυναῖκες μὲ ἕνα ἄντρα γιὰ νὰ τὸ θάψουν.

Ἐὰν ὁ πεθαμένος ἦταν πτωχός, τὸν θάβουν ὅπου τύχῃ, ἐὰν δὲ πλούσιος, τὸν μεταφέρουν μακρυὰ σὲ μέρη ἄγνωστα γιὰ τοὺς ἄλλους, γιὰ νὰ μὴ κλέψουν τὸν τάφο, ποὺ τὸν παραγεμίζουν μὲ ὅλα τὰ κειμήλια τοῦ νεκροῦ. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο ἔρχονται οἱ συγγενεῖς του καὶ παίρνουν τὴν περιουσίαν τοῦ νεκροῦ. Μαζὶ μὲ τὸ νεκρὸ θάβουν οἱ Παταγῶνες καὶ ζωοτροφίας, διότι πιστεύουν ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ τρώγῃ ὁ πεθαμένος.

ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

Ἐκφράζομεν τὴν βαθυτάτην θλῖψιν μας, διότι τὸ κείμενον τῆς παρούσης στήλης ἐσκόρπισε κατὰ τὴν σελιδοποίησιν, κατὰ δὲ τὴν ἀνασύνταξιν αὐτοῦ, ἐκ λάθους τοῦ ἀρχιεργάτου, πολλοὶ στίχοι ἐτέθησαν ἀτάκτως εἰς ἄλλην θέσιν, ἀλλοιώσαντες εἰς μερικὰ σημεῖα τὴν ἔννοιαν τῶν εἰδήσεων.

Δυστυχῶς δὲν ἐπροφθάσαμεν νὰ διορθώσωμεν τὸ λάθος, διότι τὸ ἀντελήφθημεν μετὰ τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ φύλλου. Οὕτω ἐπαφιέμεθα εἰς τὴν ἐπιείκειαν τῶν φιλτάτων ἀναγνωστῶν μας.

Βαπτίσεις

Ὁ ἔγκριτος καταχραστὴς τῆς πόλεώς μας κ. Ἀσύλληπτος ἀνεδέξατο χθὲς ἐκ τῆς μελπομένης τὸ θυγάτριον τοῦ τραπεζίτου κ. Ἄφραγκου, δοὺς εἰς αὐτὸ τὸ ὄνομα Κολυμβήθρα.

Ἀφίξεις

Ἐπανῆλθεν ἐξ «Εὐρώπης» ὁ διαπρεπὴς καρδιολόγος κ. Ἀορτικόπουλος μὲ θαυμασίαν συλλογὴν ὑφασμάτων κρὲπ-ντὲ-σίν, ἐμπριμὲ κλπ. διὰ τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ κατάστημά του.

⁂

Ἐπέστρεψε χθὲς ἐκ τῆς Ἐκθέσεως Παρισίων ὁ ῥέκτης ἔμπορος ὑφασμάτων κ.Κάμποτος μετὰ θριαμβευτικὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὸ Διεθνὲς Καρδιολογικὸν Συνέδριον, ὅπου ἔκαμε σπουδαίας ἀνακοινώσεις σχετικῶς μὲ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ μπροκολόζουμου ἐπὶ τῆς χρονίας μυοκαρδίτιδος.

Ἀπόπειρα αὐτοκτονίας

Χθὲς τὴν νύκτα ἀπεπειράθη ν' αὐτοκτονήσῃ ἡ ὑπηρέτρια γνωστοῦ ἐμπόρου ἐντύπου χάρτου, ἀναγινώσκουσα μὲ πάθος ποιήματα τοῦ κ. Λάσκου.

⁂

Κατὰ τὴν χθεσινὴν θριαμβευτικὴν παράστασιν τῆς «Μάντρας» τοῦ Ἀττὶκ ἐχειροκροτήθη ζωηρότατα ἡ νεαρὰ ντιζὲζ τοῦ θιάσου, λαβοῦσα 300 δισκία κινίνης καὶ ὀκτὼ γραμμάρια σουμπλιμέ.

Ποικίλα θεάματα

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐδόθη εἰς τὸ θέατρον Ἡρώδου ἡ ἀπὸ πολλοῦ ἀναμενομένη παράστασις τοῦ «Οἰδίποδος Τυράννου» τοῦ Σαίξπηρ. Ῥίγη συγκινήσεως διέτρεξαν τὸ ἐκλεκτὸν κοινὸν ὅταν ἐνεφανίσθη ὁ Χατζηαβάτης καὶ ὁ Βελιγκέκας, καθ' ἣν στιγμὴν ξυλοφορτώνουν τὸν Καραγκιόζη.

⁂

Ὁ πάντα συμπαθὴς καὶ ἀγέραστος Μόλλας ξαναθυμίζει στοὺς Ἀθηναίους παληὲς δόξες του μὲ τὸν χάρτινο θίασό του. Εἴδαμε σοβαροὺς κυρίους νὰ ξεκαρδίζωνται στὰ γέλια, ὅταν στὸ «σεράϊ» τοῦ Πασᾶ τὰ κάνουν γῆς—Μαδιὰμ ὁ θεῖος Οἰδίπους τυφλός, θρηνῶν γοερῶς τὴν συμφορὰν τοῦ οἴκου του, καθ' ἣν στιγμὴν ἀγγέλλεται ὅτι ἀπηγχονίσθη ἡ Ἰοκάστη.

Εὐτυχῆ γεγονότα

Ἐν μέσῳ στενοῦ οἰκογενειακοῦ κύκλου ἐτελέσθησαν τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν οἱ γάμοι τοῦ ἐκλεκτοῦ ἀρχιτέκτονος τῆς πόλεώς μας, ἀριστούχου τῆς Ἀγγλικῆς Σχολῆς «Κλάψτετον» κ. Κομπάσου μετὰ τῆς χαριτοβρύτου δ)δος Ροσόλη, τοῦ γνωστοῦ ζαχαροπλάστου τοῦ Πειραιῶς. Τοὺς νυμφικοὺς στεφάνους κατέθεσαν πολλοί, μετὰ τὸ πέρας δὲ τοῦ μυστηρίου, ἐξεφώνησε συγκινητικώτατον ἐπικήδειον ὁ διαπρεπὴς δικηγόρος κ. Διαζυγιάδης, ὑπαινιχθεὶς ἐπικαίρως τὴν ματαιότητα τῶν ἐγκοσμίων κι' εὐχηθεὶς τὴν ἐξ ὕψους παραμυθίαν.

⁂

Ἐν μέσῳ ἀφάτου θλίψεως ἐτελέσθη ἡ κηδεία τῶν δύο ἐραστῶν Μιμίκου καὶ Μαίρης οἵτινες ηὐτοκτόνησαν ὡς γνωστὸν ἐπὶ σκηνῆς γνωστοῦ ἀθηναϊκοῦ θεάτρου. Μετὰ τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν οἱ προσκεκλημένοι συνεχάρησαν τοὺς νεονύμφους, ἐπηκολούθησε δὲ πλούσιον δεῖπνον μετὰ καμπανίτου καὶ χορὸς μέχρι πρωΐας.

Ὁ «Εὐρωπαῖος»

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο ΞΙΦΟΜΑΧΟΣ

ΤΟΥ ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΕΡ

I

Στὸ μεγάλο καφενεῖον τῆς πλατείας τοῦ Ἐμπορίου τοῦ Πιτιβιέ, χθὲς τὸ βράδυ, τὴν ὥρα τοῦ ὀρεκτικοῦ, ὁ κ. Ἀλφρέδος Ζιτενέ, ἰδιοκτήτης τῆς «Παρισινῆς Ἀγορᾶς», ἐπάτησε κατὰ λάθος τὴν οὐρὰ τοῦ Σαντεκλέρ, τοῦ σκύλου τοῦ κ. Ζερὸμ Προτεστόν, μόνου συντάκτου καὶ συνεπῶς ἀρχισυντάκτου τοῦ «Φάρου τοῦ Λουαρέ».

Ὁ κ. Ζερὸμ Προτεστὸν ἔβρισε ἄσχημα τὸν κ. Ἀλφρέδο Ζιτενέ.

— Δὲν μπορεῖς νὰ προσέχῃς... ἠλίθιε;

Ὁ κ. Προτεστὸν δὲν εἶχε μονομαχήσει μὲ κανένα ἀπὸ μιᾶς πενταετίας ποὺ εἶχε ἐγκατασταθῆ στὴ Μπὼς γιὰ νὰ γίνῃ διευθυντὴς ἐφημερίδος. Κι' ὅμως στὸ Πιτιβιὲ εἶχε φήμην τρομεροῦ ξιφομάχου. Ὅλοι, πραγματικά, τὸν εἶχαν ἀκούσει ν' ἀφηγῆται τὰ τρομερὰ κατορθώματα ποὺ εἶχε κάμει ἄλλοτε ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς.

— Σᾶς... σᾶς ζητῶ συγγνώμην... μὲ συγχωρεῖτε, κ. Προτεστὸν — ψιθύρισε ὁ κ. Ζιτενὲ δειλά. Δὲ... δὲν εἶχα δῆ... τὸ... τὸν κύριο σκύλο σας... Τοῦ... τοῦ... σᾶς ζητῶ συγγνώμην.

Σὰν νὰ τὸν τίναξε κανένα ἐλατήριο, μὲ τὰ λόγια αὐτά, ποὺ ἀναμφισβήτητα θεωροῦσε προσβλητικά, ὁ κ. Ζερὸμ Προτεστὸν σηκώθηκε ἀπὸ τὴν καρέκλα του. Κοκκίνισε:

— Δὲν τὸν εἴδατε; Κι' ὅμως ἔχετε μάτια... βλάκα!

— Βέβαια, βέβαια — παρεδέχθη ὁ κ. Ζιτενὲ — ἔχω μάτια, ἀλλά... ἀλλά... καταλαβαίνετε... ἐκύτταζα ἀλλοῦ... κι' ἔτσι...

Ὁ κ. Προτεστὸν εἶχε μισοδεχθῆ τὴν πρώτη ἐξήγησι τοῦ κ. Ζιτενέ. Αὐτὴ ὅμως ἡ δεύτερη τοῦ ἐφάνη τελείως ἀπαράδεκτη. Πρῶτα στὸ δεξὶ μάγουλο καὶ κατόπιν στὸ ἀριστερό, μπάτσισε τὸν κ. Ζιτενέ. Γκὰπ καὶ γκούπ! Καὶ κατόπιν ἐτελείωσε:

— Καὶ τώρα, κύριε, ἂν δὲν εἶσθε δειλὸς καὶ πρόστυχος, ξέρετε, νομίζω, τί πρέπει νὰ κάμετε!

II

Ὁ κ. Κοτινιὰκ, διδάσκαλος τῆς ὁπλομαχητικῆς τοῦ Πιτιβιέ, εἶχε αἰσθηματικὲς στενοχώριες; Ὄχι, γιατὶ δὲν εἶχε ποτέ του αἴσθημα. Ὁ κ. Κοτινιὰκ, διδάσκαλος τῆς ὁπλομαχητικῆς τοῦ Πιτιβιέ, εἶχε οἰκονομικὲς στενοχώριες; Ὄχι, γιατὶ εἶχε χρήματα... Κι' ὅμως, μόλις ξύπνησε ἐκεῖνο τὸ πρωΐ μὲ ὅσην εὐκολία ἀποφασίζει κανείς: «Συχάθηκα τὸ τσιγάρο· θὰ τὸ κόψω!», πῆρε τὴν ἑξῆς ἀπόφασι: «Βαρέθηκα τὴ ζωή: θὰ πεθάνω!»

Ἐδίστασε ἀκόμη λίγο μεταξὺ τῶν διαφόρων μεθόδων αὐτοκτονίας.

Σὰν ξιφομάχος ποὺ ἦταν, ξεκρέμασε στὸ τέλος ἕνα ξίφος. Τοῦ ἔβγαλε τὸ κουμπὶ ἀπὸ τὴν ἄκρη καὶ ἄρχισε νὰ τὸ μυτίζῃ μὲ μιὰ λίμα.

Μετὰ δέκα λεπτῶν εὐσυνείδητην ἐργασία, ἄφησε τὴ λίμα καὶ συλλογίσθηκε: «Ἀσφαλῶς, ἀσφαλῶς, εἶνε ὁ μόνος κομψὸς τρόπος, γιὰ ἕνα ἀριστοτέχνη τοῦ ξίφους νὰ διαγραφῇ ἀπὸ τὸν κατάλογο τῶν ζώντων... Τόσο τὸ χειρότερο, τώρα, γιὰ τὸν πρῶτο ἠλίθιο ποὺ θὰ ἔλθῃ νὰ μοῦ ζητήσῃ μάθημα! Θέλει, δὲν θέλει, θὰ μοῦ κάμῃ αὐτὴν τὴ μικρὴ ὑπηρεσία».

Ὁ κ. Ζιτενὲ εἶχε ἀνοίξει τὴν πόρτα τοῦ χώλ.

— Θὰ τὸ ξέρετε, κ. Κοτινιὰκ — εἶπε — εἶχα χθὲς μίαν βιαίαν λογομαχίαν μὲ τὸν κ. Ζερὸμ Προτεστόν. Ἀναγκάσθηκα νὰ τοῦ στείλω τοὺς μάρτυράς μου. Δυστυχῶς ὅμως δὲν ἀσχολήθηκα ποτὲ μὲ τὰ ὅπλα! Ἦλθα νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ δώσετε, γρήγορα-γρήγορα, μερικὰ μαθήματα.

—Νὰ σᾶς δώσω μερικὰ μαθήματα, κ. Ζιτενέ, ἀγαπητέ μου κ. Ζιτενέ;... Πολὺ εὐχαρίστως — ἀπήντησε χαρούμενος ὁ κ. Κοτινιὰκ — πολὺ εὐχαρίστως!

Παρακάλεσε τὸν κ. Ζιτενὲ νὰ βγάλῃ τὸ σακκάκι του καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ ξίφος ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι.

— Πᾶρτε αὐτὸ τὸ παιγνιδάκι στὸ δεξί σας χέρι... Ὡραῖα!...

Ἀσφαλῶς πάει σὲ κάποια ψυχή, γιὰ νὰ ξεσκάσῃ καὶ νὰ φάῃ παχειὰ κοττόπουλα.

Καὶ τώρα, πρῶτα ἀπ' ὅλα, θὰ σᾶς μάθω ν' ἀμύνεσθε.

Σὲ λίγο, φρονῶν ὅτι ὁ κ. Ζιτενὲ εἶχε μάθει ἀρκετὰ πῶς νὰ φέρνῃ τὸ δεξί του πόδι πενῆντα πόντους ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ ἀριστερό, ὁ κ. Κοτινιὰκ ὡπλίσθη καὶ αὐτὸς μὲ ἕνα ξίφος καὶ ἐστάθη ἀπέναντι ἀπὸ τὸ μαθητή του.

— Ἂν θέλετε, ἀγαπητέ μου κ. Ζιτενέ, θὰ κάμουμε τώρα λίγη πρακτική. Κρατῆστε καλὰ τὸ ξίφος σας... Καὶ ἐπιτεθῆτε ἐναντίον μου, σᾶς παρακαλῶ... Ἐμπρός!... Δυνατά... Μὴν ξεχνᾶτε πὼς εἶμαι ἀντίπαλός σας, ἀντίπαλος ἐπικίνδυνος!

Εἶνε πάντα δυσάρεστο νὰ διαπράξῃς ἕνα φόνο ἐξ ἀπροσεξίας. Ποτὲ ὅμως ἄνθρωπος ποὺ σκότωσε ἄλλον ἀπὸ ἀδεξιότητα, δὲν στενοχωρήθηκε περισσότερο ἀπὸ τὸν κ. Ζιτενέ, ὅταν — μετὰ ἑπτὰ δευτερόλεπτα — ἀντελήφθη ὅτι δὲν εἶχε ἀπέναντί του τὸν καλὸ κ. Κοτινιάκ, ἀλλὰ τὸ μακαρίτη Κοτινιάκ.

— Γιὰ τὸ Θεό, προώδεψα πολύ!... ἐφώναξε. Δὲν ὑπάρχει σ' ὅλο τὸ Πιτιβιὲ ἄλλος καθηγητὴς τῆς ξιφασκίας. Καὶ ὁ Θεὸς ξέρει ἂν τὴν παραμονὴ τῆς συναντήσεώς μου μὲ αὐτὸν τὸν κ. Προτεστὸν ἔχω ἀνάγκη συμβουλῶν! Καὶ νὰ ποὺ ἀπὸ τὴν ἀδεξιότητά μου, ἀπὸ τὴ βλακεία μου, ἀπὸ τὴν ἀσυγχώρητη ἀδεξιότητά μου, ὁ μόνος καθηγητὴς τῆς ξιφομαχίας τοῦ Πιτιβιέ, δὲν εἶνε πιὰ σὲ θέσι νὰ διδάξῃ!... Δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία, προώδεψα πολύ!...

III

Ὑπάρχουν δυστυχήματα ἀνεπανόρθωτα. Ὁ κ. Ζιτενὲ ἀντελήφθη γρήγορα πὼς δὲν κέρδιζε τίποτε μὲ τὸ νὰ κάθεται καὶ νὰ θρηνῇ μέσα στὴν αἴθουσα διδασκαλίας τοῦ μακαρίτου Κοτινιάκ. Φόρεσε τὸ σακκάκι του. Πῆρε τὸ καπέλλο του. Πληροφόρησε τὴν ὑπηρέτρια γιὰ τὰ συμβάντα. Πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι του.

Ὅταν ἐπέστρεψε στὴν «Παρισινὴ Ἀγορὰ» ἄρχισε νὰ βηματίζῃ ζαλισμένος σ' ὅλο τὸ μῆκος τοῦ καταστήματός του, προσπαθῶντας νὰ κρίνῃ ψύχραιμα τὴν κατάστασι.

Ἀφοῦ διέτρεξε ἀρκετὲς φορὲς τὰ δώδεκα μέτρα ποὺ χώριζαν τὸ τμῆμα «οἰκιακῶν σκευῶν» ἀπὸ τὸ τμῆμα «παιδικῶν ὑποδημάτων», κατέληξε στὸ ἑξῆς συμπέρασμα:

«Ἂν ὑπῆρχε διδάσκαλος τῆς ὁπλομαχητικῆς στὸ Μαλέρμπ ἢ στὸ Ζιέν, θὰ μποροῦσα στὴν ἀνάγκη νὰ τρέξω χωρὶς νὰ χάνω καιρὸ νὰ πάρω τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς ξιφασκίας. Δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει διδάσκαλος τῆς ὁπλομαχητικῆς οὔτε στὸ Μαλέρμπ οὔτε στὸ Ζιέν! Ἂν δὲν θέλω νὰ σκοτωθῶ αὔριο σὰν τὸ σκυλὶ στ' ἀμπέλι ἀπ' αὐτὸν τὸν καταραμένο τὸν Προτεστόν, μιὰ μόνη λύσις ὑπάρχει: νὰ δέσω γρήγορα τὰ μπογαλάκια μου καὶ νὰ φύγω ἀπὸ τὸ Πιτιβιὲ γιὰ νὰ μὴ ξαναγυρίσω».

Ἑτοιμαζόταν ν' ἀνεβῇ στὸ πατάρι νὰ πάρῃ μιὰ βαλίτζα, ὅταν οἱ μάρτυρές του μπῆκαν στὴν «Παρισινὴ Ἀγορά».

— Λοιπὸν — ἐφώναξε ὁ πρῶτος μάρτυς — πρέπει νὰ παραδεχθῇς πὼς εἶσαι μεγάλος μπαναπόντης!... Ὁ κύριος ἀφηγεῖτο χθὲς τὸ βράδυ σὲ ὅλους πὼς δὲν ἔπιασε ποτὲ στὸ χέρι του ξίφος. Καὶ τί μαθαίνει σήμερα τὸ πρωΐ ὅλος ὁ κόσμος;... Ὅλος ὁ κόσμος μαθαίνει πὼς ὁ κύριος ἐσκότωσε μὲ ξίφος... μαντέψτε ποιόν!... τὸν καθηγητὴ τῆς ξιφομαχίας!... μάλιστα, τὸν καθηγητὴ τῆς ξιφομαχίας!... Ἄ! κατεργάρη...

— Λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν συνθηκῶν — συνέχισε ὁ δεύτερος μάρτυς — εἶμαι σχεδὸν ἕτοιμος νὰ δικαιολογήσω τὴ διαγωγὴ αὐτοῦ τοῦ ἀτυχοῦς τοῦ Προτεστόν! Γιὰ κάποιον ποὺ ἔκανε τὸν παλληκαρᾶ, βέβαια ἡ συμπεριφορά του μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ δειλία. Ὁμολογῶ, ὅμως, ὅτι ἂν ἤμουν στὴ θέσι του δὲν θὰ ἔκανα διαφορετικὰ ἴσως...

Ὁ δεύτερος μάρτυς ἐβεβαίωνε ὅτι ὁ Προτεστὸν ἔδειξε δειλία; Ὁ δεύτερος μάρτυς τοῦ Ζιτενὲ ὡμολογοῦσε ὅτι θὰ ἔκανε κι' αὐτὸς ὅ,τι ἔκαμε ὁ Προτεστόν;...

Τί ἔκαμε λοιπὸν ὁ Προτεστόν;..

Κατάπληκτος ὁ Ζιτενὲ ρώτησε τοὺς φίλους του.

— Πῶς — φώναξαν γελῶντας — δὲν ἦλθε ἀκόμη κανένας νὰ σοῦ τὸ πῇ; Ἁπλούστατα, ὁ λαμπρὸς κ. Προτεστόν, κλείδωσε τὸ γραφεῖο τοῦ «Φάρου τοῦ Λουαρὲ» καὶ πρὸ ἑνὸς τετάρτου τὸν εἶδαν στὸ σταθμὸ μὲ μιὰ βαλίτζα στὸ χέρι νὰ μπαίνῃ στὸ ἐξπρὲς τῶν 11 καὶ 22΄ καί, χωρὶς βιολιὰ καὶ μουσικές, νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸ Πιτιβιὲ πρὸς ἄγνωστον διεύθυνσιν!

ΜΑΞ καὶ ΑΛΕΞ ΦΙΣΕΡ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

Ἀπὸ ἕνα γαλλικὸ περιοδικὸ μαθαίνουμε τὶς ἑξῆς περίεργες λεπτομέρειες σχετικῶς μὲ τὴν βιομηχανίαν τῶν μαλλιῶν.

Στὸ Λιμὸζ κάθε χρόνο γίνεται μιὰ ἀγορὰ στὰς 23, 24, 25 Ἰουνίου. Στὴν περίεργη αὐτὴ ἀγορὰ πουλιοῦνται μαλλιὰ γυναικεῖα. Ὅλοι οἱ ἔμποροι μαλλιῶν καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι μεγάλων κομμωτικῶν καταστημάτων τῆς Γαλλίας καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ μαζεύονται ἐκεῖ.

Κατὰ τὶς τρεῖς μέρες τῆς ἀγορᾶς ζυγίζονται καὶ ἐκτιμοῦνται τὰ μαλλιὰ διαφόρων χρωμάτων. Παραδόξως τὰ ἄσπρα μαλλιὰ καὶ τὰ κοκκινωπὰ εἶναι καὶ τὰ ἀκριβώτερα. Ἔπειτα ἔρχονται τὰ ξανθὰ καὶ τέλος τὰ μαῦρα.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ντοὺς ἡλίου

Ὁ καθηγητὴς Λὸν τοῦ Ντόοϊσμπουργκ τῆς Γερμανίας κατεσκεύασε ἕνα μηχάνημα, τὸ ὁποῖον μετ' ὀλίγον θὰ ἐγκατασταθῇ εἰς ὅλα τὰ ὀρυχεῖα τῆς Γερμανίας καὶ πρῶτα-πρῶτα εἰς τὰ τῆς Σιλεσίας. Εἶναι ἕνα ντοὺς ἀκτίνων τεχνητοῦ ἡλίου.

Προσαρμοσμένον ἐπάνω εἰς τὰ συνήθη ντούς, θὰ ἐπιτρέπῃ εἰς κάθε μεταλλορύχον νὰ παίρνῃ ἕνα ἡλιόλουτρον μετὰ τὴν ἐργασίαν του μέσα εἰς τὸ σκοτάδι τοῦ ὑπεδάφους.

ΤΑ ΑΠΟΔΗΜΗΤΙΚΑ ΠΟΥΛΙΑ

Ὡς τώρα ἐπιστεύετο ὅτι ἡ θερμοκρασία ἦταν ἡ αἰτία τῆς μεταναστεύσεως τῶν πουλιῶν. Ὁ καθηγητὴς Οὐΐλλιαμ Ρόουαν ὅμως, καθηγητὴς τῆς ζωολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ἀλβέρτας, διεπίστωσε κατὰ τὰ τελευταῖα πειράματά του ὅτι τὸ φῶς παίζει εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ σπουδαιότατον ρόλον. Τὸ μῆκος τῆς ἡμέρας ἔχει κυρίως ἀναμφισβήτητον ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ἐκκρίσεων τῶν ὀργάνων ἀναπαραγωγῆς τῶν πουλιῶν.

Ὁ δόκτωρ Ρόουαν κατεσκεύασε δύο κλουβιὰ διὰ μικρὰ ἀποδημητικὰ πουλιά. Εἰς τὸ ἕνα κλουβὶ ἔδινε στὰ πουλιὰ κάθε νύκτα πέντε λεπτὰ τεχνητὸν φῶς. Εἰς τὸ ἄλλο δὲν ἐσυντόμευε τὴ νύκτα.

Κατὰ τὰ Χριστούγεννα, τὰ πουλια τῆς πρώτης κατηγορίας κελαδοῦσαν εὔθυμα εἰς θερμοκρασίαν 30 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν, καὶ τὰ ὄργανά των ἀναπαραγωγῆς ἦσαν ὅπως εἶναι συνήθως τὴν ἄνοιξι, ἐνῷ τὰ εὑρισκόμενα εἰς τὸ δεύτερον κλουβὶ ἦσαν εἰς χειμωνιάτικην κατάπτωσιν.

Τὰ πουλιὰ τοῦ φωτισμένου κλουβιοῦ ἐπέταξαν, ἐνῷ τὰ δεύτερα δὲν ἐκινήθησαν καθόλου.

Ὁ δόκτωρ Ρόουαν ἔκαμε τὸ ἴδιο πείραμα μὲ κοράκια. Πεντακόσια κοράκια ἐνεκλείσθησαν στὸ Ἔντμοντον μέσα σὲ μεγάλο κλουβὶ φωτιζόμενον τὴν νύκτα. Διὰ ν' ἀναγνωρίζωνται, ἐβάφησαν αἱ οὐραὶ των κίτριναι. Ἀπελευθερωθέντα τὸν Νοέμβριον, τὰ κοράκια αὐτὰ δὲν ἐπῆραν τὸν κανονικὸν δρόμον πρὸς τὸν νότον ἀλλὰ τοὐναντίον, πρὸς βορρᾶν. Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ εὑρέθησαν εἰς ἀπόστασιν 350 χιλιομέτρων βορείως τοῦ Ἔντμοντον, ἐνῷ ἄλλα κοράκια μὴ ὑποβληθέντα εἰς αὐτὴν τὴν θεραπείαν εὑρέθησαν εἰς ἀπόστασιν 1600 χιλιομέτρων νοτίως. Τὰ κοράκια ποὺ ἔφυγαν πρὸς βορρᾶν εἶχαν τὰ ὄργανα τῆς ἀναπαραγωγῆς των εἰς ἀνοιξιάτικην κατάστασιν. Πιστεύεται ὅτι ἡ μετανάστευσις τῶν πουλιῶν ὀφείλεται εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν ἐνδοκρινικῶν ἀδένων καὶ τῶν ὁρμονῶν των.

ΜΠΑΝΙΑ ΜΕ ΜΥΡΜΗΓΚΙΑ

Σύμφωνα μὲ ἕνα ἄρθρον τοῦ κ. Λάμπερτ, εἰς πολλὰ μέρη τῆς Γερμανίας συνιστῶνται τὰ μπάνια τῶν μυρμηγκιῶν διὰ τήν... θεραπείαν τῶν ρευματισμῶν. Συλλαμβάνεται μιὰ ὁλόκληρη μυρμηκοφωλιὰ καὶ κλείνεται μέσα εἰς ἕνα σακκί, τὸ ὁποῖον ρίπτεται μέσα σὲ βραστὸ νερό.

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὸ νερὸ ἀποκτᾶ ἔτσι μυρμηκικὸν ὀξύ, τὸ ὁποῖον προκαλεῖ ἐρεθισμὸν τοῦ δέρματος, ὁ ὁποῖος ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ θεραπευτικὰ ἀποτελέσματα.

Ἄλλη μέθοδος, ἀπαγορευθεῖσα ἀπὸ τὰς ἀρχάς, εἶναι ἡ ἑξῆς: μέσα σὲ μιὰ μυρμηκοφωλιὰ βάζουν ἕνα μπουκάλι, τὸ ὁποῖον ἔπειτα ἀπὸ λίγο γεμίζει μερμήγκια, ποὺ δὲν μποροῦν πλέον νὰ φύγουν. Τότε γεμίζουν τὸ μπουκάλι μὲ οἰνόπνευμα 70 βαθμῶν. Μὲ τὸ οἰνόπνευμα αὐτὸ κάνουν ἐντριβάς, ποὺ θεραπεύουν τοὺς ρευματισμούς.

Ο ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ

Πόσος εἶναι ὁ πληθυσμὸς τῶν φυλακῶν ὅλου τοῦ κόσμου; Ἡ Διεθνὴς Ποινικὴ Ἐπιτροπὴ ἀνέλαβε κατ' ἐντολὴν τῆς Κ.Τ.Ε. νὰ καταγράψῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν κρατουμένων εἰς 38 χώρας. Ἰδοὺ μερικὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀπογραφῆς. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὑπάρχουν 299 φυλακισμένοι ἐπὶ 100.000 κατοίκων, εἰς τὴν Πολωνίαν 150, εἰς τὴν Γερμανίαν 157 (δὲν συμπεριλαμβάνονται οἱ κρατούμενοι εἰς στρατόπεδα συγκεντρώσεως), εἰς τὴν Λιθουανίαν 162. Ἡ Ἰρλανδία ἔχει τὸν μικρότερον ἀριθμόν: 20, καὶ ἡ Ἐσθονία τὸν μεγαλύτερον: 276.

Μανώλη Κανέλλη (ΣΙΣΥΦΟΣ)

Ἀθηναϊκὸν μυθιστόρημα

ΠΑΝΤΡΕΥΟΥΜΑΙ ΤΗΝ ΠΡΟΙΚΑ ΣΟΥ

[ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ].— Ὁ βιομήχανος Ραλλόγλου, ὅστις κάθεται ἥσυχος κι' εὐχαριστημένος στὸ γραφεῖο του, δέχεται τὴν ἐπίσκεψι τοῦ μηχανικοῦ Δουρίδη, ἑνὸς νέου τριάντα τριῶν χρόνων, ποὺ χωρὶς περιττολογίες, τοῦ ζητεῖ σὲ γάμο τὴν μοναχοκόρη του, τὴ δεσποινίδα Βέττα, ἕνα ἀγοροκόριτσο, ἕνα ὁρμητικὸ πλασματάκι, καμωμένο ἀπὸ λάστιχο, πολὺ θελκτική, πολὺ περισσότερο ἀπὸ ὤμορφη. Ὁ βιομήχανος Ραλλόγλου τὸν πετάει ἔξω. Τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ἐκείνη ὁρμᾷ ἡ Βέτα μέσ' στὸ γραφεῖο του καὶ σὲ σχετικὴ ἐρώτησι τοῦ ἐξωργισμένου πατέρα της, ἀπαντᾷ ὅτι τὸν Δουρίδη δὲν τὸν ἀγαπᾷ, ἀλλ' εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ φλέρ της. Ὁ Ραλλόγλου ζητεῖ ἐξηγήσεις γιὰ τὰ ἀκατανόητα αὐτὰ πράγματα ἀπὸ τὴ γυναῖκα του καὶ ὅταν ἡ κόρη του, τοῦ λέγει, ὅτι δὲν ἀγαπᾷ τὸν νέο, ἡσυχάζει, ἀλλ' ὁρκίζεται νὰ τὸν πάψῃ ἀπὸ τὴ θέσι του, νὰ τὸν καταστρέψῃ. Τὴν ἴδια ὥρα, ὁ γυιὸς τοῦ πλουτοκράτου, ὁ νεαρὸς Ντόρης! — δανδῆς, ἄσωτος, χαρτοπαίκτης καὶ γυναικᾶς, ποῦ ἄλλο δὲν ξέρει παρὰ νὰ ροκανίζῃ τὰ χιλιάρικα τοῦ πατέρα του, ἐζήτησε ἀπὸ τὸν κ. Ραλλόγλου 20.000 φράγκα, γιὰ νὰ πληρώσῃ χρέη τῆς λέσχης καὶ νὰ κάμῃ ἕνα δῶρο στὴ Γερμανίδα φιλενάδα του Μίτσι. Ὁ Ραλλόγλου ἀρνεῖται κατηγορηματικά. Φτάνει πιά. Ὁ Ντόρης ἱκετεύει, κλαίει, φοβερίζει, ἀπειλεῖ ὅτι θὰ αὐτοκτονήσῃ.

Εἰς ἀπάντησιν ὁ κ. Ραλλόγλου, τοῦ ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἐντὸς μιᾶς ὥρας θὰ τὸν ἀποκληρώσῃ, μὲ ὅλους τοὺς νομικοὺς τύπους, γιὰ νὰ μὴ μπορῇ νὰ προσβάλῃ κατόπιν ὁ γυιός του τὴ διαθήκη...].

Ὅταν ἔφυγε ὁ ὑπηρέτης, ὁ γέρο Ραλλόγλου ἔστρεψε πρὸς τὸ γυιό του ἕνα πρόσωπο, ποὺ ἔλαμπε ἀπὸ διαβολικὴ χαρά.

Τοῦ εἶπε σαρκαστικά:

— Εἶνε ὁ συμβολαιογράφος καὶ οἱ δύο μάρτυρες, ποὺ χρειάζονται γιὰ τὴ σύνταξι τῆς διαθήκης. Ἐκατάλαβες τώρα ὅτι δὲν ἀστειεύομαι ἢ ὄχι;

Τοῦ ἔδειξε τὴν πόρτα:

— Πήγαινε!

Λυσσασμένος ὁ νεαρὸς Ραλλόγλου ἐκίνησε νὰ φύγῃ.

Καθὼς ὅμως, ἐδρασκέλιζε τὸ κατῶφλι, ὁ τρομερὸς πατέρας του τὸν ἐξαναφώναξε:

— Ἄκου!

— Τί;

— Ἐὰν ἐπιμένῃς ἀκόμα στὴν αὐτοκτονία, σοῦ συνιστῶ νὰ μεταχειριστῇς πιστόλι μὲ μῦλο. Εἶνε τὰ μόνα ποὺ δὲν παθαίνουν ἀφλογιστία, οὔτε ἐμπλοκή...

Καὶ ὁ Δημήτρης Ραλλόγλου ἐκάθησε στὴν πολυθρόνα του, σαρδόνια καγχάζοντας.

Σ' αὐτὴ τὴ στάσι τὸν βρῆκαν ὁ συμβολαιογράφος κ. Νικήτας καὶ οἱ δύο μάρτυρες.

Τάχασαν.

Ὁ Ραλλόγλου, ὅμως, ἀτάραχος, τοὺς εἶπε:

— Εἶχα μιὰ φιλικὴ ἐξήγησι μὲ τὸ γυιό μου. Καλὸ παιδί, ὅμως, τί τὰ θέλετε; Λίγο βλάκας! Ἄς εἶνε. Καθῆστε, κύριοι!

II

ΕΝΑΣ ΑΞΙΟΣ ΓΥΙΟΣ...

Ὅταν ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ πατέρα του, ὁ Ντόρης Ραλλόγλου ἐτρίκλιζε...

Παράπαιε καὶ κλονίζονταν, σὰν μεθυσμένος.

Τὸ κεφάλι του ἦταν βαρὺ, σὰν νὰ τοῦ τὸ εἶχε κοπανίσει ὁ γέρο-Ραλλόγλου, ὄχι μὲ λόγια, ἀλλὰ μὲ γουδοχέρι.

Ἐπῆγε στὴν κάμαρά του, ἐρρούφηξε τρία τσέρρυ ἑπανωτὰ, γιὰ νὰ συνέλθῃ.

Καὶ ἄρχισε νὰ σκέπτεται.

Οἱ φράσεις τοῦ πατέρα του τὸν ἐτριβέλιζαν, ἦσαν χαραγμένες στὸ πνεῦμά του, σὰν μὲ πυρωμένη βελόνα.

Τὶς θυμόταν:

«— Ἐγὼ ἀπαιτοῦσα, ἐσὺ ἐπαιτεῖς. Ἐσὺ ζητιανεύεις· ἐγὼ ἁρπάζω. Ἐσὺ εἶσαι παλάμη, ποὺ ἁπλώνεται, ἐγὼ εἶμαι τὸ νύχι, ποὺ σχίζει!...»

Ἄ!

Ἔτσι, λοιπὸν, ἔ;

Τὸ ἀπόδειχνε. Δὲν θὰ ἐξητιάνευε πιά. Θὰ ἅρπαζε κι' αὐτὸς, καθὼς ὁ πατέρας του, δὲν θὰ διάψευδε— ὄχι! — τὸ ἁρπακτικὸ καὶ ἀδηφάγο αἷμα τοῦ πειρατικοῦ του σογιοῦ.

Ὅμως, ἐχαμογέλασε μὲ πικρὴ ἀπογοήτευσι.

Νὰ ἁρπάξῃ; Τί νὰ ἁρπάξῃ; Ὁ Ντόρης εἶχε ὅλη τὴν καλὴ διάθεσι νὰ κλέψῃ τὸν πατέρα του, ἀλλ' ἡ κάσσα τοῦ γέρο Ραλλόγλου δὲν ἄνοιγε οὔτε μὲ δυναμίτη, — οὔτε μὲ ὀβίδα ντρέντνωτ.

Ἦταν ἕνα χρηματοκιβώτιο ἀπόρθητο, γιγάντιο — τιτὰν κῦβος! — χωμένο μέσα στὸν τοῖχο τῆς κρεβατοκάμαρας τοῦ γέρου.

Χτιστὸ, θωρακωτὸ, ἄθραυστο, ἀδιάρρηκτο, ἀπυρόβλητο:

Αἰώνιο!

Μέσα σ' αὐτὸ ἔκρυβε ὁ γέρο πλουτοκράτης πολὺ μετρητὸ ἀκόμα καὶ ἀρκετὰ βαρύτιμα κοσμήματα, ξένα μπιζοῦ, — γιατὶ, ἂν εὕρισκε παχὺ διάφορο, ὁ γέρο Ραλλόγλου δὲν περιφρονοῦσε ἐνίοτε νὰ κάνῃ καὶ τὸν ἐνεχυροδανειστή.

Λοιπόν;

Ὁ Ντόρης δὲν εὕρισκε λύσι στὸ ἀδιέξοδό του.

Αὐτὸς ἕνα πρᾶγμα ἤξερε:

Ἤθελε λεφτά!

Λεφτά!

Τοῦ ἐχρειάζοντο ἕως τὸ βράδυ τὸ λιγώτερο 20.000 δραχμὲς, εἰδ' ἄλλως, θὰ τὸν ἐθεωροῦσαν ἀφερέγγυο, ἀναξιόχρεο καὶ θὰ τὸν ἔσβυναν ἀπὸ τὴ λέσχη.

Στὴν ἀπελπισία του ἐσκέφτηκε νὰ καταφύγῃ στὴν ἀδερφή του. Ἡ Βέττα ἦταν καλή, θὰ τοὔδινε, ἀλλὰ νὰ τὸ ἄσχημο.

Τῆς χρωστοῦσε...

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του ὁ νεαρὸς δανδῆς ἐκατάλαβε πόσο εἶνε χρήσιμο στὸν ἄνθρωπο νὰ πλερώνῃ — πότε-πότε! — τὰ χρέη του.

Τώρα, ἦταν κλειστὴ καὶ ἡ πόρτα τῆς ἀδερφῆς του.

Μαῦρος καὶ ἄραχλος, σκυθρωπὸς, σκουντούφλης, μὲ τὸ μοῦτρο κρεμασμένο ἕως τὸν ἀστράγαλο, ἐπῆγε στὸ κοσμικὸ μπὰρ, ὅπου ἐσύχναζε μαζὶ μὲ ὅλη τὴ συντροφιά.

Παράγγειλε ἕνα οὖζο γκροζέϊγ.

Μόλις τὄβαλε στὸ στόμα του, δύο νεαρὰ καὶ χαρούμενα χέρια τοῦ ἔκρυψαν τὰ μάτια, τὸν ἐτύφλωσαν φαιδρά.

Καὶ μία κρυστάλλινη φωνὴ ἐδολοφόνησε τὰ ρωμαΐικα, τὰ διαμέλισε:

— Γκοὺντ νάχτεν, ἀγκάπη!

Εἶπε βαρύθυμα:

— Γειά σου!

Ἐλευτέρωσε τὰ μάτια του. Καὶ ἡ νεαρὴ Γερμανιδούλα ἦρθε καὶ κάθησε στὸ γόνατό του, περνῶντας, μὲ κίνησι κατακτήσεως τὸ μπράτσο της στὸ λαιμὸ τοῦ νέου.

Ἦταν ἡ Μίτσι!

Μιὰ σουμπρέττα ἀπὸ τὸ Βερολῖνο — ἔτσι, τοὐλάχιστον, ὑποστήριζε — κουνιστὴ, σερπετὴ, τραγανὴ, λυγερὴ, μὲ κνῆμες τρελλὲς καὶ στόμα καννίβαλο, ποὺ καταβρόχθιζε τὰ πορτοφόλια σὰν στραγάλια.

Ἦταν ὁ θηλυκὸς Ἀττίλας τῶν νεαρῶν τῆς ἀθηναϊκῆς ἀριστοκρατίας, ὁ ὄλεθρος τῶν πατρικῶν χρηματοκιβωτίων.

Τὸ τελευταῖο της «μπεγκὲν» ἦταν ὁ Ντόρης Ραλλόγλου.

Ἕνα μῆνα τὸν εἶχε· ὅμως τὸν εἶχε ταράξει στὴν ἀφαίμαξι καὶ τοῦ εἶχε ἀποσπάσει χιλιάδες.

Ἡ Μίτσι ἦταν μεγαλοφυΐα στὸ κόψιμο. Κόφτρα περιωπῆς. Εἶχε ἀριστεύσει στὸ μάθημα τοῦ πῶς νὰ ξεπενταριάζῃ τὸν ἄρρενα.

Καὶ τὰ πιὸ παχειὰ πορτοφόλια ἔλυωναν στὰ χείλη της, σὰν νᾶσαν ἀπὸ κερί:

Φιλὶ καὶ χιλιάρικο!

Ἡ χαριτωμένη καὶ ὁλόξανθη Μίτσι — ἡ φρουλάϊν Μίτσι, γιατὶ παρίστανε, ὢ μὴ γένοιτο, τὸ... κορίτσι! — ἤξερε νὰ διαλέγῃ τὴν κατάλληλη, ψυχολογικὴ στιγμή, γιὰ νὰ γυρεύῃ τὰ δῶρα της.

Πότε;

Ἀλλοίμονο...

Τὴν ὥρα ἀκριβῶς, τὴ σαρκικὴ καὶ τὴν κρίσιμη, ποὺ ὁ ἄντρας βρίσκεται χωρὶς θέλησι παραδωμένος στὸν ἀρωματισμένο της κόρφο, — τότε ἐγύρευε χρήματα ἡ Μίτσι.

Ἤξερε, ἀπὸ ἔνστικο Φρύνης ὅτι τότε ὁ ἀρσενικὸς εἶνε πτῶμα, ρομπὸτ, πλάσμα χωρὶς ἄρνησι καὶ χωρὶς θέλησι· καὶ καθὼς τοῦ φύτευε τὸ φιλὶ μέσα στὸ ἐρωτευμένο του στόμα, μαζὶ μὲ τὸ φιλὶ, τοῦ ἐκάρφωνε στὸ στόμα καὶ τὴ φράσι:

Τὸ τελευταῖο της «μπεγκὲν» τῆς ξανθῆς Γερμανίδας ἦταν ὁ Ντόρης Ραλλόγλου, ποὺ τοῦ εἶχε ἀποσπάσει χιλιάδες.

— Ἀγκαπᾶς, ἐμένα;

— Ἄχ...

— Ἀγκαπᾶς, Μίτσι;

— Ἄχ, ναί!

— Ντώσεις ντέκα κιλιάντες, γλυκὸ Μίτσι;

Ὁ τρόπος, σᾶς παρακαλῶ, νὰ πῆτε ὄχι σ' αὐτὴ τὴν ὁριστικὴ καὶ ἀμετάκλητη ὥρα, ποὺ τὸ φῦλο λέει:

«— Ναί!»

Ἀδύνατον...

Γιατὶ τὴν ἴδια στιγμὴ, ἐὰν τυχὸν, ἐδιστάζατε, τὸ σῶμα τῆς ὄμορφης μπαλλαρίνας, τὸ νοιώθατε νὰ ξεγλυστρᾷ ἀπὸ τὴ θήκη σας, νὰ ξεμακραίνῃ, νὰ στέκῃ δίπλα, νὰ ἀρνιέται.

Καὶ ἐσπεύδατε, τότες, τρελλὸς ἀπὸ πόθο, νὰ ψελλίσετε:

— Θὰ σοῦ δώσω...

— Ὤχ, ἀγκάπη μου!

Μ' αὐτὸ τὸ σύστημα καὶ μὲ ἄλλα ἀνάλογα, ἡ κομψὴ χορεύτρια εἶχε φάει τὰ μαλλιοκέφαλα τοῦ καημένου τοῦ Ντόρη.

Αὐτὸς, ποὺ βρισκότν καὶ στὶς ἀναπαραδιές του, σίγουρα θὰ τὴν ἔστελνε στὸν ἀγύριστο, — ἀλλὰ τὴν ἐπιθυμοῦσε.

Ὅταν ἐμπρὸς στὰ ἔκθαμβα μάτια του, παρήλαυναν, σὰν ἀπὸ ἀδιάφανο κρύσταλλο, οἱ δύο καρποὶ τοῦ στήθους της, — ὁ Ντόρης ἐμεθοῦσε...

Ἡ Μίτσι ἀπόψε τοῦ εἶπε, μόλις τὸν εἶδε στὸ μπὰρ, μὲ παράπονο παραχαϊδεμμένου κοριτσιοῦ:

— Εἶνε ἐσὺ, χὲρ Ντόρρυς, ψεύτικος τέρας...

— Γιατί;

— Πολὺ ψεύτικος...

— Μὰ γιατὶ, πουλί μου;

— Ποῦ εἶνε ντακτυλίντι;

— Θὰ σοῦ τὸ πάρω αὔριο!

Ἔτσι ἐξεφορτώθηκε τὴ Μίτσι γιὰ τὴν ὥρα, ἐπῆρε προθεσμία ἕως αὔριο.

Καὶ ἐψέλλισε, μ' ἀπόγνωσι, καρφώνοντας ἀπὸ τὴν ἀνίσχυρη λύσσα τὰ νύχια του μέσα στὶς παλάμες του, νὰ ματώσουν.

«— Λεφτά! Ποῦ θὰ βρῶ λεφτά;»

Μιὰ συριστικὴ φωνὴ τοῦ ἐσφύριξε στὸ αὐτί του:

— Λεφτὰ θὲς, ἀγόρι μου;

Ὁ Ντόρης ἀναπήδησε κατάπληκτος στὸ κάθυσμά του:

— Ποῦ τ' ἄκουσες;

— Ἐπερνοῦσα. Τὸν φώναξες δυνατὰ τὸν πόνο σου, κύριε Ραλλόγλου καὶ τὸν ἄκουσα.

— Ἀλλά...

— Καλλύτερα, ποὺ τὸν ἄκουσα ἐγὼ, παρὰ κανένας ἄλλος. Διότι ἐγὼ μπορῶ νὰ σοῦ βρῶ λεφτά...

Ὁ Ντόρης τὸν ἤξερε αὐτὸ τὸν ἀλλόκοτο τύπο.

Τὸν ἔλεγαν Γιάγκο Πατρίδη, ἀλλὰ εἰς τοὺς κοσμικοὺς κύκλους αὐτοῦ τοῦ μπὰρ ἦταν πιὸ γνωστὸς μὲ τὸ συχαμερὸ παρατσοῦκλι:

«— Ὁ Κορέος!...»

Κλασσικὸς τύπος παρασίτου. Σὰν τὸ ἀηδιαστικὸ ζωΰφιο, ποὺ ἀναφέραμε, ἔτσι καὶ ὁ Πατρίδης ἐζοῦσε ὡς παράσιτο, στὴν πλάτη τῶν πλουσιόπαιδων, ρουφῶντας τὸ χρῆμά των.

Γιατὶ τὸν ἀνέχοντο;

Ἁπλούστατα:

Ὁ Γιάγκος Πατρίδης — ἄλλοτε μουφλούζης ἔμπορος στὴν Πόλη — φαινόταν καὶ χρήσιμος καὶ πολύτιμος πολλὲς φορὲς σ' αὐτοὺς τοὺς νέους μονταὶν, τοὺς εὕρισκε χρήματα μὲ βρωμοδουλειές.

Καὶ ἔτσι ἐζοῦσε...

Ὁ Ντόρης ἔνοιωσε πιὸ δύναμι, τώρα, μόλις βρῆκε στὸ μπὰρ τὸν Κορέο...

Τοῦ εἶπε:

— Κάθησε!

— Κάθομαι!

Ἀστραπιαία, ὁ φοβερὸς παράσιτος ὡσμίσθηκε «δουλειά».

Τοὺς ἤξαιρε - δά ἀπὸ τὴν καλὴ ὅλους αὐτοὺς τοὺς παραχαϊδεμμένους γυιοὺς τῆς πλουτοκρατίας, — σὰν νὰ τοὺς εἶχε γεννήσει.

Ὅσο δὲν τὸν εἶχαν ἀνάγκη, οὔτε καλημέρα.

Μπᾶ...

Ποῦ σὲ εἶδα, ποῦ σὲ ξαίρω;

Ἐσχάτη περιφρόνησις, γιὰ νὰ τοῦ δείξουν πόσο ἦσαν ἀνώτεροί του στὴν κοινωνικὴ θέσι.

Ἄμα ὅμως ἔκριναν ἀπαραίτητες τὶς ἐκδουλεύσεις του, τότε τὸν ἐκρατοῦσαν στὰ χέρια, τὸν εἶχαν μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ.

Περιποίησι κάργα.

Χρυσέ μου καὶ χρυσέ μου...

Ὁ Γιάγκος, λοιπόν, ἐκατάλαβε ὅτι ὁ νεαρὸς Ντόρης βρισκόταν σ' ἀνάγκη.

Ἐστρογγυλοκάθησε.

Εἶπε:

— Τσιγάρο;

— Πάρε!

— Οὐΐσκι;

— Παρήγγειλα.

— Ὡραία. Καὶ τώρα, κύριε Ντόρη Ραλλόγλου, ἀκούω...

Ὁ Ντόρης, χωρὶς προοίμια περιττά, ἐμπῆκε ἀμέσως στὸ ψαχνό:

— Ψιλά...

— Χμ...

— Τὰ θέλω σήμερα...

— Χμ! Χμ!

— Καὶ θέλω πολλά...

— Χμ! χμ! χμ!...

Ἡ αὔξησις τῶν «χμ!!» γινόταν κατ' εὐθὺν λόγον τῆς αὐξήσεως τῶν ἀπαιτήσεων.

Ὁ Κορέος ἐκύτταξε λοξὰ τὸ νεαρὸ δανδή.

Ἐθάμπωσε τὸ μάτι!

— Πόσα;

— Τριάντα χιλιάδες!

— Διάβολε! Βλέπω, κύριε Ντόρη, ὅτι ἀρχίσατε τὶς μεγάλες σαγονιές.

Ὁ νεαρὸς ἀριστοκράτης αἰσθάνθηκε ἀποθηριωμένη ὄρεξι νὰ τὸν μπατσίσῃ.

Ἀλλά, κρατήθηκε.

Τὸν εἶχε ἀπόλυτη ἀνάγκη αὐτὸ τὸν καταραμένο τὸν Κορέο — τὸν εἶχε ἀνάγκη!

Μόνος αὐτὸς θἆταν σὲ θέσι νὰ τοῦ ἐξοικονομήσῃ ἕνα τόσο σοβαρὸ ποσόν...

Εἶνε, λοιπόν:

— Ἄσε τὶς φλυαρίες, κύριε Γιάγκο καὶ λέγε. Γίνεται τίποτα;

— Γιὰ κάθε ἄλλον, φυσικὰ θἆταν πολὺ δύσκολο. Τριάντα χιλιάδες εἶναι τριάντα χιλιάδες, δὲ βρίσκονται σὲ μιὰ μέρα. Ὅμως...

— Τί;

— Γιὰ τὸν κ. Ντόρη Ραλλόγλου... γιὰ τὸ γυὸ τοῦ ἀξιοτίμου κυρίου Ραλλόγλου...

Τὶς τελευταῖες λέξεις ὁ Κορέος ἐτόνισε βαρυσήμαντα καὶ πολὺ χαρακτηριστικὰ, ἔτσι ποὺ νὰ μὴν ὑπάρχῃ καμμία ἀμφιβολία, γιὰ τὴ σημασία των.

Αἵ, μά, βέβαια...

Λύσσα ἔπιασε τὸ Ντόρη.

Ἔννοιωσε μιὰ θέλησι νὰ στραγγαλίσῃ αὐτὸ τὸν ἄτιμο Κορέο, σαν τὴν ὄρνιθα.

— Λέγε, λοιπόν! Γίνεται;

— Πότε τὰ θέλετε τὰ χρήματα αὐτά, κύριε Ραλλόγλου;

— Ἀπόψε!

— Χμ! ἀπόψε;

— Ἀπόψε, βέβαια τὰ θέλω. Παρὰ πότε τὰ θέλω; Τοῦ χρόνου;

— Διάβολε!

— Τί;

— Καλά, θὰ προσπαθήσω!

Ἔδωσαν ραντεβοῦ γιὰ τὶς ὀκτώ, στὸ σπίτι τοῦ Κορέου, δηλαδὴ στὸ σπίτι τὸ «τίμιο».

Γιατί, ὁ παράξενος αὐτὸς τύπος— παράξενος, ἀλλ' ὄχι καὶ σπάνιος — εἶχε κι' ἕνα δεύτερο «σπίτι», ποὺ τὸ παραχωροῦσε ἐνίοτε, σὲ ἐπαρχιῶτες πλουσίους, περαστικοὺς ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ποὺ ἤθελαν νὰ γλεντή-

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 20)

ΣΠΑΡΤΑΡΙΣΤΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ ΑΝ ΚΑΙ... ΠΕΝΘΙΜΕΣ

ΤΑ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΩΤΕΡΑ ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ

Συζυγικαὶ φιλοφρονήσεις. — Ὁ ἐξάψαλμος τῶν... γιατρῶν. — Ἐπιτύμβια... διαφημιστικά. — Ἐπιγραφὴ... γραφείου συνοικεσίων

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΣΥΛΛΟΓΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΕΛΕΓΕΙΩΝ

Ὑπῆρξαν ἄνθρωποι ποὺ ἔκαναν τὶς πιὸ παράξενες συλλογές. Ἀλλὰ συλλογὴ φωτογραφιῶν παραδόξων ἐπιτυμβίων μόνον ἕνας... βέρος Ἀμερικᾶνος θὰ μποροῦσε νὰ κάνῃ. Ἐπῆρε βόλτα ὁ ἀθεόφοβος ὅλα τὰ κοιμητήρια τῆς Ἀμερικῆς καὶ μὲ μιὰ φωτογραφικὴ μηχανὴ στὸ χέρι γυρνοῦσε ἀνάμεσα στοὺς σιωπηλοὺς καὶ πένθιμους διαδρόμους τῶν ἀπεράντων νεκροπόλεων, κυνηγῶντας... τὴν εὐθυμία. Γιατὶ πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ, πὼς τὰ ἐπιτύμβια ποὺ ἡλίευσε μέσα στὸν ὠκεανὸν τῶν δακρύων καὶ τῶν στεναγμῶν ὁ παράδοξος αὐτὸς συλλέκτης εἶνε ...χιουμοριστικώτατα. Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ εἶνε θαῦμα ἐξυπνάδας καὶ κεφιοῦ. Καὶ εἰς τοῦτο ἔγκειται ἀκριβῶς ἡ πρωτοτυπία τῆς συλλογῆς τοῦ κ. Κὰρλ Κλάνσυ ἀπὸ

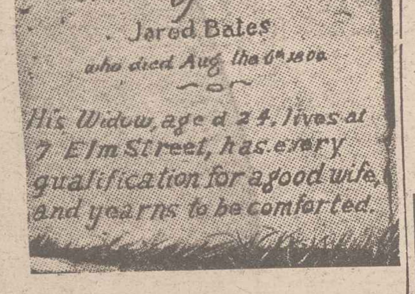

Sacred to the Memory
of
Jared Bates
who died Aug. the 6th 1800
His Widow, aged 24, lives at
7 Elm Street, has every
qualification for a good wife,
and yearns to be comforted.

Κάτω ἀπ' αὐτὲς τὶς πέτρες κείμεθα
πλάτη μὲ πλάτη
ἐγὼ καὶ ἡ γυναῖκα μου.
Ὅταν ἡ Σάλπιγξ (τῆς Δευτέρας Παρουσίας) ἠχήσῃ,
ἐκείνη θὰ σηκωθῇ,
ἐγώ... θὰ μείνω ἐδῶ!
(Νεκροταφεῖον Σάρτζενβιλ, Μαίν)

τὴν Νιοὺ-Ἴγκλαντ — αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀνεκάλυψε ἐπάνω σὲ χορταριασμένα μνήματα ἐπιθεωρησιακὰ τετράστιχα ὑπὸ μορφὴν ἐλεγείων.

Καὶ ἐν πρώτοις, ὁ κ. Κλάνσυ ἐξηγεῖ πῶς παρεκινήθη νὰ κάνῃ τὴν πρωτότυπη συλλογή του. Ἦταν, λέει, γυιὸς παπᾶ καὶ, ἀκολουθῶντας μικρὸς τὸν πατέρα του, πήγαινε συχνὰ στὸ νεκροταφεῖο τοῦ Νιοὺ—Χάμσαϊρ. Μιὰ μέρα περιπλανήθηκε σὲ μιὰν ἀπόμερη γωνία τοῦ κολοσσιαίου νεκροταφείου, ὅπου βρισκόνταν κάτι παληὰ, παμπάλαια μνήματα, μὲ μαυρισμένες ἀπὸ τὸν καιρὸ πλάκες καὶ, χαζεύοντας ὁ νεαρὸς «παπαδόπαις», ἐδιάβαζε τὶς σπαραξικάρδιες ἐπιγραφές. Ξαφνικὰ τὸ βλέμμα του ἔπεσε πάνω στὸ παρακάτω ἐπιτύμβιο:

«Ἐνθάδε κεῖται ἡ γυναῖκα μου Μάρθα. Ἦταν τόσο βιαστικὴ σὲ ὅλα της, ὥστε βιάστηκε νά... πεθάνῃ πρὶν ἀπὸ μένα. Ὁ τεθλιμμένος σύζυγος Χάρρυ».

* * *

Ὅπως ἦταν φυσικό, ὁ κ. Κλάνσυ ἔτριψε τὰ μάτια του, μὴ πιστεύοντας σ' ὅ,τι διάβαζε. Μὰ ἐπείσθη στὸ τέλος ὅτι καὶ ἡ πόλις τῶν νεκρῶν ἔχει τὰ εὔθυμά της.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ἄρχισε νὰ τριγυρνᾷ μ' ἐπιμονὴ κάθε γωνιὰ τοῦ νεκροταφείου καὶ νὰ διαβάζῃ τὰ ἐπιτύμβια. Οἱ κόποι του δὲν πῆγαν χαμένοι. Σὲ κάποιο ἄλλο μνῆμα βρῆκε τὴν παρακάτω ἐπιγραφή:

«Ἐνθάδε κεῖται ὁ Τζὼν Χάλφρεϋ. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ πέθανε... δὲν γκρινιάξαμε πιά...»

Ὁ κ. Κλάνσυ ἔτριψε τὰ χέρια του ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ. Τέτοιο ὑλικὸ, βέβαια, δὲν ἦταν γιὰ νὰ μείνῃ ἀνεκμετάλλευτο. Ἕνα ρεπορτὰζ στὰ νεκροταφεῖα θὰ ἦταν κάτι τὸ ἐντελῶς πρωτότυπο καὶ ἐξαιρετικὰ κερδοφόρο. Ἀνὰ χεῖρας λοιπὸν τὴ φωτογραφικὴ μηχανὴ καὶ δρόμο...

* * *

Δημοσιεύουμε τὶς φωτογραφίες τῶν πλέον χαρακτηριστικῶν ἐπιγραφῶν ποὺ ὁ κ. Κλάνσυ ἀνεκάλυψε στὰ διάφορα νεκροταφεῖα ποὺ ἐπεσκέφθη. Ὑπάρχουν, ὅμως, καὶ ἄλλες πολλὲς χαριτωμένες καὶ ἔξυπνες, τὶς ὁποῖες δυστυχῶς δὲν ἐπιτρέπει ὁ χῶρος νὰ δημοσιεύσωμε σὲ φωτοτυπία, γι' αὐτὸ ἀρκούμεθα νὰ τὶς παραθέσωμε σὲ ἁπλῆ μετάφρασι.

Σ' ἕνα νεκροταφεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης ἡ «τεθλιμμένη χήρα» βρίσκει τὴν εὐκαιραί νὰ βγάλῃ τὸ «ἄχτι» της κατὰ τῶν γιατρῶν ποὺ ἐνοσήλευσαν τὸν μακαρίτη. Καὶ γράφει ἐπὶ τοῦ τύμβου:

«Κάτω ἀπ' αὐτὴν τὴν πέτρα κεῖται ὅ,τι ἀπέμεινεν ἀπὸ τὸν Τζὰκ Μπάρκλεϋ, τὸν ἄντρα μου. Ἦταν τόσο ἰσχυρὸς ὀργανισμός, ὥστε ἐχρειάσθηκαν... δυὸ παθολόγοι καὶ ἕνας χειροῦργος γιὰ νὰ πεθάνῃ».

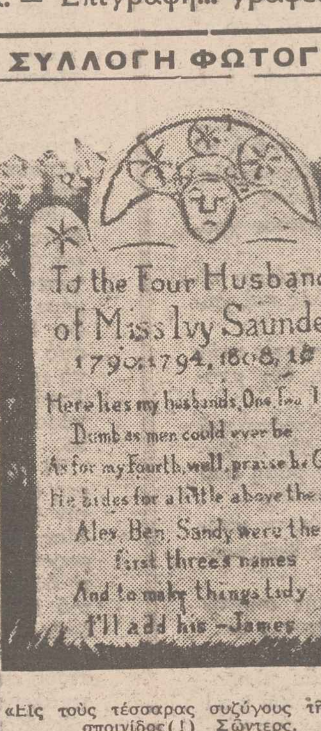

To the Four Husbands
of Miss Ivy Saunders
1790, 1794, 1808
Here lies my husbands, One, Two, Three
Dumb as men could ever be
As for my Fourth, well, praise be God
He bides for a little above the sod
Alex, Ben, Sandy were the
first three's names
And to make things tidy
I'll add his — James

«Εἰς τοὺς τέσσαρας συζύγους τῆς δεσποινίδος(!) Σώντερς.
Οἱ τρεῖς πέθαναν καὶ κεῖνται καὶ ἐδῶ. Ὁ τέταρτος... θὰ προστεθῇ ὅσονούπω.
(Εωτέσμβερρυ, Μασ.)

Εἰς τὸ Μπώνχιλ Φίλντς ὑπάρχει ἐπάνω στὸ μνῆμα τῆς Σάρας Ἄρντεν ἡ παρακάτω ἐπιγραφὴ ποὺ μαρτυρεῖ ὅλη τὴν «θλῖψι» τοῦ τεθλιμμένου συζύγου της:

«Αὐτὴ ἡ πλάκα ἔχει τεθῇ ἐδῶ ὄχι γιὰ νὰ μαρτυρῇ τὶς ἀρετὲς τῆς Σάρας, γιατὶ αὐτὲς εἶνε γνωστὲς σ' ὅλη τὴν πόλι, ἀλλὰ γιὰ νά... κρατάῃ ἐδῶ τὴ Σάρα».

Ποιὸς ξέρει τί εἶχε τραβήξει ὁ δυστυχισμένος σύζυγος, γιὰ νὰ τρέμῃ ἀκόμη καὶ μετὰ τὸν θάνατο τοῦ τρυφεροῦ του ἡμίσεως μὴ τυχὸν καὶ... σηκωθῇ ἀπὸ τὸν τάφο.

Ἀντιστρόφως φαίνεται ὅτι ἡ χήρα κάποιου ἀθλητοῦ εἶχε πολλὲς φορὲς δοκιμάσει τὴν δύναμι τοῦ... μυϊκοῦ του συστήματος. Καὶ ἀφίνει ὅλον τὸν πόνο της νὰ ξεχυθῇ στὸ παρακάτω συγκινητικώτατον ἐπιτύμβιον:

«Ὁ Ἄλφρεντ Γουῶνερ, ποὺ κεῖται ἐδῶ, ἦταν πρωταθλητὴς ἄρσεως βαρῶν καὶ ἐζύγιζε 309 πάουνς. Ἡ πλάκα αὐτὴ ἐφρόντισα νὰ γίνῃ 8 φορὲς βαρύτερη καὶ ἔτσι ὑπάρχει ἐλπὶς αὐτὴν... νὰ μὴ τὴν σηκώσῃ!»

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ συζυγικῶν φιλοφρονήσεων, ἀναφέρομεν τὴν ἑξῆς ἀμίμητη ἐπιγραφὴ ποὺ βρίσκεται πάνω στὴν πλάκα ἑνὸς μνήματος στὸ νεκροταφεῖο τοῦ Μπρούκφιλδ Κοννέκτικουτ:

«Εἰς μνήμην τῆς Μπέτσυ Φίτζσουχ — 1796—1831. Ἐνθάδε κεῖται ἡ σύζυγός μου. Τὴν ...εὐχαριστῶ πολύ».

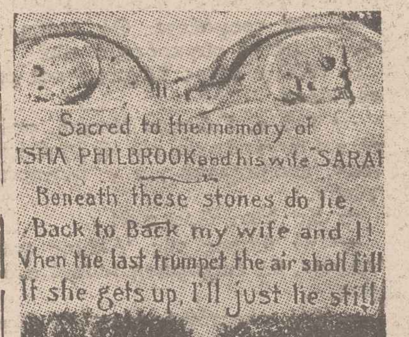

Sacred to the memory of
ISHA PHILBROOK and his wife SARA
Beneath these stones do lie,
Back to Back my wife and I!
When the last trumpet the air shall fill
If she gets up, I'll just lie still!

Εἰς μνήμην τοῦ Ζάρεντ Μπάτες, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε τὴν 6 Αὐγούστου 1800

Ἡ χήρα του, ἡλικίας 24 ἐτῶν, κατοικεῖ εἰς τὴν Ἔλμ Στρήτ, ἀριθ. 7, ἔχει ὅλα τὰ χαρίσματα μιᾶς καλῆς συζύγου καὶ ἐπιθυμεῖ να .. ξαναπαντρευτῇ.

(Νεκροτ. Βρούκφιλδ, Κοννέκτικουτ)

Δὲν λείπουν ὅμως καὶ τὰ ἐπιτύμβια ποὺ φανερώνουν, κατὰ τὸν κ. Κλάνσυ, τὴν ψυχικὴ κατάστασι τοῦ γράψαντος, ὡς ἐπίσης καὶ κάποιες μικροϊστοριοῦλες, ποὺ συνέβησαν προγενεστέρως μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ «κεκοιμημένου» προτοῦ ὁ τελευταῖος, φυσικά, ἀποδημήσῃ εἰς Κύριον. Ἔξαφνα ἡ ἐπιγραφὴ κάποιας στοργικῆς ἀνεψιᾶς ἐκδηλώνει καὶ τὴν ἀγανάκτησι ποὺ προκαλεῖ καμμιὰ φορὰ ἡ γεροντικὴ παραξενιὰ ὅσον ἀφορᾷ τὰ ζητήματα τῆς ὑγείας. Λέγει λοιπόν:

«Ἐνθάδε κεῖται ὁ σεβαστός μου θεῖος Ἔντυ. Ἔζησε 66 χρόνια καὶ θὰ τὰ διπλασίαζε ἀσφαλῶς ἂν δὲν βιαζόταν τὴν ἐφετεινὴ ἄνοιξι νά... βγάλῃ τὴ χειμωνιάτικη φανέλλα του».

Ποιὸς μπορεῖ ν' ἀμφιβάλῃ ὅτι κάθε ἄνοιξι ἡ στοργικὴ ἀνεψιὰ ἐφρόντιζε νὰ μὴ βγάλῃ πρόωρα τὴ μάλλινη φανέλλα ὁ θεῖος καὶ ὅτι συχνὰ γκρίνιαζε γι' αὐτό; Ἀπόδειξις ὅτι τὴ χρονιὰ ποὺ δὲν ἄκουσε τὶς συμβουλὲς τῆς ἀνεψιᾶς ὁ πεισματάρης γέρος... ἐγράφη τὸ ἐπιτύμβιον.

Ἀλλὰ ἴσως γιὰ νὰ μὴ ἀμφισβητηθῇ ἡ γνησιότης τῆς «ἀμερικανικότητος» τῶν ἐπιτυμβίων ποὺ στολίζουν τὴν συλλογὴ τοῦ κ. Κλάνσυ, ὑπάρχει καὶ τὸ παρακάτω ἀμίμητον, τὸ ὁποῖον δείχνει ὡς ποῦ φθάνει ἡ μανία τῆς διαφημίσεως:

«Εἰς μνήμην τοῦ ἐξαιρέτου Μάρκου Πήτερσον.

Ἀπέθανε τὴν 31ην Μαρτίου 1897 ἐκ βρογχοπνευμονίας καὶ τοῦτο διότι δὲν ἐφρόντισε νὰ προμηθευθῇ ἀδιάβροχο τοῦ οἴκου Τζάκσον καὶ Σία. Ἀναπαύσου ἐν εἰρήνῃ, ἀγαπημένε Πήτερσον».

Ο. Κ.

ΙΑΠΩΝΙΑ Η ΧΩΡΑ ΤΗΣ ΦΘΗΝΕΙΑΣ

Ἡ Ἰαπωνία εἶναι ἡ χώρα τῆς δουλειᾶς, τῆς φθήνειας καὶ τοῦ πατριωτικοῦ φανατισμοῦ. Ἔτσι τὴν χαρακτηρίζει ὁ Γάλλος οἰκονομολόγος καθηγητὴς Ντυβάλ.

Στὰ Ἰαπωνικὰ ἐργοστάσια, ποὺ εἶναι ἐφωδιασμένα μὲ τελειότατα μηχανήματα καὶ ἔχουν θαυμασία ὀργάνωσι, κατασκευάζονται τὰ φθηνότερα βιομηχανικὰ προϊόντα τοῦ κόσμου.

Ἀκούσατε μερικοὺς ἀριθμοὺς τιμῶν πωλήσεως:

Ἕνα ποδήλατο στοιχίζει... 220 δραχμὰς, ἀπὸ ἀπόψεως δὲ τελειότητος τὸ ποδήλατο αὐτὸ μπορεῖ νὰ παραβληθῇ μὲ τὰ καλλίτερα τοῦ κόσμου.

Οἱ ἠλεκτρικοὶ λαμπτῆρες πωλοῦνται πρὸς μίαν δραχμὴν καὶ δέκα λεπτὰ, ἔγινε δὲ ἐξαγωγὴ τέτοιων λαμπτήρων εἰς τὸ διάστημα ἑνὸς ἑξαμήνου ποὺ προκαλεῖ ἴλιγγον. Αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι μόνον εἰσήγαγον 110.000.000 λαμπτήρων.

Ἀνδρικὰ πουκάμισα ἀπὸ ἀρίστης ποιότητος μετάξι μπορεῖ κανεὶς ν' ἀγοράσῃ στὴν Ἰαπωνία πρὸς 100 δραχμὲς τὸ ἕνα.

Ἕνα ραδιόφωνο ἀρίστης μάρκας στοιχίζει 800—1000 δρ. Καὶ..τράβα κορδέλλα.

ΦΘΗΝΗ ΖΩΗ

Ἀλλὰ παράλληλη πρὸς τὴν φθήνεια τῶν προϊόντων εἶναι καὶ ἡ φθήνεια τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἡμερομισθίων.

Ἕνας ἐργάτης παίρνει σύνηθες ἡμερομίσθιο 30 δραχμές. Οἱ ἀστυφύλακες ἔχουν 600 δραχμὲς μηνιαῖο μισθό.

Ἕνας περίφημος καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Τόκιο πληρώνεται 27 δολλάρια μηνιαίως, δηλαδὴ λιγώτερα ἀπὸ ὅσα κερδίζει στὴν Ἑλλάδα ἕνας καλὸς τεχνίτης.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἰαπωνικῆς οἰκογενείας τὰ καταφέρνει ὁπωσδήποτε νὰ ζῇ μὲ τὰ λεπτὰ ποὺ κερδίζει εἴτε ἐργάτης εἶναι, εἴτε ὑπάλληλος.

Πῶς ζῇ μὲ τόσα λίγα;

ΤΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΣΠΙΤΙΑ

Ἁπλούστατα: Πρῶτα-πρῶτα, τὰ σπίτια στὴν ἐργατικὴ συνοικία τοῦ Τόκιο εἶναι πολυκατοικίες—όχι, βέβαια σὰν τὶς Εὐρωπαϊκές! —Μοιάζουν μὲ τεράστιες ξύλινες παράγκες ποὺ ἔχουν μῆκος περίπου 100 μέτρων καὶ πλάτος 3 — 6 μέτρων. Ἀνὰ 5 μέτρα κατὰ μῆκος τοῦ κολοσσιαίου αὐτοῦ παραπήγματος ὑπάρχουν χωρίσματα ποὺ ὁρίζουν τὰ σύνορα κάθε οἰκογενείας. Ἔτσι τὰ «ἀπαρτεμὰν» ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἕνα δωμάτιο (ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ὁποίου ὀφείλει ὁ εἰσερχόμενος ν' ἀφήσῃ τὰ παπούτσια του), μιὰ μικρὴ κουζίνα καὶ...μισὸ βαρέλι ποὺ χρησιμεύει γιὰ μπάνιο.

Ἡ καθαριότης ὅμως εἶναι παραδειγματική, ὡς ἐπίσης ἡ τήρησις τῶν κανόνων τῆς ὑγιεινῆς.

ΤΑ ΕΠΙΠΛΑ

Τὸ πρόβλημα τῆς ἐπιπλώσεως οἱ Ἰάπωνες τὸ ἔχουν λύσει κατὰ τὸν ἁπλούστερον τρόπον: δὲν μεταχειρίζονται ἔπιπλα. Μέσα σὲ κιβώτια ὑπάρχουν στρώματα, τὰ ὁποῖα τὴν νύκτα ἁπλώνονται στὸ πάτωμα καὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας κοιμοῦνται στὴ γραμμή. Ἐπίσης δὲν ὑπάρχουν οὔτε τραπέζια. Τρῶνε καθήμενοι κατὰ γῆς γονατιστοί.

Η ΔΙΑΙΤΑ

Εἶναι ἐπίσης ἁπλῆ. Τὸ ρύζι ἀποτελεῖ τὴν κυριωτέραν τροφήν. Μία οἰκογένεια δαπανᾷ περίπου 300 δραχμὲς μηνιαίως γιὰ ρύζι, τὸ ὁποῖο, ὡς γνωστὸν, ἀντικαθιστᾷ τὸ ψωμί. Τὰ ψάρια εἶναι ἐπίσης ἄφθονα καὶ πάμφθηνα. Κρέας τρῶνε μιὰ φορὰ τὸ μῆνα.

ΛΟΙΠΑ ΕΞΟΔΑ

Τὸ ἠλεκτρικὸ φῶς καὶ τὸ ἀεριόφως εἶναι ἐξαιρετικὰ φθηνά. Τὰ ἐνδύματα ἐπίσης. Αἱ Ἰαπωνίδες κατασκευάζουν μόναι τὰ κιμονό των, ποὺ δὲν στοιχίζουν παραπάνω ἀπὸ 25—30 δραχμές. Τὸ εἰσιτήριο τοῦ κινηματογράφου εἶναι 3 δραχ. Ἡ ἐκπαίδευσις παρέχεται δωρεάν.

Σχετικῶς ἀκριβὰ εἶναι τὰ σιγαρέττα καὶ αἱ ἐφημερίδες. Ἀλλὰ οὔτε καπνίζουν, οὔτε διαβάζουν ὅλοι...

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΣ ΦΑΝΑΤΙΣΜΟΣ

Μὲ αὐτὸ τὸ σύστημα τῆς ζωῆς οἱ Ἰάπωνες βάλθηκαν νὰ κατακτήσουν τὶς ξένες ἐμπορικὲς ἀγορές. Καὶ τὸ ἔχουν καταφέρει σὲ βαθμὸ ποὺ πολλὲς κυβερνήσεις ἄρχισαν νὰ ἐφαρμόζουν περιοριστικὰ μέτρα κατὰ τῆς εἰσαγωγῆς τῶν Ἰαπωνικῶν προϊόντων.

Ἀλλὰ ἐκεῖνο, ποὺ κυρίως χαρακτηρίζει τοὺς Ἰάπωνας, εἶναι ὁ ἐθνικιστικὸς φανατισμός. Δουλεύουν ὅλοι γιὰ τὴν Ἰαπωνία. Καὶ εἶναι ὅλοι πρόθυμοι νὰ δώσουν τὴ ζωή τους γι' αὐτή. Ἀπόδειξις εἶναι ἡ «πηδαλιουχουμένη τορπίλλη», ποὺ ἀποτελεῖ τὴν τελευταία τους ἀνακάλυψι. Ὁ πηδαλιοῦχος, εἶναι προωρισμένος νὰ πεθάνῃ. Ἀλλὰ οἱ μελλοθάνατοι προσέρχονται ἀθρόοι...

Μιὰ ματιὰ στὰ θέατρά μας

Οἱ θεατρικοὶ κακόγλωσσοι ἀγγέλλουν δύο νέα κρούσματα θεατρικὰ ποὺ ἐσημειώθησαν στὴ Θεσσαλονίκη.

— Τὸ ἕνα εἶνε ὁ χωρισμὸς τῶν τσανακίων μιᾶς σουμπρέττας καὶ γνωστοῦ κωμικοῦ, εὑρισκομένου ἐνταῦθα, καὶ τὸ ἄλλο οἱ μυστικοὶ ἀρραβῶνες θεατρώνου τῆς Μακεδονικῆς πρωτευούσης μὲ μίαν ἐπίσης λεπτεπίλεπτον σουμπρέττα.

— Τὰ ὀνόματα περιττεύουν!...

— Ἡ ἀναγγελθεῖσα σύμπραξις τοῦ κ. Πέτρου Κυριακοῦ καὶ τῆς δνίδος Καίτης Βερώνη εἰς τὸν θίασον Μακέδου («Μοντιάλ») διὰ τὸν χειμῶνα, ἐναυάγησεν ὁριστικῶς.

— Ὁ Κυριακὸς ἐζήτησε, λένε, μαζὶ μὲ τὴν Καίτη σαράντα πέντε χιλιάδες μισθὸ καὶ καλλιτεχνικὴ διεύθυνσι.

— Ὁ θίασος Ἰατροῦ δὲν πῆγε καθόλου καλὰ στὴ Ζάκυνθο καὶ ἐπέστρεψε... ἄναυλα!

— Καί, ἠκούσθη ὁ τενόρος τοῦ θιάσου — ὅπως λένε οἱ κουτσομπόληδες — ὕστερα ἀπὸ τὸ ναυάγιον νὰ τραγουδᾶ:

«Τί ὡραία ποὖν' ἡ Ζάκυνθος
Ἔχει καλὸ λιμάνι.
Ἔχει τὰ σπίτια τὰ ψηλὰ
Μὰ γιὰ τουρνὲ... δὲν κάνει!»

— Τὸ χειμερινὸν θέατρον τῆς Ἀλίκης, λοιπόν, γίνεται .. μάντρα!

— Μὴ τρομάξετε. Θὰ παίξῃ, λένε, ὁ Ἀττὶκ μὲ τὸ συγκρότημά του.

— Ἀλλὰ φέτος θἄχουμε καὶ μιὰ ἄλλη «μάντρα».

— Τοῦ κ. Γιώργου Μακρῆ, ποὺ μ' ἕνα τέλειο συγκρότημα καὶ τῇ βοηθείᾳ πολλῶν νέων, ἑτοιμάζεται γιὰ ν' ἀντιπράξῃ στὸν Ἀττίκ.

— Κι' ἦταν ὥρα πιά!

— Ὁ θίασος τῆς Ἀλίκης χωρὶς τὴν Ἀλίκην, θὰ ἐπιχειρήσῃ τουρνὲ στὰς ἐπαρχίας.

— Εἰς γνωστὸν δραματικὸν θίασον παρεδόθη πρὸς... ἀνάγνωσιν ἕνα δεκάπρακτον δρᾶμα!...

— Ὁ συγγραφεὺς λέγεται... Πατρίδης.

— Ὁ θιασάρχης ἢ μᾶλλον ἡ... θιασαρχίνα, ἐζήτησε προθεσμίαν τριῶν ἐτῶν ἀπὸ τὸν συγγραφέα γιὰ νὰ τὸ διαβάσῃ, ὕστερα δὲ ἀπ' αὐτὸ ὁ συγγραφεὺς τὸ ξαναπῆρε γιὰ νὰ... τὸ κάνῃ μονόπρακτο!

— Μπράβο του!

— Στὴ Θεσσαλονίκη θριαμβεύει ὁ θίασος Οἰκονόμου.

— Παίζει τώρα μὲ ἄγριες πιένες στὸ χειμερινὸν «Παλλὰς» κι' ἔρχεται προσεχῶς νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς ἕνα ἐδῶ κεντρικὸν θέατρον.

— Τὸν χειμῶνα θὰ ἔχουμε τρεῖς θιάσους, δηλαδή, μουσικούς.

— Στὸ «Ἰντεὰλ» θὰ μεταφερθῇ ἡ «Πέρδικα» γιὰ νὰ μὴ κρυολογήσῃ!

— Στὸ «Μοντιὰλ» ὁ θίασος Μακέδου, ὁ ὁποῖος καὶ θὰ παλαίψῃ... γιὰ τὴν χρυσῆν ζώνην μὲ τὸν θίασον Μαυρέα—Κοκκίνη.

— Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Μάρθα Ἔγκερθ, ὁ Χάρρυ Μπώρ, ὁ Κλὰρκ Γκέϊμπλ, ἡ Ἄννα Μπέλλα καὶ πολλοὶ ἄλλοι Εὐρωπαῖοι συνάδελφοι... ἀπειλοῦν ὅτι θὰ τοὺς ρίξουν ὅλους τοὺς δικούς μας μὲ νὸκ-ἄουτ!

— Ὁ Θεὸς νὰ βάλῃ τὸ χέρι του!

— Γνωστὸς ἰατρὸς ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ μίαν θεατρικὴν «ἐπέμβασιν» καὶ νὰ ἀποσύρῃ γνωστὴν νεοφώτιστον ντιζὲζ ἀπὸ τὸ θέατρον... μὲ γάμον ἐννοεῖται!

— Ἀλλὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἡ ἐπέμβασις ἐναυάγησε, ἀρνηθείσης τῆς ντιζὲζ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν σκηνήν, ἡ ὁποία ὡς γνωστόν, εἶναι πολὺ γλυ — κοῦλα!

— Ὁ Θωμᾶκος, ἡ Ζαζᾶ, ὁ Χρυσοχόος, καὶ ἡ Ζωζώ, βρίσκονται στὴν Πόλη.

— Παίζουν σὲ βαριετὲ καὶ κάνουν χρυσὲς δουλειές.

— Ἑξήκοντα γὰρ δραχμὰς ἑκάστη λίρα... καὶ οἱ λίρες πέφτουν πολλὲς καὶ χωρὶς τσιγκουνιὲς στὴν Τουρκία.

— Ἡ Ζωζὼ θὰ μείνῃ γιὰ πάντα στὴν Πόλη, γιατὶ ἐδῶ, ὡς γνωστόν, δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ κατέλθῃ.

— Διὰ κάποιο ἀσυγχώρητο παράπτωμά της τῆς ἀφῃρέθη διὰ παντὸς ἡ ἄδεια ἐξασκήσεως ἐπαγγέλματος καὶ διεγράφη ἀπὸ τὸ Σωματεῖον Ἑλλήνων Ἠθοποιῶν.

— Ἕνας παλαίμαχος ἠθοποιὸς — μποξὲρ — ὁ Γεωργιάδης, βρίσκεται ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν στὴν Ἀθήνα.

— Αὐτὸς ἐγκατέλειψε καὶ τὴν σκηνὴν καὶ τὸ ρὶγκ καὶ τώρα ἔχει θίασον... σκύλων!

— Εἶνε τρισευτυχής, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ, γιατὶ οἱ ἠθοποιοὶ τὸν ζηλεύουν καὶ τὰ σκυλιά του βγάζουν ἀρκετὰ κέρδη!

— Τὸ νέον ἔργον τοῦ κ. Συναδινοῦ στὸ θέατρον «Κοτοπούλη» ἐργάζεται θαυμάσια.

— Δὲν δικαιολογοῦν δὲ καθόλου, αἱ εἰσπράξεις του, τὸν τίτλον του!...

— Κάθε ἄλλο παρὰ «ἐπτωχεύσαμεν» μπορεῖ νὰ πῇ ὁ κ. Χέλμης, γιατὶ ἡ μεντιά του προβλέπεται πὼς θὰ ὑπερβῇ κάθε προηγουμένη ἐπιτυχία τῆς Μαρίκας.

— Τὶς σκηνογραφίες τῆς «Μαριονέττας» τῶν Ἀσημακοπούλου — Ρηγοπούλου ἔφτιαξε ....ὁ κ. Γιάννης Ἀγγελᾶς!

— Παρντόν. Δὲν πρόκειται περὶ τυπογραφικοῦ λάθους!

— Πρόκειται ἁπλῶς περὶ καλαμπουριστικοῦ ἐπωνύμου, ποὺ ἀπέκτησεν ἐπαξίως ὁ συμπαθὴς σκηνογράφος.

— Νὰ τοῦ ζήσῃ.

— Ὁ θίασος Ἀργυροπούλου θὰ ἐξακολουθήσῃ τὰ ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν τουρνέ του μέχρι τῆς 1ης Ὀκτωβρίου, ὕστερα δὲ θὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὸ ὁμώνυμο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους θέατρο.

Ο ΠΙΜΠΡΙΝΕΤ

ΠΑΛΗΑ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΙΝΑ

Η ΜΕΤΑΚΟΜΙΣΙ

Καὶ πάλιν ὁ Σεπτέμβριος !... Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια
Μαλτέζοι καὶ Μανιάτηδες, φωνὲς καὶ κουβαλίδια.
Τί πάταγος διαβολικός, τί χάος κυκεῶνος !
Μετοικεσία γίνεται τῆς νέας Βαβυλῶνος
καὶ τρέχουν ὅλοι σὰν τρελλοὶ κι' ἀλλάζουν ὅλοι σπίτι,
ὡς ποὺ νὰ πᾶν, μιὰ καὶ καλή, μέσ' στοῦ Δρομοκαΐτη.

Καὶ πάλιν ὁ Σεπτέμβριος· Μανιάτηδες, Μαλτέζοι..
Μ' ἕνα ποδάρι ἔμεινε τοῦ Τάδε τὸ τραπέζι
τῆς Δεῖνα τὸ δυσώνυμον ἀγγεῖον διερράγη,
κι' ἀνακατώνεται μαζὺ ἡ σάλα κι' ἡ κουζίνα,
ποὺ λὲς πὼς βλέπεις ἔξαφνα νὰ στέκουν πλάγι-πλάγι
τῶν Ἄγγλων ἡ Βικτώρια κι' ἡ Τρελλοκατερίνα !

Καὶ πάλιν ὁ Σεπτέμβριος !... Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια :
Μαλτέζοι καὶ Μανιάτηδες, φωνὲς καὶ κουβαλίδια.
Αὐτὸς τὸ νέο σπίτι του ἀκόμη δὲν ἠξεύρει
καὶ τρέχει ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ ὁ δόλιος νὰ τὸ εὕρῃ.
Ἄλλος δὲν θέλει καὶ καλὰ ἀπ' τὸ παληὸ νὰ φύγῃ
καὶ μὲ τὸν νέον κάτοικον σκυλοκαυγᾶς ἀνοίγει.

Σπασίματα, γκρεμίσματα, φορτώματα, σχοινιά
καὶ φέτος ὅλοι βάλθηκαν ν' ἀλλάξουν γειτονιά,
καὶ εἰς τὴν τόσην σύγχυσιν, τὴν χάβραν καὶ τὸν σάλον,
ἡ κόρη χάνει τὴν μαμμὰ κι' ἐκείνη τὸν παπάκη
καί, μὲς στὸ ἀνακάτωμα σκευῶν κι' ἐπίπλων ἄλλων,
κατρακυλᾶ ὁ τέντζερης καὶ βρίσκει τὸ καπάκι.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΗΣ

ΣΠΑΝΙΟΛΕΣ

Τὰ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ, ὁ θρύλος, μᾶς τὶς παρουσίασε πάντα γλυκές, φλογερὲς ἐρωμένες, μὲ λιγερὲς μελαχροινὲς κορμοστασιές, μὲ μάτια ποὺ πετοῦσαν φλόγες, μὲ τὴν ἄσπρη κεντητὴ μαντίλια τους ἀναριχτὴ στὰ ἐβένινα μαλιά τους, μὲ τὸ ἄλικο τριαντάφυλλο στὸ στόμα, ἕτοιμες νὰ σηκώσουν τὸ καλλίγραμμο πόδι καὶ νὰ τὸ κτυπήσουν δυνατὰ στὸ πάτωμα στὸν ἦχο μιᾶς καστανιέτας καὶ στὸ ρυθμὸ ἑνὸς μπολέρο, ἢ σοβαρές, ντροπαλές, νὰ πηγαίνουν στὴν ἐκκλησία μὲ τὸ προσευχητάριο στὸ χέρι.

Μὰ πάντα τὸ ὄνομα τῆς Σπανιόλας ἦταν δεμένο μὲ τὸ αἷμα. Αἷμα ἐρωτικοῦ πάθους, αἷμα οἰκογενειακῆς ἐκδικήσεως, αἷμα χυμένο στὴν ἀρένα τῶν ταυρομαχιῶν. Κάρμεν, Κοντσίτες, Πεπίτες, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Μεσαίωνος, ἀπὸ τὰ «Ἱσπανικὰ παραμύθια» τοῦ Ρισπὲν ἦταν πάντα πρόθυμες νὰ χύσουν αἷμα, τὸ δικό τους ἢ ξένο.

Ἡ τραγωδία ποὺ δέκα τέσσαρες σχεδὸν μῆνες τώρα ἐρημώνει τὴν ὡμορφη χώρα τῆς Ἀνδαλουσίας καὶ τῆς Καστίλης μᾶς παρουσίασε τὴ Σπανιόλα σ' ὅλη της τὴ δόξα. Ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ ἐμφυλίου πολέμου ὁ θρύλος διεδόθη στὰ πέρατα τοῦ κόσμου : πλῆθος γυναῖκες κατετάχθηκαν στοὺς στρατοὺς καὶ τῶν δύο ἀντιπάλων.

Ἡ Κάρμεν, ἡ Κοντσίτα, ἡ Πεπίτα ἔγιναν φαντάροι, ὅπως ἡ Σεβίλη, ἡ Βαλέντσια, ἡ Γρενάδα ἔγιναν ἀπὸ τίτλοι τραγουδιῶν ὀνόματα τῶν πολεμικῶν ἀνακοινωθέντων.

Ἀκόμη κάθε τόσο κάποιο τηλεγράφημα μᾶς ἀναγγέλλει τὴ σύλληψι μιᾶς ὡραίας κοντέσσας ποὺ ἔκανε τὴν κατάσκοπο στὴ Μαδρίτη, κινδυνεύοντας τὴ ζωή της γιὰ τὴν καθολικὴ Ἱσπανία ἢ τὸ θάνατο κάποιας ἄλλης στὸ μέτωπο τοῦ Τερουέλ.

Πόσες ἦσαν καὶ πόσες ἀπέμειναν ;

Ἦσαν πλῆθος, ἀλλὰ ἔμειναν λίγες, τοὐλάχιστον στὰ μέτωπα. Ἀπὸ τότε ποὺ ὁ πόλεμος ἔπαψε νἆναι πόλεμος ὁδοφραγμάτων ἢ ἀνεξαρτήτων ἀποσπασμάτων ποὺ περιεφέροντο στὴν τύχη καὶ συνεπλέκοντο σὲ κάθε γωνία τῆς πόλεως ἢ σὲ κάθε σταυροδρόμι τοῦ κάμπου γιὰ νὰ γίνῃ τακτικός, συστηματικὸς πόλεμος μὲ τάνκς, ἀεροπλάνα, χαρακώματα, μέτωπα ὀργανωμένα, οἱ ἀρχηγοὶ καὶ τῶν δύο στρατῶν φρόντισαν ν' ἀπομακρύνουν τὶς ἐνθουσιώδεις, ἀλλὰ λεπτοκαμωμένες αὐτὲς πολεμίστριες ποὺ δὲν θ' ἀντεῖχαν στὴ μούχλα τοῦ ἀμπρὶ καὶ στὶς πολυήμερες μάχες κάτω ἀπὸ τὸ φλογερὸν ἥλιο τῶν 49 βαθμῶν τῆς Καστίλλης. Ἔμειναν μόνο λίγες. Αὐτὲς ποὺ εἶχαν κερδίσει τὴ θέσι τους μὲ τὴν ἀξία τους καὶ ποὺ δὲν ἤθελαν νὰ φύγουν μὲ κανένα τρόπο.

Γάλλος δημοσιογράφος ποὺ εἶχε ἐπισκεφθῆ πέρυσι, στὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου, τὴν Ἱσπανία, ἀναζήτησε καὶ τώρα, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο τὶς πολεμίστριες αὐτές. Τί ἔγιναν οἱ φλογερὲς αὐτὲς μιλιτσιάνες ;

Εἶχα γνωρίσει, γράφει, τὴν Σουζάνα πέρυσι στὸ μέτωπο τῆς Ἀραγῶνος ποὺ πολεμοῦσε μὲ τὴ φάλαγκα Ντουρρύνι. Ξαπλωμένη πίσω ἀπὸ ἕνα δένδρο φώναζε μέσα στὸ δαιμονισμένο κρότο τῶν πολυβόλων : «Ἔ, συνάδελφοι ! Κοιτάξτε ! Πιάσαν τὴν Πεπίτα αἰχμάλωτο ! Σκοτῶστε την γιὰ νὰ μὴν τὴν πάρουν ζωντανή !». Τότε φοροῦσε ἀμπέχωνο κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖο φούσκωνε τὸ πλούσιο γερὸ στῆθος της, μαχαῖρι στὴ μέση, μάουζερ στὸ χέρι.

Ὅταν τὴν περασμένη ἑβδομάδα τὴν συνήντησα στὴν ταράτσα ἑνὸς καφενείου τῶν Ράμπλας μόλις τὴν ἀνεγνώρισα μὲ τὴ γυναικεία τουαλέττα της.

— Ἔ ! Σουζάνα !... Ὥστε τελείωσε τὸ μέτωπο ;

— Βέβαια. Ἔκαμα τὸ μέρος μου. Ὁ φίλος μου σκοτώθηκε στὸ Φαρλέσε, ὁ ἀδελφός μου στὸ Σιεσάμο. Ἐγὼ τὴ γλύτωσα παρὰ τρίχα. Μὲ μιὰ σφαῖρα κατάστηθα.

Ξεκουμπώνει τὴ μπλούζα της, κατεβάζει τὴ μπροστέλλα τοῦ πουκαμίσου της καὶ δείχνει τὴν πληγή της κάτω ἀπὸ τὸ δεξὶ στῆθος.

— Τρεῖς μῆνες στὸ νοσοκομεῖο, συμπληρώνει.

— Καὶ οἱ ἄλλες ;

— Χαθήκανε. Ἐγὼ ἐργάζομαι τώρα σ' ἕνα πολεμικὸ ἐργοστάσιο.

Στὰ γραφεῖα τῆς διοικήσεως ὁ γάλλος δημοσιογράφος βρῆκε τὴ Φανή. Πόση διαφορὰ ὅμως.

Τὴν εἶχε δῆ ψηλή, λιγερή, μὲ κυλόττα ἱππασίας, δερμάτινες γκέτες στὸ ἴδιο μέτωπο Φερλέσε. Πόσο διαφορετικὴ ἦταν τώρα μὲ τὸ ἐλαφρὸ καλοκαιρινὸ φορεματάκι της, τὶς μεταξωτὲς κάλτσες της, τὰ λεπτὰ παπουτσάκια της, τὴν περμανάντ της, τὰ ἔντονα βαμμένα νύχια της.

Τώρα ἡ Φανή, ἡ φοιτήτρια, εἶναι ὑπάλληλος στὰ γραφεῖα τῆς διοικήσεως.

— Καθένας ὑπηρετεῖ ὅπου τὸν βάλουν, μοῦ λέγει. Ἡ Σαλοὺντ εἶναι στὸ τελωνεῖο καὶ κάνει ἔρευνες. Ἡ Μαρία παντρεύθηκε ἕνα ἀστυνομικὸ τῆς συνοριακῆς φρουρᾶς καὶ τώρα φυλάει τὰ γαλλικὰ σύνορα μαζύ του στὴν Ἄνω Ἀραγωνία.

Στὴν Ἐσταθιὸν μαρίτιμα, συνεχίζει ὁ γάλλος δημοσιογράφος, μοῦ εἶπαν πὼς ἡ Σαλοὺντ εἶναι μὲ ἄδεια. Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ δῶ τὴ Μαρία, ἀλλὰ ἡ Ἄλτο Ἀραγκὸν εἶναι μακρυά.

Τὴ Τζουλιάνα τὴν εἶχα γνωρίσει στὴν Κάζα ντὲλ Κάμπο. Βλέπω ἀκόμη τὸ πρόχειρο χειρουργεῖο, τὸ φορεῖο ὅπου ἦταν ξαπλωμένη ἡ νέα μὲ ξεσχισμένη τὴ χοντρὴ κυλότα της ἀπ' ὅπου φαινόταν ἡ ἁπαλὴ σάρκα τοῦ μηροῦ της ποὺ τὴν εἶχε τρυπήσει μιὰ σφαῖρα. Βλέπω ἀκόμη τὸ ὡραῖο της πρόσωπο ποὺ συνεσπᾶτο ἀπὸ τοὺς πόνους.

Τὴ σφαῖρα ἡ Τζουλιάνα τὴν ἔχει στὴν τσάντα της γιὰ φυλακτό. Πῆρε τὸ τουφέκι ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα καὶ ἔφυγε γιὰ τὸ μέτωπο τῆς Ἀραγῶνος. Τώρα ἔχει χαρακτηρισθῆ βοηθητικὴ καὶ ἐργάζεται στὴν Ὑπηρεσία ἀντικατασκοπείας.

Φυσικὰ ἡ Τζουλιάνα δὲν περιφέρεται στὸ δρόμο μὲ τὴ στολὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ. Κρύβει τὴν ταυτότητά της κάτω ἀπὸ τὴν ἐλαφριὰ τουαλέττα τῆς χορευτρίας.

— Εἶστε φίλος. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴ χειρονομία σας στὸ μέτωπο ὅταν μοῦ προσφέρατε τὰ φυσίγγια σας γιὰ τὸ περίστροφό μου ποὺ εἶχε ἀδειάσει.

— Εἶσθε ὑπερβολική, Τζουλιάνα. Καὶ τώρα, σᾶς προσφέρουν κολλιὲ μαργαριταριῶν.

Ἡ χαριτωμένη συνομιλήτριά μου ἄνοιξε ἕνα συρτάρι καὶ μοῦ ἔδειξε ἕνα ρωλόϊ τοῦ χεριοῦ ἀπὸ πλατίνη καὶ διαμάντια.

— Εἶναι τὸ μόνο δῶρο ποὺ πῆρα ἀπὸ θῦμα μου... ἀπὸ ἕνα ἄνδρα ποὺ ἔστειλα στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα.

— Πῆτε μου τὴν ἱστορία ;

— Ὄχι, ποτέ. Οἱ ἱστορίες αὐτὲς πρέπει νὰ μείνουν μυστικές.

— Καὶ πῶς τὰ καταφέρνετε ;

— Δὲν εἶναι δύσκολο. Ἀφήνω νὰ μὲ πλησιάσῃ κάποιος ὕποπτος, χορεύω μαζύ του, βγαίνω μαζύ του. Καὶ σὲ τρεῖς ἡμέρες κάνω μιὰ ἔκθεσι θετικὴ ἢ ἀρνητική. Αὐτὸ εἶναι ὅλο.

— Καὶ κάνετε πολλὲς θετικὲς ἐκθέσεις ;

— Ἐτουφέκισα πέντε, ἂν ἐπιμένετε νὰ μάθετε. Καὶ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἡ ἀνάμνησίς των δὲν μοῦ προκαλεῖ καμμιὰ τύψι. Στὰ 1925 οἱ πιστολέρος τους σκότωσαν τὸν ἀδελφό μου. Δὲν θὰ ἐκδικηθῶ ποτὲ ἀρκετά.

Ὁ συγγραφεὺς ποὺ εἶπε, ὅτι τὸ ἐθνικὸ ἐλάττωμα τῶν Ἱσπανῶν εἶναι ἡ ἐκδίκησις, δὲν εἶπε καμμιὰν ὑπερβολή.

Ἡ ὠμορφιὰ καὶ...ὁ Ἀϊνστάϊν

Εἶνε γεγονὸς πὼς ἡ ὀμορφιὰ δὲν εἶνε κάτι ἀπόλυτο καὶ γενικὰ τὸ ὡραῖο δὲν ὑπάρχει παρὰ στὴν ἀντίληψι ποὺ ἔχομε γι' αὐτό. Ἰδοὺ μερικὲς κρίσεις λαῶν γιὰ τὴν ὀμορφιά:

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὁμήρου ἀκόμη οἱ ποιηταὶ ὑμνοῦν τὰ μεγάλα καὶ ἐκφραστικὰ μάτια, τὰ «στρογγυλά», καὶ αἱ «βοώπιδες» θεωροῦνται ὡς ὑποδείγματα καλλονῆς. Ἀλλὰ οἱ ποιηταὶ αὐτοὶ δὲν εἶνε... Κινέζοι, γιατὶ ἀλλοιώτικα θὰ θεωροῦσαν ὡς «χωριάτικα καὶ ἀνάξια ὡραίας γυναίκας» τὰ μάτια ποὺ δὲν εἶνε μακρουλά, στενὰ καὶ ἀνέκφραστα. Ὡρισμένες φυλὲς ἀγρίων λατρεύουν τὰ... τσιμπλιάρικα μάτια.

ΤΟ ΣΤΟΜΑ

Ἐμεῖς θεωροῦμε ὡς τέλειο τὸ μικρό, γραμμωτὸ στόμα, μὲ τὰ λεπτὰ ἢ ἐλαφρῶς σαρκώδη χείλη. Ὑπάρχουν λαοὶ τῆς Ἀφρικῆς, ποὺ θεωροῦν ὡραῖο τὸ στόμα, ὅταν τὸ κάτω χεῖλος του εἶνε πλατὺ καὶ ἔχει περίπου τὸ σχῆμα ὀστράκου πίνας.

Οἱ Ἄραβες θεωροῦν ἑλκυστικὰ τὰ στόματα τεραστίων διαστάσεων, ποὺ ὅταν γελοῦν, χαίνουν σὰν ἄνοιγμα τρομακτικῆς χαράδρας.

Οἱ κάτοικοι μιᾶς μικρῆς περιοχῆς τῆς Ἀφρικῆς παρὰ τὸ βελγικὸ Κογκό, κάνουν μιὰ βαθειὰ ἐντομὴ στὸ ἄνω χεῖλος τοῦ στόματος τῶν κοριτσιῶν των, γιατὶ τὰ «χείλη τοῦ λαγοῦ» θεωροῦνται ὡς ἄκρον ἄωτον τῆς ὀμορφιᾶς.

Ἀλλοῦ πάλι ὁ βαθμὸς τῆς ὀμορφιᾶς ἑνὸς στόματος καθορίζεται ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν ....κρίκων ποὺ φέρει στὰ χείλη.

Η ΜΥΤΗ

Ἐδῶ τὰ πράγματα μπλέκονται πολύ.

Οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Πολυνησίας λατρεύουν τὶς πλατειὲς μύτες, οἱ κάτοικοι τοῦ Περοῦ τὰ... μεγάλα ρουθούνια καὶ οἱ Πέρσαι τὶς μύτες μὲ τὴν ἀνασηκωμένη ἄκρη, γι' αὐτὸ καὶ τὶς ἀνασηκώνουν μὲ εἰδικὰ ξυλαράκια. Ἄλλοι πάλι θεωροῦν «θεϊκὲς» τὶς γρυπὲς μύτες καὶ ἄλλοι τὶς μύτες σὲ σχῆμα... ράμφους ὀρνέου.

Ψεύτικα νύχια ;

Ἡ τέχνη τῆς «καλλονῆς τῶν ὀνύχων» ἔχει φθάσει στὸ ἀκρότατον σημεῖον τῆς τελειότητος καὶ τοῦ... παραλογισμοῦ. Μετὰ τὰ νύχια ἀρζαντέ, πλατινέ, ρόζ, μπλέ, πράσινα, κλπ., ἰδοὺ ὅτι ἄρχισε νὰ ἐφαρμόζεται ἕνα σύστημα μανικιοὺρ ποὺ ἀσφαλῶς κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ φαντασθῆ. Τὰ φυσικὰ νύχια ἀντικαθίστανται ἢ καλύπτονται ἀπὸ λεπτότατα ἐλάσματα πολυτίμων μετάλλων, τὰ ὁποῖα — κατὰ τοὺς μύστας τῆς νέας τέχνης — διδουν στὰ δάχτυλα μιὰ ἀφάνταστη χάρι. Πολλὲς κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας φοροῦν ἤδη ψεύτικα νύχια καὶ εἶνε περήφανες γι' αὐτό.

Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι μετὰ τὰ ψεύτικα μαλλιά, τὰ ψεύτικα δόντια, τὰ ψεύτικα στήθη καὶ τὰ λοιπὰ ψεύτικα τῆς γυναικείας καλλονῆς, μᾶς ἔρχονται καὶ τὰ ψεύτικα νύχια.

Ὁ Θεὸς νὰ βάλῃ τὸ χέρι του, γιατὶ ἂν πάῃ ἔτσι τὸ πρᾶγμα, θἄρθῃ μέρα ποὺ μιὰ κυρία ὡραιοτάτη δὲν θἆνε τίποτε ἄλλο παρὰ κοινὸ δειγματολόγιο καταστημάτων πολυτελείας.

Ὁπωσδήποτε, φαίνεται πὼς ἡ μόδα τῶν ψεύτικων νυχιῶν δὲν πρόκειται νὰ ἐπικρατήσῃ, χάρις στὴν ὑπέρογκον τιμὴν τῶν νέων αὐτῶν ἀνταλλακτικῶν τῆς καλλονῆς, ἐκτὸς ἂν βγοῦν καὶ ψεύτικα νύχια..... ἰμιτασιὸν —ὅπως βγῆκαν καὶ τὰ κοσμήματα ποὺ πολλοὺς ξεγελοῦν— ὁπότε, πλέον, ποιὸς ξαίρει πῶς θὰ σωθοῦμε ἀπὸ τὰ ..νύχια των γυναικῶν μας.

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Ὅσο γιὰ τὰ μαλλιά, εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ Ἀβησσυνοὶ τὰ ἀλείβουν μὲ βούτυρο καὶ βγάζουν μιὰ τέτοια κακοσμία, ποὺ εἶναι ἀδύνατον νὰ πλησιάσετε τὶς γυναῖκες των, πού, ἐν τούτοις, ἐναβρύνονται γιὰ τὴν... μπριλλαντίνη τους.

ΤΑ ΑΥΤΙΑ

Αὐτὰ δά, ἔχουν ἰδιαιτέρας συμπαθείας. Στὴν Ἰάβα, τὰ μεγάλα αὐτιὰ καὶ κλείνοντα πρὸς τὰ ἔξω, θεωροῦνται πολὺ τῆς... μόδας

Οἱ ἐρυθρόδερμοι τῆς Ἀμερικῆς προτιμοῦν τὰ πολὺ μικρὰ αὐτιὰ καὶ στρογγυλά, καὶ ὑπάρχει μιὰ φυλή, ποὺ ἅμα γεννηθῇ τὸ παιδὶ τρυποῦν τὰ αὐτιά του ἄνω καὶ κάτω, τοὺς περνοῦν χαλκά, κι' ἔτσι τ' αὐτὶ ἀλλάζει ἐντελῶς σχῆμα.

Ἄλλοι πάλιν λαοὶ θέλουν τὸ αὐτὶ νὰ εἶναι μεγάλο, ἀλλὰ νὰ βρίσκεται ὁριζοντίως πρὸς τὸ πρόσωπο.

ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΤΟ «ΣΠΑΣΜΕΝΟ ΣΤΑΜΝΙ»

Καμαρωτὰ κρατάει στὸν ὦμο τὸ λαγήνι·
τὸ μανικοπουκάμισο κάτου συρτό.
Τριαντάφυλλα τὸ μπράτσο της κι' ὁλάσπροι κρίνοι
Λυγάει τὴ μέση, τὸ κεφάλι πλάϊ γυρτό....
Τοῖχο τὸν τοῖχο πρόβαινε γιὰ τὸ πηγάδι,
Πλύση καὶ λάτρα τοῦ σπιτιοῦ : Σαββάτο βράδυ !

Σαββάτο βράδυ· κι' ἔλαχε στὸ μαχαλὰ
κι' ἡ λεβεντιά, ποὺ ξεχυνόταν στὰ σοκάκια
Βιολιά, σαντούρια κι' ἀμανές : Κόσμο χαλᾶ,
κόσμο χαλᾶ νὰ πᾶνε κάτω τὰ φαρμάκια !...
Καί, κατὰ κεῖ ποὺ μαγγανοῦσαν λιγερὲς
ξέχωρ' ἀπ' ὅλους, λιανοτρέμει ἕνας γιαρές :

«Ὅπως σταλάζει ἀπὸ τὴ σίκλα τὸ νεράκι,
Ὅμοια τὰ μάτια σου νὰ τρέχουν κατὰ γῆς !
Βασιλικὲ τετράφυλλε καὶ ἄγριο ζαμπάκι,
Ἥλιε χρυσάχτιδε κι' ἀστέρι τῆς αὐγῆς,
Πῶς νὰ σὲ πῶ ; Γαρουφαλιά, χρυσοροϊδιά...
Ποὺ μοῦ ματώνεις πᾶσα μέρα τὴν καρδιά».
....
—Μάννα μου ἐγὼ δὲν τήραγα δεξὰ - ζερβά,
Κι' ὅπως μοῦ λές, τὸ δρόμο τράβαγα τὸν ἴσιο.
Μάννα μου, ἐγὼ τὰ μάτια μου εἶχα στὸν κουβᾶ
καὶ τὸ λαγήνι πάσχιζα ν' ἀπογιομίσω.
Κ' ἦρθε καὶ λέει : — Μὰ τὰ ζαφείρια σου τὰ δυό,
μόνο ἀπ' τὴ στάμνα σου νερὸ θέλω νὰ πιῶ !...

—Πάρε νὰ πιῇς νὰ δροσιστῇς, καλὲ περάτη
τώρα μαγγάνισα τῆς ὥρας τὸ κρυονέρι....
Σύθαμπο, βλέπεις, μάννα : Λάθεψε τὸ μάτι
κι' ἀντὶς τὸ λαγηνόχερο δίχως νὰ ξέρῃ,
σμίγει τὸ χέρι... μὲ τὰ χέρια τὰ δικά μου...
Χίλια κομμάτια, τὸ σταμνὶ σκόρπισε χάμου !

Ν. ΠΕΤΜΕΖΑΣ - ΛΑΥΡΑΣ

ΑΣ ΕΛΠΙΖΟΥΜΕ ΠΑΝΤΑ

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΣΑΣ;

Τὸ ἐρώτημα τῆς «Εὐρώπης», στὸ ὁποῖο ἀπαντοῦν σήμερον, ποιηταὶ καὶ καλλιτέχναι μ' ἀρκετὸ γιοῦμορ.

Στοὺς θεατρικοὺς καὶ καλλιτεχνικοὺς κύκλους, ὅπως ἐπίσης καὶ μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν μας, ἔπεσε σὰν βόμβα τὸ ἐρώτημα τῆς «Εὐρώπης»:

— Ποιὰ εἶνε τὰ ὄνειρά σας;

Ποιὸς λίγο, ποιὸς πολύ, ὅλοι ἔχουν τὸ ὄνειρό τους ἢ τὰ ὄνειρά τους. Βρέθηκαν ὅμως καὶ ἀρκετοὶ διστακτικοί. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Ἄλλοι πῆραν τὴν ἐρώτησι στ' ἀστεῖα καὶ ἄλλοι μᾶς ἀπήντησαν σατυρικῶς...

Γενικὰ ὅμως ὅλοι ἔμειναν ἐνθουσιασμένοι καὶ μὲ προθυμία ἀπήντησαν στὸ ἐρώτημά μας...

* * *

Ἕνας νέος, ὁ κ. Νῖκος Σταθᾶτος, ἀπήντησε ἐμμέτρως στὸ ἐρώτημά μας.

Κι' ὁρίστε ἡ ἀπάντησίς του:

Νὰ μιὰ ἐρώτησι χαζή
Μὰ δίχως ὄνειρα ποιὸς ζῆ
Γι' ὅλοι, ποιὸς λίγο, ποιὸς πολὺ
Ἢ ξύπνιοι ἢ κοιμόμαστε
Κι' οἱ γνωστικοὶ καὶ οἱ τρελλοὶ
Ὀνειρευόμαστε!

⁂

Καὶ ὅλα μας τὰ ὄνειρα
Συνήθως εἶν'... παμπόνηρα!
Ὁ ἕνας ὀνειρεύεται καὶ βλέπει στ' ὄνειρό του
ὅτι τὸν Φὸρντ κατάφερε νὰ κάνῃ..... πεθερό του!
Καὶ ἄλλος βολικώτερος
πὼς τοῦ Ροκφέλλερ συγγενὴς εὑρέθηκε... ἀπώτερος!
Καὶ κάποιον ἕνα ὄνειρο τὸν ἔχει γαλουχήσει:
ὅτι ὁ Ροῦζβελτ κάποτε θὰ τὸν.... υἱοθετήσῃ!
Μὰ ὅμως φθάνει ὥς ἐδῶ! Καὶ τώρα ἡ σειρά μου
Ν' ἀκοῦστε τὰ δικά μου:
Ἐγὼ δὲν ἔχω ὄνειρα πολλὰ καὶ μπερδεμένα.
Τὰ ὄνειρά μου ἐμένανε εἶνε μονάχα.... ἕνα!
Λεφτὰ δὲν θέλω, οὔτε τιμές,—δὲν μοιάζω σὰν τοὺς ἄλλους—
Στὰ νέφη ἐγὼ δὲν περπατῶ
ἀλλὰ μονάχα αὐτὸ ζητῶ:
ὁ ἐφευρέτης φάρμακου νὰ γίνω γιὰ.... τοὺς κάλους!!!

* * *

Ἐκεῖ κάτω στὸ μικρὸ Ζάππειο, στὸ κέντρο «Ἀκροπὸλ», συναντήσαμε τὸν γνωστὸ καλλιτέχνη τῆς χαβάγιας κ. Μακρῆ.

Κι' ἐκεῖ, μεταξὺ μιᾶς ἐξωτικῆς ρούμπας κι' ἑνὸς παθητικοῦ ταγκό, ποὺ θύμιζε νύχτες σεληνοφώτιστες τῶν ξωτικῶν νησιῶν, ὁ συμπαθὴς συνθέτης καὶ ἐκτελεστὴς μᾶς εἶπε τ' ὄνειρό του·

— Θέλω νὰ προαγάγω καὶ τελειοποιήσω τὸ μουσικὸ αὐτὸ εἶδος τῆς χαβάγιας, ποὺ πρῶτος ἐγὼ εἰσήγαγα στὴν Ἑλλάδα. Αὐτὸ εἶνε τὸ μοναδικὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς μου κι' ἐλπίζω νὰ τὸ πραγματοποιήσω...».

Εὐχόμαστε στὸν ἀγαπητὸ φίλο τὴν πραγματοποίησι τῆς τόσον εὐγενικιᾶς ἐπιθυμίας του καὶ φεύγουμε...

* * *

Φεύγουμε, φεύγουμε καὶ πέφτουμε στὰ παρασκήνια τοῦ θεάτρου Σαμαρτζῆ, ἐκεῖ ἀπ' ὅπου μιὰ «Κοκέττα» κατέκτησε τοὺς Ἀθηναίους...

Ἐδῶ ὑπάρχει ἕνα... πλῆθος θυμάτων τῆς καμπάνιας μας...

Πρῶτον τορπιλλίσαμε τὸν μοναδικὸ χορογράφο καὶ χορευτὴν Σταῦρον Σπυρόπουλον:

— Ἔχεις ὄνειρα, Σταῦρο; τὸν ρωτοῦμε. Καὶ ποιὰ εἶνε;

— Τὸ μοναδικό μου ὄνειρο εἶνε νὰ πάω στὸ Παρίσι νὰ σπουδάσω καὶ νὰ τελειοποιηθῶ στὴ χορογραφία καὶ τὸ χορό. Κι' ὕστερα νὰ γυρίσω ἐδῶ καὶ νὰ προσφέρω ὅ,τι περισσότερο μπορέσω στὸ ἐλαφρὸ μουσικὸ θέατρο...

Εὐγενὴς φιλοδοξία καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν παρὰ νὰ πραγματοποιηθῇ...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε στὸ καμαρίνι ὁ Φώτης Ἀργυρόπουλος. Πρόθυμα μᾶς εἶπε κι' αὐτὸς τὄνειρό του.

Θέλει νὰ γίνῃ καλύτερος καλλιτέχνης ἀπ' ὅ,τι εἶνε. Νὰ φθάσῃ τὸν Παπαϊωάννου...

* * *

Σοφία Βέμπο!...

Ἡ καλύτερη Ἑλληνίδα ντιζὲζ ποὺ συγκεντρώνει τὶς συμπάθειες πολλοῦ κόσμου.

Ἡ ἀπάντησις λακωνική:

— Δὲν ὀνειροπολῶ...

Τὸ βλέμμα της ὅμως φανερώνει τὸ ἀντίθετο...

Ποιὸς ξέρει σὲ ποιοὺς κόσμους νὰ ταξιδεύῃ τὸ βλέμμα αὐτὸ ποὺ σκλαβώνει κι' αἰχμαλωτίζει χιλιάδες χιλιάδων ἀνθρώπους...

Κι' ὕστερα ἡ Ἀλίκη, ἡ ἄλλη ἀδελφή, ἀπὸ τὰ καινούργια «ἀστέρια» τοῦ μουσικοῦ μας θεάτρου.

Στὴν ἀρχὴ προσπαθεῖ νὰ μᾶς πείσῃ ὅτι δὲν ἔχει ὄνειρα...

Ἀλλὰ στὸ τέλος μᾶς σκάει τὸ μυστικό:

Θέλει νὰ γίνῃ μεγάλη καλλιτέχνις...

Τὸ ἴδιο ὄνειρο ἔχει κι' ἡ Ἄννυ Μιμόζα. Αὐτὴ θέλῃ ἐπίσης νὰ πάῃ στὴν Εὐρώπη κι' ὀνειρεύεται δάφνες διεθνεῖς.

Ἀλλὰ κύριοι:

Στόπ!

Τὸ παρατραβήξαμε σήμερα κι' οἱ στῆλες τῆς «Εὐρώπης» εἶνε περιωρισμένες... Ἂς σταματήσουμε ἐδῶ γιὰ νὰ συνεχίσουμε στὸ ἐρχόμενο φύλλο μας...

Σταθῆτε ὅμως μιὰ στιγμή.

Τὴν ὥρα ποὺ φεύγουμε ἀπὸ τὰ παρασκήνια, βλέπουμε πάνω στὸ παλκοσένικο τὴ Λουΐζα Ποζέλλι νὰ χορεύῃ κλακέττες...

Θυμᾶστε ἀπὸ τὸ περασμένο φύλλο μας ποιὸ εἶνε τὸ ὄνειρό της.

Νὰ γίνῃ «ἀστὴρ» τοῦ κινηματογράφου...

Ε! λοιπόν, ἔτσι ὅπως τὴ βλέπουμε νὰ πετᾶ ἀνάλαφρα σὰν πεταλούδα, σκεπτόμαστε ὅτι πολὺ γρήγορα εἶνε δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ ὄνειρό της καὶ νὰ διαδεχθῇ τὴν... Τζίντζερς Ρότζερς...

ΔΩ. Γ. ΠΕΦΑΝΗΣ

Σ. Σ.— Ὅσοι ἀναγνῶσται μᾶς ἀπαντήσουν στὸ ἐρώτημά μας αὐτό, οἱ ἀπαντήσεις θὰ δημοσιευθοῦν κατὰ σειρὰν λήψεως.

ΤΟ ΜΑΚΡΥΝΟ ΘΙΒΕΤ

- ΤΑ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΗ ΑΝΑΚΤΟΡΑ ΟΠΟΥ ΜΕΝΕΙ Ο ΝΤΑΛΑΪ ΛΑΜΑ - ΟΙ ΙΕΡΕΙΣ ΠΟΥ ΦΟΡΟΥΝ ΜΑΣΚΕΣ... ΖΩΩΝ

Μέσα στὶς ἀπέραντες ἀσιατικὲς ἐκτάσεις, τὸ Θιβὲτ ἐξακολουθεῖ ἀκόμα νὰ εἶναι ἡ πιὸ μυστηριώδης χώρα. Ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμός, ποὺ εἰσέδυσε καὶ στὶς πιὸ μακρυνὲς χῶρες, δὲν κατώρθωσε νὰ πηδήσῃ τὶς πανύψηλες κορυφὲς τῶν Ἰμαλαΐων καὶ νὰ φτάσῃ ὣς τὸ Θιβέτ, ὅπου κυριαρχεῖ τὸ μυστήριο καὶ τίποτ' ἄλλο.

Ὁ ἄσπονδος ἐχθρὸς τοῦ ἀποθανόντος Δαλάϊ-Λάμα.

Ὁ ἀνώτατος ἄρχων τοῦ Θιβὲτ καλεῖται Νταλάϊ Λαμα καὶ εἶναι ὄχι μόνο πολιτικός, ἀλλὰ καὶ θρησκευτικὸς ἀρχηγὸς τοῦ Κράτους, γιατὶ ἡ θρησκεία, ἐκεῖ, εἶναι φανατισμός.

Παρ' ὅλο ποὺ ὑπάρχει «κοινοβούλιο», οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ εἶναι ὅλοι θρησκευτικοὶ λειτουργοί, καὶ οἱ συνεδριάσεις γίνονται μέσα σὲ μιὰ ἐκκλησία τῆς πόλεως Γιοτάλα τῆς πρωτευούσης, ποὺ εἶναι ἕνα εἶδος Βατικανοῦ, γιατὶ ἐκεῖ διαμένει καὶ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Κράτους.

Ἐκεῖ, ἐπάνω στὴν μυστηριώδη ἀκρόπολι τοῦ Ποτάλα, βρίσκονται τὰ ἀνάκτορα τοῦ Λαμά, πού, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, εἶναι μεγαλείτερα καὶ μεγαλοπρεπέστερα ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα τοῦ Βούκιγκχαμ, δηλαδὴ τὰ ἀνάκτορα τῆς Βρεττανικῆς αὐτοκρατορίας.

Ὁ πλοῦτος των εἶναι ἀφάνταστος ἀλλὰ καὶ ὁλωσδιόλου ἄγνωστος στοὺς εὐρωπαίους, γιατὶ ἀπαγορεύεται αὐστηρὰ στοὺς «ἀπίστους» νὰ πατήσουν τὸ πόδι τους ἐκεῖ μέσα.

Ἡ ἐπικρατοῦσα θρησκεία στὸ Θιβὲτ εἶναι μιὰ μικρὴ παραλλαγὴ τοῦ βουδδισμοῦ, καὶ ἡ θεμελιώδης βάσις της εἶναι ἡ μετεμψύχωσις.

Σ' αὐτὴν πιστεύουν μὲ ἀφάνταστον φανατισμὸ ὅλοι οἱ πιστοὶ τοῦ Λαμά, καὶ ἔχουν τὴν πεποίθησι, πὼς τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ πεθαίνει ὁ ἄνθρωπος, ἡ ψυχή του φεύγοντας ἀπ' τὸ σῶμα του πηγαίνει σὲ μιὰν ἄλλη ὕπαρξι. Καὶ ἀνάλογα μὲ τὰ ἁμαρτήματα, ποὺ ἔχει κάνει στὴ ζωὴ γίνεται πίθηκος, ἐλέφας, φεῖδι ἢ ἔντομο.

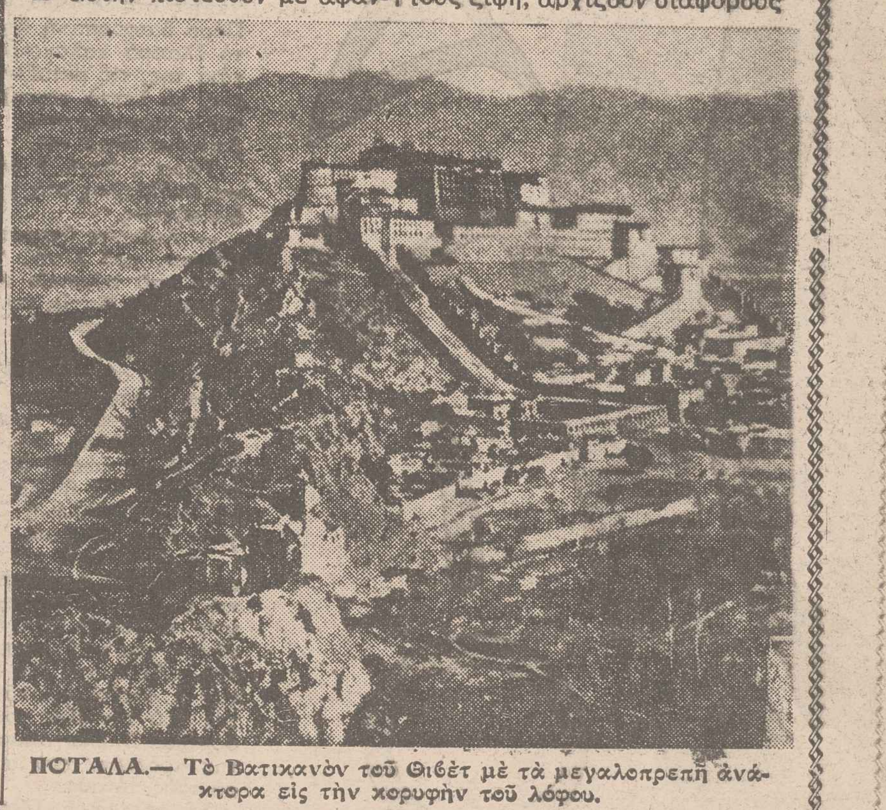

ΠΟΤΑΛΑ.— Τὸ Βατικανὸν τοῦ Θιβὲτ μὲ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἀνάκτορα εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου.

Ἡ θεωρία αὐτή, ὑπῆρξε ἡ ἀφορμὴ τοῦ νὰ ἀναστατωθῇ ὁλόκληρο τὸ Θιβὲτ τὸ 1933 ὅταν ἐπέθανε ὁ προηγούμενος Λαμά ποὺ κυβερνοῦσε. Οἱ κάτοικοι τὸν γύριζαν παντοῦ καὶ στὶς πιὸ μακρυνὲς καλύβες τῆς μυστηριώδους αὐτῆς χώρας, γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν τὸν «νέον» Λαμά, ποὺ θὰ γεννιότανε τὴν ἴδια στιγμή !

Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἐκοπίασαν ἄδικα, γιατὶ στὸ τέλος ἀνεκάλυψαν ἕνα μικρό, τὸ ὁποῖο ὡδηγήθη στὴν πρωτεύουσα καὶ προορίζεται γιὰ Λαμά.

Σήμερα κυβερνᾶ τὸ Θιβὲτ ὁ Τασὶ Λαμά, ὁ ὁποῖος λόγῳ πολιτικῶν διαφωνιῶν του μὲ τὸν προηγούμενο Λαμά, εἶχε ἐξωρισθῇ στὴν Κίνα, ὅπου ἔμεινε δώδεκα ὁλόκληρα χρόνια.

Ὅταν ὁ Νταλάϊ Λαμὰ ἐπρόκειτο νὰ πεθάνῃ, τὸ 1933, καὶ κατάλαβε πὼς βρισκότανε στὶς τελευταῖες του στιγμές, ἐκάλεσε τὸν Τασὶ Λαμὰ νὰ πάῃ γιὰ νὰ συχωρεθοῦνε. Μὰ ἦταν τέτοιο τὸ μῖσος τοῦ Τασὶ Λαμά, ὥστε αὐτὸς ἐπροτίμησε νὰ μὴν ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιθυμία του, καὶ νὰ μεταβῇ μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Νταλάϊ στὸ Θιβέτ, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν θρησκευτικὴν ἐκπαίδευσι τοῦ «παιδιοῦ», στὸ ὁποῖο ἔχει μετεμψυχωθῇ ὁ ἀποθανὼν ἀρχηγός.

Ὁ προοριζόμενος γιὰ νέος Νταλάϊ Λαμά, Λαμὰ ζῇ μέσα σ' ἕνα μοναστῆρι, ἀνάμεσα σὲ πολυαρίθμους θρησκευτικοὺς λειτουργούς, ποὺ προσεύγονται νύχτα καὶ ἡμέρα γιὰ τὴν ὑγεία του, καὶ περιμένουν ὥς που νὰ συμπληρώσῃ τὰ δεκαοχτὼ χρόνια γιὰ νὰ ἀναλάβῃ τὴν διοίκησι τοῦ Κράτους τοῦ Θιβέτ.

Μὰ πιὸ ἐξαιρετικὸ καὶ πιὸ ἐνδιαφέρον ἀπ' τὰ περίεργα ἔθιμα τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, εἶναι οἱ θρησκευτικὲς τελετές, ποὺ γίνονται μέσα στὰ μοναστήρια καὶ στὶς ἐκκλησίες. Ἡ πιὸ παράξενη ἀπ' ὅλες, εἶναι ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποία οἱ θρησκευτικοὶ λειτουργοὶ φοροῦν ξύλινες μάσκες διαφόρων ζώων, καὶ κρατῶντας στὰ χέρια τους ξίφη, ἀρχίζουν διαφόρους ἀγρίους χοροὺς μὲ παράξενο καὶ μονότονο ρυθμό, μιᾶς πρωτότυπης θρησκευτικῆς μουσικῆς.

Καὶ ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτά, διερωτᾶται κανεὶς ἐὰν ἐπὶ πολὺ ἀκόμα χρονικὸ διάστημα θὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ Θιβὲτ νὰ ἀποτελῇ τὴν χώραν τοῦ ἀνατριχιαστικοῦ μυστηρίου, ἢ θὰ διεισδύσῃ καὶ ἐκεῖ ὁ πολιτισμός, ὅπως παντοῦ, γιὰ νὰ ἐπιφέρῃ τελείαν ἀνακαίνισι, ἐπιβάλλοντας τὰ εὐρωπαϊκὰ ἤθη καὶ ἔθιμα.

ΓΝΩΜΙΚΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

Ἡ ζήλεια εἶναι τὸ φιλότιμο τῆς σάρκας.

* * *

Καμμιὰ φορὰ ὁ ἄνδρας νομίζει πὼς εἶναι ντροπὴ ν' ἀγαπήσῃ, μὰ ἡ γυναῖκα πάντοτε νομίζει πὼς εἶναι ντροπὴ νὰ μὴν ἀγαπηθῇ.

* * *

Μιὰ συνείδησι δὲν ἀγοράζεται· ἐνοικιάζεται.

* * *

Ἡ νειότη εἶναι ἕνα μεγάλο λάθος ποὺ διορθώνεται σιγὰ-σιγά.

* * *

Ἡ σιωπὴ εἶναι κι' αὐτὴ ἕνας τρόπος νὰ μιλᾶτε ὡραῖα.

* * *

Ἡ ἐγκατάλειψι δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ σπρώχνῃ στὴν ἀπιστία.

* * *

Ἡ ἀγάπη ταπεινώνει τὶς μεγάλες ψυχὲς καὶ ἐξυψώνει τὶς μικρές.

* * *

Ἡ κατάκτησι εἶναι γιὰ τὸν ἄνδρα τὸ τέλος, γιὰ τὴ γυναῖκα ἡ ἀρχή.

* * *

Οἱ ἄνδρες εἶναι ἡ αἰτία ποὺ οἱ γυναῖκες δὲν ἀγαποῦν ἡ μία τὴν ἄλλην.

* * *

Ἡ φιλαργυρία αὐξάνει ὅσο αὐξάνει καὶ ὁ σωρὸς τοῦ χρυσοῦ.

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑ ΠΟΥ ΘΑ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΗ

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΗ

ποὺ κράτησε γιὰ λίγο...

ΤΗΣ ΓΝΩΣΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΓΚΟΝΤΖ

Ἡ Μαίρηγκολντ προχωροῦσε περήφανα στὸ λονδρέζικο δρόμο, μὲ ὕφος ἀρχαίας νύμφης ποὺ δὲν τὴν τάραζε καμμιὰ φροντίδα. Ἦταν μιὰ τρομερὴ χειμωνιάτικη νύκτα, γεμάτη ὁμίχλη, κρύο καὶ θλῖψι.

Χωρὶς καμμιὰν ἀμφιβολία, προκαλοῦσε τὴν προσοχή. Ἀγγλίδα ἀπὸ τὴ γέννησί της, ἀλλὰ Ἀμερικανίδα ἀπὸ τὴν ἀνατροφή της, ἦταν δέκα ἐννέα ἐτῶν, λεπτή, μὲ ἕνα μικρὸ κεφαλάκι, ροδαλὸ χρῶμα καὶ παράξενα χρυσᾶ μαλλιά. Φοροῦσε ἕνα μικρὸ καπελλάκι, τοποθετημένο στραβὰ στὸ κεφάλι της καὶ ἕνα κομψό, ἀλλὰ πολὺ σφιχτὸ πανωφόρι πάνω ἀπὸ βραδυνὴ τουαλέττα.

Ἄρεσε στὴν Μαίρηγκολντ νὰ τραβᾶ τὴν προσοχή, ὄχι ἀπὸ ματαιοδοξία — δὲν εἶχε καμμιὰ — ἀλλὰ γιατὶ αὐτὸ τῆς ἔδινε κάποιαν ἐντύπωσι δυνάμεως, ποὺ τῆς ἔδινε θάρρος, γιατὶ ἂν μποροῦσε νὰ ἐπηρεάζῃ τοὺς ἀνθρώπους, θὰ μποροῦσε νὰ ἐπηρεάσῃ καὶ τὴν ἴδια τὴ μοῖρα της... Μποροῦσε νὰ βρῇ κάτι.

Σήμερα π. χ. κάτι κρατοῦσε. Ἦταν μιὰ πρόσκλησι ποὺ τὴν βρῆκε στὸ γραφεῖο της, νὰ τραγουδήσῃ σὲ μιὰν ἑσπερίδα. Μὲ τὴν ἀμοιβὴ ποὺ θἄπαιρνε, θὰ μποροῦσε νὰ πληρώσῃ τὸ νοῖκι τοῦ δωματίου της, ποὺ ἦταν συγχρόνως σαλόνι καὶ κρεββατοκάμαρα. Ὅσον ἀφορᾶ τὴν τροφὴ τῆς ἑπομένης ἑβδομάδος, ἄνοιξε τὴν τσάντα της γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ὑπῆρχε πάντα ἐκεῖ ὁ θησαυρὸς ποὺ πήγαινε στὸ ἐνεχυροδανειστήριο.

Ὑπῆρχε ἐκεῖ, μαζὶ μὲ τρισήμισι πέννες: ἦταν αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὅλη ἡ περιουσία της καὶ μὲ μιὰ χειρονομία θάρρους, ποὺ διέψευδε τὴν ἐσωτερικὴν ἀνησυχία της, ἔσπρωξε τὴν πόρτα τοῦ ἐνεχυροδανειστηρίου καὶ μπῆκε.

* * *

Ἕνας ἀγαθὸς γέρος, μὲ ὠχρὸ πρόσωπο, στεκόταν πίσω ἀπὸ τὸ γκισέ.

— Ἔχετε τύχη σήμερα, τοῦ εἶπε εὔθυμα κι' ἅπλωσε ἐμπρός του τὸ ἀσημένιο ρολόϊ τοῦ χεριοῦ της, τὸ στυλογράφο της, ἕνα χρυσὸ βραχιόλι, μποῦκλες τῶν παπουτσιῶν ἀπὸ στρὰς καὶ τέλος ἕνα χρυσὸ μενταγιὸν ποὺ εἶχε μέσα μιὰ μποῦκλα κίτρινων μαλλιῶν καὶ ἀπέναντι τὴ μινιατούρα μιᾶς λαίδης τῆς Βικτωριανῆς ἐποχῆς, ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια της ἕνα μωρὸ μὲ χρυσᾶ μαλλιά. Ἂν ὁ γέρο τοκογλύφος ἦταν παρατηρητικός, θἄβλεπε πὼς ἡ Μαίρηγκολντ ἔσφιξε τὰ δόντια της σὰν νὰ τῆς πονοῦσε ξαφνικὰ κάποιο δόντι.

— Ὄχι μεγάλη ἀξία, εἶπε ξερὰ ὁ γέρος, τέλος...

Εἶχε φθάσει στὸ μενταγιὸν καὶ τὰ μάτια του ἄστραψαν πίσω ἀπὸ τὰ γυαλιά του.

Τὰ γκρῖζα μάτια τῆς Μαίρηγκολντ, ποὺ κύτταζαν τὶς σκιὲς στὸ βάθος τοῦ καταστήματος, εἶδαν ξαφνικὰ ἕνα γεράκι νὰ πετᾶ πάνω ἀπὸ ἕνα ἄσπρο ἀρνὶ καὶ ἀπότομα τὸ χέρι της ἁπλώθηκε καὶ ἄρπαξε τὸ χρυσὸ μενταγιόν.

— Λοιπόν; εἶπε ὁ γέρος.

— Δὲν ἐπιμένω νὰ σᾶς ἀφήσω κι' αὐτό, εἶπε σταθερὰ ἡ νέα καὶ ἔβαλε τὸ μενταγιὸν στὴν τσέπη της. Τί μοῦ δίνετε γιὰ τ' ἄλλα;

— Ἑπτάμισυ σελλήνια.

Ἀφοῦ πῆρε τὰ λεπτά, ἡ νέα ἔφυγε βιαστικά.

— Ἀνόητη Μαίρηγκολντ, σκέφθηκε, εἶνε ἡ ὥρα ἑπτὰ κι' ὅμως οὔτε δείπνησες, οὔτε πῆρες τσάϊ.

Μπῆκε σ' ἕνα τεϊοποτεῖον καὶ παρήγγειλε ἕνα τσάϊ καὶ ἕνα σάνδουϊτς. Ἔπειτα ἄνοιξε τὸ μενταγιὸν καὶ τὸ κύτταξε.

Τῆς ἄρεσε τόσο καὶ ἦταν εὐτυχὴς ποὺ δὲν τὸ ἄφησε. Τὸ βρῆκε μέσα σ' ἕνα κουτὶ μετὰ τὸ θάνατο τῆς μητέρας της, μὰ δὲν ἦταν αὐτὸς ὁ μόνος λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον τὸ ἀγαποῦσε. Ἀγαποῦσε τὴν ἴδια τὴ γυναῖκα ποὺ ἦταν ἐκεῖ ζωγραφισμένη, χωρὶς νὰ ξέρῃ ποιὰ ἦταν, οὔτε πῶς βρέθηκε στὸ μενταγιόν.

Σκέφθηκε τὸ παρελθόν της καὶ τὸ χωρὶς πολλὲς ἐλπίδες μέλλον της. Φαίνεται πὼς εἶχε κάμει πολλὰ λάθη, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸ μεγαλύτερο ἦταν ἡ ἐκλογὴ τῶν γονέων της. Μεταξὺ μιᾶς μητέρας ποὺ κυνηγοῦσε τὶς διασκεδάσεις, πρὸ παντὸς Ἀμερικανίδος, καὶ ἑνὸς πατέρα φιλησύχου, τελείως Ἄγγλου, ποὺ δὲν εἶχαν κι' οἱ δυὸ τὸ αἴσθημα τοῦ μέσου ὅρου, δὲν μποροῦσε νὰ περιμένῃ τίποτε καλύτερο.

Ὅταν ἦταν δύο ἐτῶν ἡ μητέρα της τὴν ἔβαλε σ' ἕνα ὑπερωκεάνειο καὶ ἔφυγαν γιὰ τὴν Ἀμερική, ἀφίνοντας τὸν πατέρα στὴν Ἀγγλία.

Στὴ Νέα Ὑόρκη ὅλα πήγαιναν περίφημα ὅσο εἶχαν χρήματα, ἔπειτα ὅμως δὲν ἦσαν τόσο σπουδαῖα. Δέκα χρονῶν, ἡ Μαίρηγκολντ ἦταν ἀρκετὰ μεγάλη γιὰ νὰ γίνῃ χορεύτρια καὶ δέκα ἔξη κέρδιζε ἀρκετά, ὥστε νὰ ζῇ ἡ ἴδια καὶ νὰ συντηρῇ καὶ τὴ μητέρα της. Μετὰ δυὸ χρόνια πέθανε ἡ μητέρα της καὶ δεκαεννέα ἐτῶν ἡ Μαίρηγκολντ ξαναγύρισε στὴν Ἀγγλία, αὐτὴ τὴ φορὰ μὲ τρίτη θέσι.

Ἴσως ἦταν βλακεία νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν Ἀγγλία.

Ὅταν ξαναβγῆκε στὸ δρόμο, στάθηκε κάτω ἀπὸ ἕνα φανάρι γιὰ νὰ διαβάσῃ τὸ σημείωμα τοῦ γραφείου της. Δὲν ἤξερε καλὰ τὸ Λονδῖνο καὶ τῆς εἶχαν γράψει πὼς ἔπρεπε νὰ πάῃ στὴ μὶς Τζόνς, στὴν ὁδὸ Ἔγκερτον 6.

Ἡ Μαίρηγκολντ, Νεοϋορκέζα, δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τοὺς στενοὺς καὶ στριφτοὺς δρομάκους τοῦ Λονδίνου. Κατώρθωσε μολοντοῦτο νὰ φθάσῃ στὴ στάσι τὴ στιγμὴ ποὺ ξεκινοῦσε τὸ λεωφορεῖο 3 καὶ τὸ ἔπιασε τρέχοντας. Φοβόταν τρομερὰ μήπως δὲν φθάσῃ ἐγκαίρως καὶ δὲν μποροῦσε νὰ δῇ τὴν ὥρα γιατὶ τὸ ρολόϊ της ἦταν τώρα στὸ ἐνεχυροδανειστήριο.

Στὴν ἕκτη στάσι, ὅπως τῆς εἶχαν πῆ, κατέβηκε καὶ προχώρησε ὥς τὸ δεύτερο δρόμο δεξιά.

Βρῆκε εὔκολα τὸν ἀριθμὸ 6. Κτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἡ πόρτα ἄνοιξε. Ἕνας ἡλικιωμένος φρακοφορεμένος ὑπηρέτης φάνηκε καὶ ἡ Μαίρηγκολντ ρώτησε δειλὰ ἂν ἦταν τὸ σπίτι τῆς μὶς Τζόνς. Ἀλλὰ ἡ φωνή της τόνισε μόνο τὴν τελευταία λέξι.

—Στὸ τραπέζι, ἀπήντησε λακωνικὰ ὁ ὑπηρέτης ὑποκλινόμενος.

—Ἔπρεπε νἄρθω μετὰ τὸ δεῖπνο, ἐξήγησε ἡ Μαίρηγκολντ, ποὺ ξανάβρε τὸ θάρρος της. Καλύτερα νὰ περιμένω.

— Σᾶς περιμένουν; ρώτησε ὁ ὑπηρέτης.

— Φυσικά, ἀπήντησε μὲ κάποιαν ὑπερηφάνεια στὴ φωνή της. Θὰ τραγουδήσω.

Ὁ ὑπηρέτης τὴν ὡδήγησε σ' ἕνα μικρὸ σαλονάκι καὶ ρώτησε τὸ ὄνομά της. Ἔδωσε τὸ ὄνομα τῆς μητέρας της «Μέριβαλ», γιατὶ τὸ δικό της τῆς φαινόταν πολὺ κοινό.

Ἡ νέα ἀνέπνευσε βαθειὰ καὶ κύτταξε γύρω της. Ἦταν ἕνα εὐρύχωρο, κομψό, ἀλλὰ σοβαρὸ σαλόνι, ἀπὸ κεῖνα ποὺ τῆς ἄρεσαν πάντα.

Ἔκαμε μερικὰ βήματα χοοοῦ καὶ πλησίασε πρὸς τὸ πιάνο. Κάθησε καὶ ἄρχισε νὰ παίζῃ καὶ νὰ τραγουδᾶ σιγά. Δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀκούσουν ἀπὸ τὴν τραπεζαρία, ἀλλὰ ἡ φωνή της διαρκῶς ὑψωνόταν.

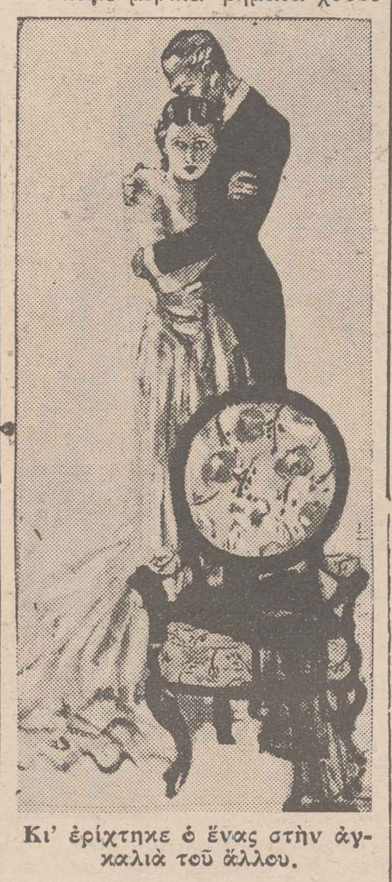

Κι' ἐρίχτηκε ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου.

Ἦταν τόσο ἀπορροφημένη ὥστε δὲν ἀντελήφθη ὅτι κάποιος μπῆκε στὸ σαλόνι, παρὰ μόνον ὅταν ἡ σκιὰ ἔπεσε πάνω στὰ χέρια της.

Σηκώνοντας τὰ μάτια της ἡ Μαίρηγκολντ εἶδε ἕνα ψηλὸ ψαρομάλλη κύριο, μὲ φράκο καὶ μονόκλ.

— Μὲ ποιὰν ἔχω τὴν τιμὴ νὰ μιλῶ; ρώτησε εὐγενικά.

Ἡ Μαίρηγκολντ σηκώθηκε, ἐστράφη πρὸς αὐτὸν καὶ ἔτρεμε.

* * *

— Ἡ μὶς Τζὸνς μὲ κάλεσε νἄρθω νὰ τραγουδήσω μετὰ τὸ δεῖπνο, εἶπε μὲ τὴν καθαρὴ φωνή της. Νομίζω πὼς εἶνε ἀδελφή σας.

— Πραγματικά, ὀνομάζομαι Τζόνς, ἀπήντησε ὁ κύριος μὲ τὸ φράκο. Ὄνομα σεβαστό, ποὺ ἔχω τὴν τιμὴ νὰ συμμερίζωμαι μὲ ἀρκετὲς χιλιάδες ἄλλων συμπατριωτῶν μου. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔχω ἀδελφή.

— Κι' ὅμως εἶμαι στὴν ὁδὸ Ἔγκερτον, ἀριθμὸς 6, εἶπε ἡ Μαίρηγκολντ.

— Ἔχω τὴν εὐτυχία νὰ κάθωμαι στὴν ὁδὸ Μόνταγκιου, ἀριθμὸς 6, εἶπεν ὁ κύριος.

— Μὰ ἐγὼ πῆρα τὸ λεωφορεῖο 3.

— Ἐξαρτᾶται πρὸς ποιὰ διεύθυνσι τὸ πήρατε. Ρωτήσατε τὸν εἰσπράκτορα; Συχνὰ παρατήρησα πὼς οἱ γυναῖκες δὲν ρωτοῦν. Ἔ; Ἂν ὅμως αὐτὸ τὸ λάθος στενοχωρήσῃ τὴ μὶς Τζόνς, ἐμένα μὲ εὐχαρίστησε πολύ.

Τὸ χωρὶς μονὸκλ μάτι γινόταν διαρκῶς περισσότερο εἰρωνικό. Ἀλλὰ ἡ Μαίρηγκολντ δὲν εἶχε καιρὸ γιὰ γέλοια.

— Τί ὥρα εἶνε; ρώτησε ἀπότομα.

— Ὀκτὼ καὶ μισή.

— Πολὺ ἀργά, παρετήρησε ἡ Μαίρηγκολντ. Ἔπρεπε νὰ εἶμαι ἐκεῖ στὶς ὀκτώ. Μ' αὐτὴν τὴν ὁμίχλη δὲν θὰ κατορθώσω νὰ φθάσω ἐκεῖ πρὶν τελειώσῃ ἡ ἑσπερίδα.

»Καληνύχτα σας, κύριε, καὶ μὲ συγχωρεῖτε ποὺ σᾶς ἀνησύχησα, προσέθεσε.

— Σᾶς παρακαλῶ, ἀπήντησε ὁ κ. Τζὸνς εὐγενικά, πλησιάζοντας τὸ κουδοῦνι γιὰ νὰ καλέσῃ τὸν ὑπηρέτη.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ κτυπήσῃ, σταμάτησε. Εἶδε τὴν τριμμένη τουαλέττα καὶ τὰ παπούτσια της. Εἶπε:

— Μοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ μουσικὴ καὶ θὰ ἤμουν πολὺ εὐτυχὴς ἂν θέλατε νὰ τραγουδήσετε γιὰ μένα, ὅπως θὰ κάνατε γιὰ τὴ μὶς Τζόνς. Φυσικὰ μὲ τοὺς ἴδιους ὅρους.

Ἡ Μαίρηγκολντ σήκωσε τὸ κεφάλι.

— Θὰ ἤμουν πολὺ εὐτυχὴς νὰ μείνω καὶ νὰ σᾶς τραγουδήσω, εἶπε, ἀλλὰ σὰν φίλη.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Τζὸνς φωτίσθηκε μὲ τὰ λόγια αὐτὰ καὶ ἡ μεταμόρφωσις ἦταν τόσο ξαφνική, ὥστε τὸ μονόκλ του ἔπεσε.

— Εἶσθε πολὺ εὐγενική, εἶπε.

Ἔσυρε μιὰ πολυθρόνα κοντὰ στὸ τζάκι, κάθησε ἄνετα καὶ ἄναψε ἕνα τσιγάρο.

Ἡ Μαίρηγκολντ ἄρχισε νὰ τραγουδᾶ καὶ κάθε τραγοῦδι τὸν γέμιζε χαρά. Τραγουδοῦσε τὴν «Ἄνοιξι», κι' ὅσο τὸ σαλόνι γέμιζε ζωὴ καὶ νειᾶτα, ὁ Τζὸνς αἰσθανόταν περισσότερο τὴ μοναξιά του. Ἀπὸ ἑνὸς ἔτους ποὺ εἶχε ἀποτραβηχθῇ, ζοῦσε μιὰ πολὺ πένθιμη ζωή.

* * *

Κυρίως ἕνα ὄνειρο τὸν βασάνιζε, ἕνα ὄνειρο, ποὺ τοῦ ξαναρχόταν στὸ μυαλό του τόσο συχνὰ ὥστε τὸν τρέλλαινε. Ἔβλεπε ἕνα γεράκι νὰ φτερουγίζῃ πάνω ἀπὸ τὴ λεία του, ἕνα ἀρνί, ἕνα κουνέλι καὶ ἕνα ἀδύναμο πουλάκι. Καὶ τὸ θέαμα αὐτοῦ τοῦ τρομεροῦ γερακιοῦ γινόταν ἐφιάλτης.

Ὁ Τζὸνς προσπάθησε νὰ ἐξηγήσῃ τὸ ὄνειρό του μὲ τὴν ψυχανάλυσι, μὰ δὲν εὕρισκε ἄλλην ἐξήγησι, παρὰ ὅτι πρὸ ἐτῶν ἄφησε νὰ τοῦ πάρουν τὸ παιδί του. Τὸ ἀδύναμο πουλάκι, δὲν ἦταν τὸ ἀθῶο παιδάκι του;

Ἡ Μαίρηγκολντ σηκώθηκε. Ἡ ἰδέα πὼς ἡ νέα θὰ ἔφευγε, τοῦ φάνηκε ἀνυπόφορη.

— Τραγουδῆστε κάτι ἀκόμη, τῆς εἶπε.

Αὐτὴ ἄρχισε νὰ τραγουδᾶ κι' ἀκούοντάς την ὁ Τζὸνς συγκινήθηκε. Δὲν καταλάβαινε καλὰ τὰ λόγια, ἀλλὰ γι' αὐτὸν ἦταν ἡ ἱστορία ἑνὸς κοριτσιοῦ ποὺ ζητοῦσε καταφύγιο στὸ σπίτι τοῦ πατέρα της. Ἡ τελευταία στροφὴ καρφώθηκε στὴ μνήμη του:

Εἴχαμε στὸν κῆπο ἕνα λουλούδι
καὶ τὸ λέγαν Μαίρηγκολντ.
Ἂν δὲν τὸ κάνουμε δὲν μποροῦμε
ὅταν θελήσουμε θάναι ἀργά.

Μαίρηγκολντ, αὐτὸ τὸ ὄνομα μὲ ὅσα τοῦ θύμιζαν, φαινόταν πὼς τὸν καλοῦσαν νὰ κάμῃ κάτι καὶ μάλιστα ἀμέσως.

Ἡ νέα στεκόταν μπρός του γιὰ νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ. Σηκώθηκε ἀδέξια.

— «Μαίρηγκολντ», εἶπε, εἶνε ἕνα μικρὸ κίτρινο λουλουδάκι, ἔ;

— Χρυσοκίτρινο, ἀπήντησε αὐτή. Αὐτὸ εἶνε καὶ τὸ ὄνομά μου. Φαίνεται πὼς μοῦ τὸ ἔδωσαν γιὰ τὸ ἀπαίσιο χρῶμα τῶν μαλλιῶν μου... Χαίρετε!

Κρατοῦσε τὸ χέρι της καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ... Οὔτε αὐτὴ ἤθελε: ἀσυναίσθητα καταλάβαινε πὼς τὸ τραγοῦδι της τοὺς ἕνωσε.

— Καὶ ἡ μητέρα μου λεγόταν Μαίρηγκολντ, εἶπε ὁ κ. Τζόνς, κυττάζοντας ἕνα πορτραῖτο κρεμασμένο στὴν ἄλλη γωνία τοῦ σαλονιοῦ. Ναί... Μαίρηγκολντ... ὡραῖο ὄνομα. Θυμοῦμαι πὼς ἔτσι ἔλεγα τὸ...

Αὐτὴ ἄρπαξε τὴν εὐκαιρία ποὺ τῆς δινόταν γιὰ νὰ μείνῃ περισσότερο. Ἔξω ἦταν σκοτάδι καὶ κρύο... Πῆγε πρὸς τὸ πορτραῖτο.

— Εἶνε ἡ μητέρα σας;

—Ναί. Μὰ μ' ἕνα παιδί.

Ἡ Μαίρηγκολντ ἔμεινε κατάπληκτη μπρὸς στὴ χαριτωμένη εἰκόνα μιᾶς κυρίας τῆς βικτωριανῆς ἐποχῆς, ποὺ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της ἕνα μωρὸ μὲ ξανθὰ μαλλιά. Φαινόταν σὰν λευκὸ ἄγαλμα μὲ ξανθὰ μαλλιά.

Καὶ ξαφνικά, ξαναγυρίζοντας στὴ ζωή, ἔψαξε βιαστικὰ στὴν τσάντα της κι' ἔσυρε κάτι.

— Ἀνοῖξτε αὐτό, εἶπε στὸν κ. Τζόνς, δίνοντάς του το μὲ τρεμάμενο χέρι.

Αὐτὸς πῆρε τὸ μενταγιόν, τὸ ἄνοιξε καὶ τὸ βλέμμα του πήγαινε κατάπληκτο ἀπὸ τὸ πορτραῖτο στὴ μικρογραφία.

— Τὸ ἕνα εἶνε ἀντίγραφο τοῦ ἄλλου, ψιθύρισε ἡ Μαίρηγκολντ τρέμοντας.

Ἔπειτα, καθὼς αὐτὸς δὲν ἀπαντοῦσε :

— Ὅταν ἔφυγε ἡ γυναῖκα σας ἔπρεπε νὰ τὸ δώσῃ, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ σκέφθηκε.

Αὐτὸς γύρισε καὶ τὴν κύτταξε κατάπληκτος. Τὸ σαλόνι τοὺς ἀγκάλιασε καὶ τοὺς ἔρριξε στὴν ἀγκαλιὰ τὸν ἕνα τοῦ ἄλλου.

Ἡ Μαίρηγκολντ κουμπῶντας στὸ στῆθος τοῦ πατέρα της, δὲν ἤξερε ἂν γελᾶ ἢ κλαίῃ.

Κι' ὅμως, παρὰ τὴ συγκίνησί τους, ἕνα πρᾶγμα ἦταν βέβαιο καὶ γιὰ τοὺς δυό... τὸ γεράκι εἶχε νικηθῇ...

ELISABETH GONDGE

ΜΑΚΡΥΑ ΜΟΥ ΣΤΑΘΗΚΕΣ

ΤΗΣ ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑΣ

Μακρυά μου στάθηκες σὰν ξένος,
δὲν ὑποψιάστηκες, δὲν εἶδες,
στὸν ἑαυτό σου ὅλος δοσμένος,
δὲ μὲ ξεγέλασες μ' ἐλπίδες.

Σ' ἔκραζε ὁ πόθος μου ὁλοένα
κι' ὅταν μιὰ μέρα ἦρθες σιμά μου
ρίγησε τὸ αἷμα μου γιὰ σένα,
καὶ τὴν ψυχή μου ἅπλωνα χάμου.

Στὴν πρόσφερα γιὰ νὰ πατήσῃς
καὶ τ' ἀλαφρότατό σου ἀχνάρι,
θέλεις δὲ θὲς νὰν τὴν ἀφήσῃς
γιὰ φυλαχτό της νὰ στὸ πάρῃ.

Μὰ διάβηκες θωρῶντας πέρα,
χάθηκες κι' ἔμειν' ἡ ψυχή μου,
σάμπως μιὰν ἄχρηστη φλογέρα
μέσα στὰ βάθη μιᾶς ἐρήμου...

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ

Η ΤΕΧΝΗ

ΤΟΥ κ. Σ. ΣΚΙΠΗ

Κάποια σκληρὴ γειτονοποῦλα
Κάποια νεράϊδα ξωτικιά,
Μὲς στὸ γαλήνιο μεσονύχτι
Μὲ μιὰ φωνὴ μελωδικιά,

Ψέλνει πρωτάκουστο τραγούδι
Ποὺ μὲ ναρκώνει του ὁ σκοπὸς
Καὶ δὲν αἰσθάνομαι ἂν κοιμᾶμαι
Ἢ ἂν γυρίζω ξυπνητός.

Ξέρω μονάχα πὼς σκυμμένος
Ἀπάνω στ' ἄχαρα χαρτιά,
Γράφω ὅλη μέρα τὸ τραγούδι
Γεμᾶτος θέρμη καὶ φωτιά.

Γοργὰ διαβαίνουνε τὰ χρόνια
Καὶ κουφοβράζω ἀπ' τὸν καημό,
Τὶ τὸ τραγούδι εἶναι μεγάλο
αἰ δὲν τοῦ βρίσκω τελειωμό.

Σκάψε ἕνα μνῆμα, νεκροθάφτη,
Νὰ γύρῃ ἡ νιότη μου ἡ γλυκειὰ
Καὶ τὸ τραγούδι ἂς τὸ τελειώσῃ
Κάποια νεράϊδα ξωτικιά.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ

Οἱ ποιηταί μας

Σὲ ποιὰ ἡλικία ἔβγαλαν τὴν πρώτη συλλογή τους ;

Δὲν γράφει βέβαια ἄγνωστα πράγματα, ὁ συντάκτης τῆς ἐρεύνης αὐτῆς, μὰ πάντα κάτι ποὺ ἐνδιαφέρει τοὺς Λογοτέχνας, διαβάζεται εὐχάριστα, ἂν καὶ αὐτὸ, δέν...εὐχαριστεῖ τοὺς ἴδιους, γιατὶ τοὺς θυμίζει τὰ χρόνια τους.

Οἱ ποιηταὶ δὲν γίνονται. Γεννιῶνται ποιηταί. Ὅσο καὶ νὰ προσπαθήση κανεὶς νὰ γράψη στίχους, ὅσο καὶ νὰ μελετήση καὶ νὰ κοπιάση, στίχους δὲν θὰ μπορέση ποτὲ νὰ γράψη ἂν δὲν εἶνε γεννημένος γιὰ τὴν ποίησι. Οἱ στίχοι του θὰ εἶναι βιασμένοι, ἄψυχοι.

Οἱ ἀληθινοὶ ποιηταί, οἱ ἐμπνευσμένοι, γεννιοῦνται. Αὐτοὶ εἶνε οἱ ποιηταί, τῶν ὁποίων οἱ στίχοι πάλλονται ἀπὸ ἐνθουσιασμὸν ἢ ἀπὸ συγκίνησι. Εἶνε στίχοι αὐθόρμητοι, λυρικοί, μ' ἔμπνευσι πηγαία. Αὐτό, τὸ ὅτι δηλαδὴ οἱ ποιηταὶ γεννιῶνται, τὸ ἀποδεικνύει καὶ τὸ γεγονὸς, ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς νεοέλληνες ποιητές, τὴν πρώτη τους ποιητικὴ συλλογὴ τὴν ἐξέδωσαν πολὺ νέοι. Ἄλλοι σὲ ἡλικία 18 ἐτῶν, μερικοὶ πολὺ πιὸ μικροὶ καὶ ἀρκετοὶ σὲ μεγαλείτερη ἡλικία.

Ἰδοὺ τώρα καὶ μία σχετικὴ στατιστική, ποὺ μᾶς δείχνει σὲ ποιὰ ἡλικία ἐξέδωσαν τὴν πρώτη τους συλλογὴ οἱ νεοέλληνες ποιηταί.

* * *

Ἡ κ. Αἰμιλία Στεφάνου Δάφνη φαίνεται ὅτι εἶνε μία ἀπὸ τὶς ποιήτριες καὶ τοὺς ποιητές μας ποὺ ἔχουν βγάλει σὲ πολὺ μικρὴ ἡλικία βιβλίο. Ἡ κ. Δάφνη σὲ ἡλικία μόλις 15 ἐτῶν ἐξέδωκε τὰ ποιήματά της «Χρυσάνθεμα». Ἀντίθετα ὅμως μὲ τὴν γυναῖκα του, ὁ κ. Στ. Δάφνης τὸ πρῶτο βιβλίο του μὲ στίχους, τὸ ἔβγαλε σὲ σχετικῶς μεγαλείτερη ἡλικία. Οἱ «Ἀνθισμένοι δρόμοι» ἐξεδόθησαν ὅταν ὁ κ. Δάφνης ἦταν 29 ἐτῶν.

Σὲ μικρὴ ἐπίσης ἡλικία τῶν 16 ἐτῶν ἐξέδωκε τὸ πρῶτο του βιβλίο καὶ ὁ Ἀχ. Παράσχος. Ὁ Κώστας Κρυστάλλης ἔκανε τὸ ἐπίσημο «ντεμποῦτο» του στὸν νεοελληνικὸ «Παρνασσὸ» μὲ τὶς «Σκιὲς τοῦ Ἄδου» σὲ ἡλικία 18 ἐτῶν. Καὶ τὸ βιβλίο αὐτὸ ἦταν ὡς γνωστὸν καὶ ἡ ἀφορμὴ νὰ καταδιωχθῆ ἀπὸ τὶς τουρκικὲς ἀρχές. Ἔτσι, ἀποφεύγοντας τὴ φυλάκισι ποὺ τὸν περίμενε, ἦρθε στὴν Ἀθήνα.

Σὲ ἡλικία 21 ἐτῶν ἔβγαλαν τὴν πρώτη τους ποιητικὴ συλλογὴ οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς ποιητές μας. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι καὶ οἱ Κωστῆς Παλαμᾶς («Τραγουδιστὴς τῆς πατρίδος μου»), Ἰωάνν. Πολέμης («Ποιήματα»), Γεώργιος Δροσίνης («Ἱστοὶ ἀράχνης»), Κώστας Βάρναλης («Κερῆθρες»), Κωνσταντῖνος Σκόκος («Ἔαρ»).

Ὁ κ. Ζαχαρίας Παπαντωνίου τὰ «Πολεμικὰ τραγούδια» του τὰ ἔβγαλε 20 ἐτῶν. Ἐπίσης 20 χρόνων ἐξέδωκε καὶ ὁ κ. Κ. Οὐράνης τὰ «Ὄνειρά» του. 20 χρόνων ἀκόμα καὶ ὁ κ. Γεώργιος Στρατήγης ἐξέδωκε τὸ «Ροδοδάφνες» του. Ὁ κ. Μιχαὴλ Ἀργυρόπουλος σὲ ἡλικία 19 ἐτῶν ἔβγαλε μιὰ μετάφρασι ποιημάτων τοῦ Μυσσέ. Μὰ τραγούδια δικά του κυκλοφόρησαν πολὺ ἀργότερα. Ὁ Δ. Σολωμὸς σὲ ἡλικία 23 ἐτῶν ἐξέδωκε τὸ πρῶτο βιβλίο του «Τρελλὴ μάννα». Ἐπίσης 23 ἐτῶν ἐμφανίστηκε στὰ γράμματα καὶ ὁ Ἀριστ. Βαλαωρίτης μὲ τὰ «Στιχουργήματά» του. Ὁ κ. Σ. Σκίπης μόλις 19 ἐτῶν ἔβγαλε τοὺς στίχους του «Τραγούδια τῆς ὀρφανῆς». Ὁ κ. Ἄγγελος Σικελιανὸς κυκλοφόρησε τὴν πρώτη συλλογή του σὲ ἡλικία 25 ἐτῶν. Ὁ ποιητὴς κ. Φῶτος Γιοφύλλης τὴν πρώτη του ποιητικὴ συλλογὴ τὴν κυκλοφόρησε σὲ ἡλικία 26 χρόνων. Εἶνε ἡ συλλογὴ «Ἀρχοντικά», ποὺ χάραξε νέους δρόμους στὴν ποίησί μας.

Στὴν ἴδια ἡλικία τῶν 26 χρόνων ἔβγαλε τὴ συλλογή του «Ἄρες, Μάρες, Κουκουνάρες» ὁ Γ. Βυζηνός.

Ὁ Ρ. Φιλλήρας «Τὰ ρόδα στὸν ἀφρὸ» τὰ ἔβγαλε 22 χρόνων. Ὁ κ. Ρήγας Γκόλφης 23 χρόνων ἐκυκλοφόρησε τὰ «Τραγούδια τοῦ Ἀπρίλη». Ὁ κ. Σπ. Παναγιωτόπουλος ἐπίσης, 23 ἐτῶν ἔβγαλε τὰ «Μαϊστράλια». 24 χρόνων ἐξέδωσεν ὁ Δ. Ταγκόπουλος τοὺς «Πρώτους στίχους» του.

* * *

Σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία ἔκαναν τὸ πρῶτο τους ἐπίσημο «ντεμποῦτο» στὸν ποιητικὸ ὁρίζοντα οἱ νεοέλληνες ποιητές. Οἱ περισσότεροι σὲ μικρὴ ἡλικία. Μὰ ὄχι καὶ λίγοι σὲ μεγαλείτερη...

Ἀλλὰ θὰ συνεχίσουμε σ' ἄλλο φύλλο.

ΧΡ. ΠΥΡ.

ἡ Ἐπιθεώρησις

«Εἶμαι κι' ἐγὼ γέννημα καὶ θρέμμα τοῦ Ἀττίκ, ὑπῆρξα κι' ἐγὼ μὲ τὴ σειρά μου ἡ μεγάλη του ἀγάπη, κι' ὕστερα ἔγινα κι' ἐγώ, ὅπως καὶ τόσες ἄλλες δάκρυα καὶ τὰ δάκρυα ἔγιναν τραγοῦδι...

Αἰώνια, κοινή, συνειθισμένη ἱστορία, δίχως τὴν ὁποίαν εἶνε ἀδύνατο νὰ ζήση ὁ «μαίτρ».

Ἂς εἶνε ὅμως. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ «Ἀττίκ» μ' ἔβγαλε στὸ θέατρο, κι' ἂν σήμερα εἶμαι κάτι στὸν «Ἀττίκ» τὸ χρωστῶ καὶ μαζί τοῦ ὀφείλω μιὰ μεγάλη εὐγνωμοσύνη....

Ἤτανε κάποιο βράδυ τοῦ 1932. Εἶχα πάει μὲ τοὺς γονεῖς μου στὴ «Μάντρα», ποὺ εἶχε τότε ὁ «Ἀττίκ», στὴν ὁδὸν Μεθύμνης. Γινότανε ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἕνας διαγωνισμὸς τραγουδιοῦ μεταξὺ τῶν θεατῶν. Κάποιος ἔτυχε νὰ πῆ ὅτι τραγουδῶ. Χωρὶς νὰ καταλάβω τὸ πῶς εὑρέθηκα πάνω στὸ παλκοσένικο....

Κι' ὕστερα, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἐπιτυχία ποὺ δὲν τὴν περίμενα, ἄρχισε ὁ «Ἀττίκ» νὰ πολιορκῆ τοὺς γονεῖς μου, μὲ σκοπὸ νὰ τοὺς ἀποσπάση τὴν ἄδεια γιὰ τὸ ντεμποῦτο μου στὴ σκηνή...

Ἤμουνα τότε μικρὴ μαθητριοῦλα, ἀλλὰ τὸ ὄνειρό μου ἦτο τὸ θέατρο. Κι' ἕνα πρωΐ, ποὺ ὁ μπαμπᾶς μου ἔδωσε τὸ «ναί» του, κόντεψα νὰ πετάξω τρελλὴ ἀπὸ χαρά...

Τὸ χειμῶνα τοῦ 1933 εὑρέθηκα μὲ τὸ συγκρότημα τῆς Μάντρας στὴν Αἴγυπτο. Τότε ὁ Ἀττὶκ εἶχε δυὸ ἀγάπες. Τὴ Λουΐζα καὶ μένα. Κάποια ἡμέρα στὸ Χελουάν, μᾶς κύτταξε καὶ τὶς δυό. Μᾶς εἶχε προσφέρει λουλούδια, κάτι περίφημα ὁλοκόκκινα τριαντάφυλλα. Ἐμεῖς μαδούσαμε τὰ πέταλα καὶ τὰ ρίχναμε κατὰ γῆς...

Μᾶς κύτταξε σκεπτικὸς ὁ Ἀττίκ, καὶ κάποια στιγμὴ εἶπε :

— Τὰ δυὸ ζωντανά μου λουλούδια... Κι' ὕστερα συνέχισε τοὺς ρεμβασμούς του... Ἴσως νὰ ἐσκέπτετο τὸ τραγοῦδι ποὺ θἄπρεπε νὰ γράψη γιὰ τὴν κάθε μιά μας, ὅταν θἄφτανε ἡ μοιραία ἡμέρα τοῦ χωρισμοῦ....

Καὶ κάποτε ἔφτασε ἡ ἡμέρα αὐτή. Ἤτανε ἕνα μουντὸ φθινοπωριάτικο θλιμμένο δειλινό. Τὸ δειλινὸ ἐκεῖνο ἔφυγα ἀπὸ τὴν Μάντρα. Δάκρυα...τὰ δάκρυα ἔγιναν νότες μουσικῆς... οἱ νότες, τραγοῦδι, τὸ γνωστὸ τραγοῦδι :

...«Δυὸ γειλάκια λένε σ' ἀγαπῶ...». Τὸ τραγοῦδι ὕστερα ἔγινε λεφτά, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι μὲ τέτοια κατάληξι ὁ Ἀττὶκ ἔμεινε εὐχαριστημένος ποὺ τὔφυγα....

Ἕνα ἀντίτυπο τοῦ τραγουδιοῦ : «Δυὸ γειλάκια λένε σ' ἀγαπῶ...» μοὔστειλε τότε ὁ Ἀττίκ, μὲ τὴν ἑξῆς ἀφιέρωσι: «Στὴ Ρίτα, τὴ γαλιάντρα, ποὺ μόλις ἔβγαλε φτερα, ἐπέταξ' ἀπ' τὴ Μάντρα».

⁂

Μὲ μιὰ σχετικὴ φίρμα ποὺ μοῦ χάρισε ὁ Ἀττίκ, ἐξηκολούθησα τὸν καλλιτεχνικὸ δρόμο μου κι' εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη...

Ἔπαιξα σὲ πολλοὺς θιάσους καὶ στὸ τέλος κατώρθωσα ν' ἀποκτήσω δικό μου. Ἀπ' ἐδῶ καὶ στοἐξῆς δὲν πιστεύω νὰ ἐργασθῶ σὲ ξένη ἐπιχείρησι, ὅπως ἐπίσης ἔχω σκοπὸ ν' ἀφιερωθῶ στὴν ὀπερέττα, στὴν ὁποίαν ἔχω κλίσι. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ μισθός μου μέχρι σήμερα ἦτο ἀρκετὰ ἱκανοποιητικός. Σ' ὅσες ἐπιχειρήσεις ἐργάσθηκα ἔπαιρνα ἀπὸ 14 μέχρι 20 χιλιάδες τὸ μῆνα...

Γιατὶ ὅμως νὰ μ' ἐκμεταλλεύωνται οἱ ἐπιχειρηματίαι ;... Ἀπὸ τὸ κοινὸ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη, ὅπως ἐπίσης κι' ἀπὸ τὴ σημερινὴ δουλειά μου.... Εἶμαι 18 χρονῶν κι' εἶμαι θιασάρχις. Αὐτὸ εἶναι κάτι τὸ πρωτοφανὲς κι' ἀποτελεῖ ρεκὸρ γιὰ τὴν Ἑλλάδα...

Γιὰ ἔρωτες κι' αἰσθήματα δὲν ἔχω τίποτα νὰ γράψω. Δὲν εἶχα ποτὲ κανένα μεγάλο ἔρωτα στὴν ζωή μου, οὔτε καὶ μ' ἀγάπησε ποτὲ κανεὶς στ' ἀληθινά. Ὁπωσδήποτε αὐτὸ δὲν μὲ ἐνδιαφέρει καθόλου κι' ἔχω τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἡ τελευταία ὑπόθεσις τὴν ὁποίαν θὰ σκεφθῶ εἶναι ἡ ἀγάπη, ὁπωσδήποτε ὅμως δὲν πρόκειται, ποτὲ νὰ πιστέψω τοὺς ἄνδρες. Εἶμαι πολὺ ἀπησχολημένη στὸ θέατρο, ὁλόκληρη ἡ ζωή μου εἶνε δοσμένη σ' αὐτό. Ἔχω ἕνα μεγάλο ὄνειρο : Τὸ θέατρο. Νὰ γίνω μεγάλη καλλιτέχνις καὶ ν' ἀποκτήσω ἕνα μικρὸ ἥσυχο σπιτάκι σὲ μιὰ ἐξοχὴ γιὰ νὰ ξεκουράζωμαι —μόνη. Δὲν σκέπτομαι ἄλλως τε νὰ παντρευτῶ. Ὁ γάμος σκοτώνει τὴν Τέχνη.

ΡΙΤΑ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Οἱ..κατάσκοποι

Μιὰ καταπληκτικὴ ἱστορία ποὺ δὲν ἔγινε καὶ δὲν θὰ γίνη ποτέ.

Ἡ φιλολογία τῆς κατασκοπείας, ποὺ ἔχει καταντήσει μυθιστόρημα, εἶναι τῆς μόδας. Κάποιος συντάκτης τῆς «Εὐρώπης», σατυρίζει μὲ πολὺ χιοῦμορ, τοὺς εὐφαντάστους συγγραφεῖς τοῦ εἴδους αὐτοῦ, ποὺ ἐν τούτοις πολλοὶ τοὺς παρακολουθοῦν μὲ μανία.

Ἀλλ' ἦτο ἀργὰ πλέον... Ὁ νεαρὸς ἀρχηγὸς τῆς ἀντικατασκοπείας, ποὺ... πενῆντα χρόνια τώρα, ὑπηρέτησε πιστὸς εἰς τὸ καθῆκον του καὶ κατέπνιγε τοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς του, σὲ κάθε ἐμφάνισι ὡραίας γυναικός, ἐκύτταξε τὴν συνομιλήτριά του — τὴν τρομερὰν κατάσκοπον B26X3+8 — μὲ βλέμμα βλοσυρόν.

— Διατί δὲν τρῶτε τὴ πουτίγκα σας, κυρία, ἀφοῦ ἐπιμένετε ὅτι εἶσθε συμπατριώτις μου;

— Ἀπατᾶσθε, ἐξοχώτατε... Ἔχω ἕως τώρα πάρει δύο μερίδες.

— Τότε θὰ εἶσθε...

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ συνεχίση.

Ἡ θύρα ἄνοιξε καὶ βοὴ ἠκούσθη.

Ἡ νεαρὰ κατάσκοπος, διατηροῦσα ὅλη τὴν ψυχραιμία της, δὲν ἔστρεψε πρὸς τὰ ἐκεῖ τὸ φέγγος τῶν γαλανῶν ματιῶν της.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ἔξαλλος ὁ ἀρχηγός, διότι διέκοψαν τὴν ἀνάκρισίν του.

— Συνελάβαμε τὴν κατάσκοπο B26X3+8.

— Ἐπὶ τέλους! ἐστέναξεν ὁ ἀρχηγός, καὶ ἔρριψε ἕνα βλέμμα τρυφερὸ εἰς τὴν ἀπαθῆ συνδαιτημόνα του. Ἐπὶ τέλους! Θὰ παύση αὐτὴ ἡ κακοῦργος γυναῖκα νὰ προδίδη τὴν πατρίδα της.

Ἡ κατάσκοπος B26×3+8, ἐπῆρε ἀκόμη μιὰ πουτίγκα καὶ ἀμέσως... ἐλιποθύμησε.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἀρχηγοῦ ἐγκατέλειψαν τὴν γυναῖκα ποὺ ὡδήγησαν ἕως τὴν αἴθουσάν του, μὲ φωνὰς θριάμβου καὶ ἔσπευσαν νὰ δώσουν χεῖρα βοηθείας εἰς τὴν λιπόθυμον. Ἀλλ' ἡ λιποθυμία παρετείνετο.

— Ἕνα γιατρό, βλάκες — ἐφώναξε τότε ὁ ἀρχηγός. Ἕνα ιατρό!

Καὶ οἱ ἄνθρωποί του γκρεμοτσακίσθηκαν διὰ νὰ ἐκτελέσουν τὰς διαταγάς του.

Αἰφνιδίως τὸ ὑπέροχον στῆθος τῆς ὡραίας κατασκόπου B26×3+8, ἤρχισε νὰ πάλλη ἐλαφρῶς καὶ ὁ ἀρχηγὸς ἔθεσε τὸ αὐτί του εἰς τὴν καρδίαν της.

— Συνέρχεται, εἶπε ἱκανοποιημένος, καὶ μὲ ὅση ἠμποροῦσε ταχύτητα τῆς ἔβρεξε τοὺς κροτάφους μὲ κολώνια.

Εὐτυχῶς ὁ ἰατρὸς ἤρχετο καὶ ἀνέλαβε τὸ ἔργον του. Μετὰ μίαν ὥραν, ἡ νεαρὰ γυναῖκα εἶχε συνέλθει καὶ ἕνα παράξενο μειδίαμα ἐσείσθη ἐπὶ τῶν χειλέων της.

— Εἶσθε ἀσφαλῶς καλά; τὴν ἠρώτησεν ὁ ἀρχηγός.

— Πῶς τὸ καταλάβατε; ἀπήντησεν ἡ κατάσκοπος.

— Ἀπὸ τὸ γέλοιο σας... ἀπὸ τὸ γέλοιο αὐτό, π' ἀφίνει δυὸ λακκάκια — φωλιᾶς ἐρώτων, στὰ δροσερά σας μάγουλα. Ἀπὸ τὴ λάμψι τῶν ματιῶν σας...

— Τότε διώξετε ὅλους αὐτοὺς καὶ πηγαίνετε νὰ φέρετε ἕνα μπουκάλι βερμούτ.

— Εὐτυχῶς ὑπάρχει στὸ παραπλεύρως δωμάτιο ὁλόκληρη κάβα.

— Τότε ἑτοιμάστε το!

Ὁ ἀρχηγὸς ηὐχαρίστησε τὸ γιατρὸ, ἔδιωξε τοὺς ἄνδρας του καὶ ἐπέρασε γεμᾶτος χαρὰ νὰ ἑτοιμάση τὸ βερμούτ.

Ἀλλ' ἡ ἔξυπνη κατάσκοπος, ἐπωφεληθεῖσα ἀπὸ τὴν μικρὰ ἀπουσία τοῦ ἀρχηγοῦ, ὑπεξήρεσε τὰ ἔγγραφα τοῦ δεξιοῦ συρταριοῦ τοῦ γραφείου του καὶ ἐδραπέτευσε ἀπὸ τὸν σωλῆνα τοῦ φωταερίου.

Ὅταν ὁ ἀρχηγὸς ἐπέστρεψε δὲν ηὗρε παρὰ τὴν κάρτα της. Ἔγραφε μὲ βιαστικὰ γράμματα :

«Φίλε μου,

Τὸ παιγνίδι πέτυχε. Τὸ Νο A22 σοῦ ἐπῆρε μέσα στὴ σύγχυσι τὴν ὥρα τῆς λιποθυμίας μου κάτι, ποὺ ὅταν τ' ἀνακαλύψης θὰ τρελλαθῆς. Κ' ἐγὼ συνεπλήρωσα τὴν ἐργασία μὲ τὸ δεξιὸ συρτάρι σου. Σὲ λυποῦμαι.

ΖΙΛΝΤΕ»

(Ἡ συνέχεια... δὲν ὑπάρχει)

MAX. ALLEN

Μικρὴ ἐγκυκλοπαίδεια

Ὁ ἐπιστημονικὸς σταθμὸς τῶν Ὀλλανδικῶν Ἰνδιῶν ἐξηκρίβωσε πῶς 5.000 περίπου νησιὰ ἀναδύονται ἀπὸ τὴ θάλασσα κάθε χρόνο σ' ὅλο τὸν κόσμο.

⁂

Γιὰ τὸ στήσιμο τῆς μεγάλης πυραμίδος τοῦ Χέοπος, ἐχρειάσθη νὰ δουλέψουν 100.000 ἐργάτες τριάντα χρόνια συνεχῶς καὶ χωρὶς διακοπή. Ἡ πυραμὶς ἔχει ὕψος 137 μέτρα.

⁂

Ἕνα ἀνθρώπινο σῶμα βάρους 75 χιλιογράμμων ἀποτελεῖται ἀπὸ 2.500 τετρακισεκατομμύρια μικρὰ μόρια. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς γράφεται: 2.500.000.000.000.000.000.

⁂

Τὸ μάτι ὑγιοῦς ἀνθρώπου βλέπει ἀπὸ ἀπόστασι 25 ἑκατοστομέτρων δύο γραμμὲς ποὺ ἀπέχουν ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλη 1)40 τοῦ χιλιοστομέτρου. Μὲ τὸ μικροσκόπιο μποροῦσε νὰ τὶς δοῦμε σ' ἀπόστασι ἑνὸς δεκακισχιλιοστοῦ τοῦ χιλιοστομέτρου. Μὲ τὸ «ὑπερμικροσκόπιο» ὅμως διακρίνομε μόρια ποὺ ἔχουν διάμετρο 5 ἑκατομμυριοστὰ τοῦ χιλιοστομέτρου.

⁂

Ἡ Γῆ ἀπέχει ἀπὸ τὸν Ἥλιο 149.500.000 χιλιόμετρα, ἀπὸ τὸν Ἄρη 78.000.000 χιλιόμετρα ἡ μικροτέρα καὶ 278.000.000 χιλιόμετρα ἡ μεγαλυτέρα. Ὁ ὄγκος τῆς Γῆς εἶνε 1.083.260 ἑκατομ. κυβικὰ χιλιόμετρα.

⁂

Εἰς ὅλο τὸν κόσμο μέχρι τὸ 1935 ὑπῆρχαν 35.941.800 τηλέφωνα. Ἀπὸ αὐτὰ τὰ 57,35% εἶνε στὴν Ἀμερικὴ τὰ 33 57% εἰς τὴν Εὐρώπη, τὰ 4.08% εἰς τὴν Ἀσία καὶ τὰ λοιπὰ εἰς τὴν Αὐστραλία, Νότιο Ἀμερικὴ καὶ Ἀφρική.

⁂

Ἡ ἀγγλικὴ γλῶσσα ἔχει 37.000 λέξεις, ἡ γαλλικὴ 32.000, ἡ ἰταλικὴ 35.000, ἡ ἰσπανικὴ 30.000. Οἱ Κινέζοι δὲν ἔχουν ἀλφάβητο, τὰ σημεῖα τῆς γραφῆς των ἐκφράζουν ἰδέες καὶ δὲν ἀποτελοῦν ψηφία. Τὰ λεξικά τους ἑρμηνεύουν τριάντα ὡς σαράντα χιλιάδες ἀπ' αὐτὰ τὰ σημεῖα, ἀλλὰ ὑπάρχουν κι' ἄλλες ἑκατὸ χιλιάδες ποὺ δὲν τὶς γράφουν τὰ λεξικά.

⁂

Ὁ ἀποθανὼν πρὸ καιροῦ βασιλεὺς τῶν πετρελαίων Τζὼν Ροκφέλλερ, ἦταν ὁ μεγαλύτερος φιλάνθρωπος τοῦ κόσμου. Εἶχε δώσει ἐν ὅλῳ 2 ½ δισεκατομμύρια μάρκα, δηλαδὴ περίπου 100.000.000.000 δραχμές.

⁂

Εἰς τὴν Δανίαν ὑπάρχουν τὰ περισσότερα ποδήλατα. Ἀντιστοιχεῖ ἕνα ποδήλατο σὲ κάθε τρεῖς κατοίκους.

⁂

Τὸ μικρότερο κράτος τοῦ κόσμου εἶνε τὸ Βατικανὸ ἔχει ἔκτασι 108,7 στρέμματα καὶ 1.006 κατοίκους. Ἡγεμὼν τοῦ κράτους εἶνε ὁ Ἀνώτατος ποντίφηξ ὁ Πάπας.

το ΣΙΝΕΜΑ ΚΑΙ οι ΑΣΤΕΡΕΣ

Ἡ καριέρα τοῦ Ντ. Κοὺκ

Ὁ Ντόναλντ Κοὺκ γεννήθηκε τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1902 στὸ Πόστλαντ. Ὁ πατέρας του ἦταν τραπεζίτης καὶ ἤλπιζε πὼς ὁ γιυός του ἀργότερα θ' ἀκολουθοῦσε τὸ ἴδιο στάδιο. Πραγματικά, μετὰ ποὺ τέλειωσε τὶς σπουδές του στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Ὀρεγκὸν, μπῆκε στὴν τράπεζα τοῦ πατέρα του. Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας δὲν τοῦ ἄρεσε καθόλου, γι' αὐτὸ ἀπεφάσισε νὰ φύγη ἀπὸ τὴν τράπεζα. Κι' ἔτσι μιὰ μέρα ἀνεχώρησε γιὰ τὴν Νέα Ὑόρκη.

Ἔμεινε στὴν Νέα Ὑόρκη τρία χρόνια καὶ ζοῦσε φτωχικὰ ἐξασκώντας ὅποιο ἐπάγγελμα βρισκόταν μπροστά του. Μετὰ πῆγε στὸ Κάνσας Σίτυ ὅπου βρῆκε δουλειά σ' ἕνα ἀρχαιοπωλεῖο. Μὰ ἀγαποῦσε πολὺ τὸ θέατρο κι' ἔτσι ἀπεφάσισε ν' ἀφοσιωθῆ σ' αὐτό. Μπῆκε λοιπὸν σ' ἕνα θίασο ποὺ ἔπαιζε μικρὲς κωμωδίες καὶ σὲ λίγο καιρὸ κατόρθωσε νὰ γίνη ἕνας καλὸς ἠθοποιός.

Σὲ μιὰ παράσταση ἔτυχε νὰ τὸν δῆ μιὰ γνωστὴ ἀμερικανίδα ἠθοποιὸς ποὺ ἐξετίμησε τὸ ταλέντο του καὶ τοῦ πρότεινε νὰ παίξη μαζί της σ' ἕνα ρόλο τοῦ «Ἀντίζηλοι». Ἐκεῖνος δέχτηκε πρόθυμα καὶ ἔπαιξε τὸν ρόλο του μὲ μεγάλη ἐπιτυχία ἔτσι ἔγινε γνωστὸς στοὺς θεατρικοὺς κύκλους. Κατόπι προσελήφθηκε σ' ἕνα θίασο ποὺ ἔκαμνε τουρνὲ στὶς ἐπαρχίες, κι' ἕνα χρόνο μετά, ἐγκαταστάθηκε στὸ Μπρόντγουαίη ὅπου γνώρισε μεγάλη ἐπιτυχία. Ἀπὸ τότε ἡ φήμη του ὅλο καὶ μεγάλωνε καὶ μιὰ μέρα ἡ «Warue» τὸν ἀγκάζαρε γιὰ νὰ γυρίση μερικὰ φίλμ. Κι' ἔτσι ἀπὸ ἠθοποιὸς τοῦ θεάτου ἔγινε τοῦ σινεμὰ καὶ ἔπαιξε στὰ φίλμ «The sjlent vojce», τThe Heart of New York», τBabln Facé», «Viva Vjlla» κ.ἄ.π.

Χωρὶς νὰ εἶναι μισάνθρωπος ὁ Ντόναλντ Κούκ, δὲν τοῦ ἀρέσει ἡ κοσμικὴ ζωὴ καὶ προτιμᾶ νὰ ζῆ στὸ σπίτι του, καὶ νὰ περνᾶ εὐχάριστα τὶς ὧρες του μὲ συντροφιὰ μερικῶν φίλων του.

ΣΑΜΣΟΝ ΦΕΝΣΑΜΠΕΡ

Ὁ Σαμσὸν Φενσιλμπὲρ εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλίτερους ἠθοποιοὺς τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου.

Γεννήθηκε σὲ μιὰ μικρὴ πόλη τῆς Ρουμανίας τὴν 31ην Μαΐου 1904 ἀπὸ πατέρα ρουμᾶνο καὶ μητέρα γαλλίδα. Εἶνε ὅμως ὑπήκοος Γάλλος καὶ ζῆ ἀπὸ πολλὰ χρόνια στὸ Παρίσι.

Ψηλὸς, λεπτὸς, μὲ ὤμορφα μαῦρα μάτια καὶ κατσαρὰ κατάμαυρα μαλλιὰ εἶνε ὁ τύπος τοῦ σημερινοῦ «σπόρτσμαν». Κολυμβᾶ' παίζει πιάνο, ζωγραφίζει, παρακολουθεῖ τὴν γαλλικὴ φιλολογία, τὰ θέατρα καὶ δὲν λείπει ἀπὸ καμμιὰ καλλιτεχνικὴ καὶ ἀθλητικὴ ἑορτή.

Ντεμπουτάρισε πρῶτα στὸ θέατρο σ' ἕνα ρόλο τοῦ «Φιλάργυρου» τοῦ Μολιέρου. Κατόπιν ὅταν ἦρθε τὸ «παρλὰν» ἔπαιξε στοὺς «Τρεῖς Σωματοφύλακες» στὴ «Μιλαίδη» στὸ «Ναπολέων Βοναπάρτης» κ. ἄ.

Τώρα γυρίζει τὸ ἔργον τοῦ Λουΐ Βαλρὲ «Ἐσκὰλ» στὸ στούντιο τῆς «Πατὲ-Νατάν».

ΠΟΥ ΝΑ ΠΕΡΑΣΕΤΕ ΤΗ ΒΡΑΔΥΑ ΣΑΣ

ΘΕΑΤΡΑ :
ΑΛΙΚΗΣ «Ἐδῶ θὰ μείνουμε γιὰ πάντα»
ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ «Εὐτυχῶς ἐπτωχεύσαμεν»
ΜΑΚΕΔΟ «Πέρδικα»
ΣΑΜΑΡΤΖΗ Ἡ «Κοκκέττα»
ΣΙΝΕΜΑ
(Ἀλλαγὴ Δευτέρα, Τετάρτη, Παρασκευὴ)
ΑΛΚΑΖΑΡ (Σταθμὸς Λαρίσσης)
ΕΣΠΕΡΟΣ (Πλατεῖα Ἀγάμων)
ΕΡΜΗΣ (Ὁδὸς Καρόλου)
ΚΕΝΤΡΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΩΣ
ΟΑΣΙΣ (Ζάππειον). Ὁ Μεσολογγίτης, ὁ Γαβριηλίδης καὶ 10 ἄλλα ξένα νούμερα.

Τὸ Χόλλυγουντ καὶ οἱ νέες κατακτήσεις του

Τέσσαρες νέοι ἀστέρες

Τὸ Χόλλυγουντ προσπαθῶντας νὰ κρατήση πάντα τὰσκῆπτρα τοῦ κινηματογράφου προσπαθεῖ νὰ πλουτίζεται διαρκῶς μὲ νέα στοιχεῖα. Παίρνει ἀπὸ τὴν Εὐρώπη ὅλους τοὺς ἀστέρας ποὺ ἀναδεικνύονται καὶ ψάχνει σ' ὅλον τὸν κόσμο γιὰ ν' ἀνακαλύψη καινούργιους.

Ἀπὸ τὴ Γκρέτα Γκάρμπο καὶ τὴ Μάρλεν Ντῆτριχ ὥς τὴ Σιμὸν Σιμὸν καὶ τὴ Ντανιὲλ Νταριὲ ποὺ μόλις τώρα τελευταῖα ἔφυγε γιὰ τὴ μεγάλην Ἀμερικανικὴ φιλμούπολι, εἶναι δεκάδες οἱ Εὐρωπαῖοι ἠθοποιοὶ ποὺ παρεσύρθησαν ἀπὸ τὶς χιλιάδες τῶν δολλαρίων ποὺ προσφέρουν οἱ Ἀμερικανικὲς ἐπιχειρήσεις.

Ὁ Κλὰρ Γκέϊμπλ στὴ «Ναυτικὴ Ἀντρσία»

Ἀλλὰ δὲν φθάνουν αὐτοί. Χρειάζονται καὶ ἄλλοι ποὺ ἀναζητοῦνται ἔξωάπὸ τὸστούντιο, ποὺ βρίσκονται στὸ δρόμο. Ἐφέτος τὸ Χόλλυγουντ ἑτοιμάζεται νὰ παρουσιάση θορυβωδέστατα τέσσαρους νέους ἀστέρας. Εἶναι :

Βέντα Ἂν Μπὸργκ, Γαλλίδα
Σίγριντ Γκούρι, Νορβηγίδα.
Φραντσέσκα Γκάαλ, Οὐγγαρέζα.
Ντέλλα Λὶντ, Αὐστριακή.

Εἶναι καὶ οἱ τέσσαρες ἀρκετοὺς μῆνες τώρα στὸ Χόλλυγουντ καὶ ὅμως δὲν ἔχουν γυρίσει καμμιὰ ταινία ἀκόμη.

⁂

Ὁ κ.Σάμουελ Γκόλντουϊν ἀγαπᾶ ἐξαιρετικὰ τὴ διαφήμισι καὶ ὅμως δὲν ἔγραψε ἀκόμη οὔτε μιὰ διαφημιστικὴ λέξι γιὰ τὴ Σίγκριντ Γκούρι. Τοὐναντίον, ἀπαγορεύει συστηματικὰ κάθε διαφήμισι. Ἡ μὶς Γκούρι πρέπει νὰ μείνη ὅπως ἦλθε ἀπὸ τὴ Νορβηγία. Δὲν ἔβαψε τὰ μαλλιά της, δὲν ξύρισε τὰ φρύδια της, δὲν μεγάλωσε τὸ στόμα της. Δὲν ἐμφανίζεται στὰ νυκτερινὰ κέντρα καὶ δὲν ἔχει πολλὲς γνωριμίες.

Μερικοὶ λένε πὼς ὁ κ. Γκόλντουϊν βρῆκε ἀκριβῶς αὐτὸν τὸν ἀντίθετο τρόπο γιὰ νὰ κινήση τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ γιὰ τὴ νέα του ἀνακάλυψι. Καὶ ἴσως ἔχουν δίκηο.

Ἡ μὶς Γκούρι δὲν ἔχει καμμιὰν ἐκθαμβωτικὴν ὠμορφιά, ἴσως μάλιστα νὰ μὴν εἶναι κἂν ὡραία. Μετρίου ἀναστήματος, μὲ καστανὰ μαλλιὰ ποὺ διετήρησαν τὸ φυσικὸ χρῶμα τους, ντύνεται ἁπλούστατα. Ἀλλὰ τὸ χαμόγελό της θὰ εἶναι ἀσφαλῶς τὸ καλλίτερο τοῦ κινηματογράφου.

Γεννήθηκε στὸ Ὄσλο, πρωτεύουσα τῆς Νορβηγίας. Ἡ οἰκογένειά της ἦταν ἀρκετὰ εὔπορη καὶ ἡ Σίγκριντ πῆρε λαμπρὴ μόρφωσι καὶ μιλᾶ τέσσαρες γλῶσσες. Μόλις πρὸ ἑνὸς ἔτους ἐνεφανίσθη στὸ θέατρο καὶ μετὰ λίγους μῆνες ἐκλήθη στὸ Χόλλυγουντ. Τώρα γυρίζει μαζὺ μὲ τὸν Γκάρυ Κοῦπερ τὶς «Περιπέτειες τοῦ Μάρκο Πόλο». Καὶ μιὰ λεπτομέρεια : στὴν ταινία φιλᾶ 144 φορὲς τὸν Κοῦπερ.

⁂

Τὴ Φραντσέσκα Γκάαλ τὴν ξέρει πολὺ καλὰ τὸ Ἑλληνικὸ κοινὸν ἀπὸ τὶς περίφημες Βιεννέζικες ὀπερέττες της.

Φθάνοντας στὸ Χόλλυγουντ δὲν ἤξερε οὔτε μιὰ λέξι Ἀγγλική, ἔτσι ὅλο της τὸν καιρὸ τὸν περνᾶ κάνοντας μαθήματα. Τελευταία ἐξελέγη ἀπὸ τὸ διάσημο σκηνοθέτη Σεσὶλ ντὲ Μὶλ ὡς πρωταγωνίστρια τοῦ «Πειρατῆ».

Ἡ Γκάαλ εἶναι τὸ δέκατο τρίτο παιδὶ μιᾶς παληᾶς Οὐγγρικῆς οἰκογενείας. Ἀπὸ τὸ δημοτικὸ σχολεῖο ἔδειχνε μεγάλη κλίσι πρὸς τὴν ἠθοποιΐα καὶ θριάμβευε στὶς παιδικὲς παραστάσεις Εἴκοσι ἐτῶν ἦταν ἡ δημοφιλεστέρα ἠθοποιὸς τῆς Οὐγγαρίας καὶ εἴκοσι τεσσάρων ἐτῶν ἐκλήθη στὸ Χόλλυγουντ.

Εἶναι σύζυγος τοῦ ἰατροῦ Φραγκίσκου Νταΐκοβιτς, ἑνὸς ἐξαιρετικὰ μορφωμένου ἀνθρώπου ποὺ εἶναι πολὺ ὑπερήφανος γιὰ τὴ γυναῖκα του.

* * *

Ἡ Βέντα Ἂν Μπὸργκ εἶναι Γαλλίδα, γεννημένη στὸ Ρουμπαὶ καὶ ὁ πατέρας της εἶναι μυθιστοριογράφος. Ἡ ἴδια ἡ μὶς Μπὸργκ ἀσχολήθηκε ἀρκετὰ στὴ φιλολογία, ἀλλὰ γρήγορα τὴν τράβηξε τὸ θέατρο.

Πέρισυ ἔπαιζε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα θέατρα τοῦ Λονδίνου τὸν πρῶτο ρόλο στὸ ἔργο «Τοβάρις» καὶ ἐκεῖ τὴν εἶδε ἀντιπρόσωπος Ἀμερικανικῆς κινηματογραφικῆς ἑταιρίας καὶ τὴν ἐκάλεσε ἀμέσως στὸ Χόλλυγουντ, ὅπου θὰ παίξη τὸ «Σπασμένο Κρίνο» τοῦ Γκρίφφιθ.

* * *

Ἡ Ντέλλα Λὶντ εἶναι Βιεννέζα, κόρη γνωστοτάτων θεατρικῶν ἐπιχειρηματιῶν. Οἱ γονεῖς της ἦσαν πλουσιώτατοι καὶ ἡ Ντέλλα προωρίζετο μᾶλλον γιὰ τὴν κοσμικὴ ζωή. Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ὅμως ὁ πατέρας της ἔχασε τὴν περιουσία του καὶ ἡ ὡραία Ντέλλα ἀπεφάσισε νὰ ἐργασθῆ. Πρὸ διετίας ἐνεφανίσθη στὸ Γερμανικὸ κινηματογράφο καὶ ἀμέσως σχεδὸν ἐκλήθη στὸ Χόλλυγουντ.

Μιλᾶ ἔξη γλῶσσες καὶ ἔχει δίπλωμα πιλότου ἀεροπλάνου. Εἶναι χορτοφάγος φανατική. Καὶ...εἶναι παντρεμμένη.

ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΟ

⊞ Λέγεται πὼς ὁ Πιὲρ Βίλμ, τοῦ ὁποίου ἡ φωτογραφία κοσμεῖ τὸ ἐξώφυλλό μας καὶ τὸν ὁποῖον οἱ Ἕλληνες φίλοι τοῦ κινηματογράφου θὰ δοῦν ἐφέτος στὴν ὡραία ταινία «Ταρακάνοβε», πρόκειται νὰ παντρευθῆ γνωστὴ Γαλλίδα ἠθοποιόν.

⊞ Ἡ Μπριγκίττε Χέλμ ἐγκατεστάθη στὸ Παρίσι ὅπου θὰ μείνη ὁριστικὰ καὶ θὰ ἐμφανισθῆ σὲ γαλλικὲς ταινίες.

⊞ Στὸ Σὰρλ Μπουαγιὲ προσέφεραν τὸ ρόλο τοῦ Λουδοβίκου 14ου στὴν ταινία «Μαρία-Ἀντουανέττα» καὶ τὸν ἠρνήθη. Οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν βρίσκουν ἀντικαταστάτη του.

⊞ Πρόκειται νὰ γυρισθῆ μιὰ ταινία ἀπὸ τὸν «Πόλεμο καὶ τὴν εἰρήνη» τοῦ Τολστόϊ.

⊞ Ἡ γνωστοτάτη στὰς Ἀθήνας Ντίτα Πάρλο, ἡ ὁποία ἐγύρισε τὴ «Φρουλάϊν Ντόκτορ» μὲ σκηνοθεσία τοῦ Πάμπετ, ἐδήλωσε τελευταῖα: «Ὁ κινηματογράφος σ' ὅλη του τὴ ζωὴ μόνο τέσσαρες μεγάλες προσωπικότητες παρουσίασε: τὸν Τσάπλιν, τὸν Στροχάϊμ, τὸν Πουντόβκιν καὶ τὸν Μίκυ Μάους».

⊞ Λέγεται ὅτι ὁ ἀγαπημένος τῶν γυναικῶν Ρόμπερτ Τέϋλορ καὶ ἡ Βαρβάρα Στάνγουϊκ ἐνυμφεύθηκαν κρυφὰ πρὸ μηνός.

Πρέπει νὰ μάθετε ὅτι...

— Ἡ Ἐλίζα Λάντι κατασκευάζει ἡ ἴδια τὰ ἀρώματά της.

— Ὁ Ντούγκλας Φαίρμπανκς κατέχει ἕνα πορτραῖτο τοῦ Μουσσολίνι μὲ ἰδιόχειρο ὑπογραφή του.

— Ὁ Ἀδόλφος Μανζοῦ ὑπῆρξε κάποτε γκαρσόνι εἰς τὸ ρεστωρὰν τοῦ πατέρα του.

— Ἡ Μαρὶ Γκλόρυ ντεμπουτάρισε στὸ σινεμὰ μὲ τὸ ὄνομα Ἀρλὲτ Τζέννυ.

— Ἡ Τζόαν Κράουφορντ ἦταν μιὰ ἐξαίρετη χορεύτρια σὲ ἡλικία μόλις 12 χρονῶν.

— Ἡ μεγαλύτερη φιλοδοξία τῆς Μαρὶ Ντρὲσλερ ὅταν ἦταν παιδὶ ἦτο νὰ γίνη ὁδηγὸς ἑνὸς ἅρματος τοῦ ἱπποδρομίου.

— Ἡ Ἔλλεν Χαίηζ ἔκαμε τὴν πώτη της ἐμφάνιση στὴν ὀθόνη εἰς τὴν παιδική της ἡλικία μὲ τὸν «Jean» περίφημο σκύλλο ἠθοποιὸ εἰς τὸ 1910 σ' ἕνα φίλμ τῆς Βιταγκράφ.

— Ὁ πατέρας τοῦ Ζὼρζ Ράφτ ἦταν γερμανὸς καὶ ἡ μητέρα του ἰταλίδα.

— Ἡ μητέρα τῆς Βιργινίας Μπρούς ὑπῆρξε ἐπὶ 3 χρόνια πρωταθλήτρια τοῦ γκόλφ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Νόρντ - Ντακότα.

— Ἡ Νόρμα Σῆρερ κάμνει συλλογὴ ἀπὸ διάφορες φωτογραφίες καὶ κάρτ - ποστάλ.

— Ὁ πατέρας τῆς Μαρὶ Μπὲλ ἦταν ζωγράφος.

— Ἡ Μύρνα Λόου ἐνδιαφέρεται πολὺ γιὰ τὴ γλυπτική.

— Ἡ μητέρα τῆς Σύλβια Σύντνεϋ ἦταν ρωσσίδα καὶ ὁ πατέρας της ρουμάνος.

—Ὁ Γκροῦσσο Μὰρξ δὲν καπνίζει τὸ ποῦρο παρὰ μόνο εἰς τὰ φίλμ του.

—Ἡ Ἀντριὰν Ἂμς κατέχει τρία αὐτοκίνητα, ἀλλὰ δὲν ξεύρει νὰ ὁδηγῆ.

— Ὁ πατέρας τῆς Μάε Οὐέστ ἦταν μποξέρ.

— Ἡ Μέγκ Λεμονιὲ γεννήθηκε εἰς τὸ Λονδῖνο ἀπὸ μητέρα ἀγγλίδα καὶ πατέρα γάλλο.

— Ὁ Ἀδόλφος Μανζοῦ δὲν καπνίζει παρὰ σιγαρέττα καμωμένα ἐπίτηδες γιὰ ἐκεῖνον καὶ φέρνουν τὰ ἀρχικὰ τοῦ ὀνόματός του.

— Ὁ Σαρλῶ μόλις δῆ κανένα πουλί, χλωμιάζει.

Διευθύνσεις Ἀστέρων

⊞ Ἐλίζα Λάντι : **Flissa Landi c)o Paramount Studios, Hellywood Cal.**

⊞ Τζόαν Κράουφορντ : **Joan Crauoford c)o Metro-Gol-Mayer Studios, Gulver City, Calif.**

⊞ Γκρέϊς Μούρ : **Grace Moor c)o Columbia Pictures, Hellywood Cal.**

⊞ Μάε Οὐέστ : **Mäe West c)o Paramount Studios, Hollymood, Cal.**

⊞ Νόρμα Σῆρερ : **Norma Shearer c)o Metro-Gol-Mayer Studios Culver City, Calif.**

FELIX. CARR. *Ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα*

Ἀπόψε τὰ μεσάνυκτα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. 'Ο δόκτωρ Γκλάσγουωρθ τῆς Νέας 'Υόρκης εἶναι ἕτοιμοβ νὰ κοιμηθῇ, ὅταν παίρνῃ ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ τὸ οἰκονόμο τῆς κυρίας Κάρτνερ, ποὺ τὸν καλεῖ ἐσπευσμένως στὸ σπίτι τῆς φίλης του, ἀπ' ὅπου ἔφυγε πρὸ ὀλίγου, ποὺ τοῦ ἀναγγέλλεται σοβαρώτατα, ὅτι «μετὰ μιὰ ὥρα ἡ κυρία δὲν θὰ ζῇ». 'Ο δόκτωρ, ταραγμένος καὶ κτάπληκτος, ζητεῖ λεπτομερεῖς πληροφορίες καὶ τέλος κατεβαίνει στὸ δρόμο, ὅπου παίρνει τὸ πρῶτο αὐτοκίνητο ποὺ συναντᾷ. 'Ο σωφὲρ—πρᾶγμα ποὺ τὸν καταπλήσσει—τοῦ λέγει: «Πᾶτε στὴν ἐνενηκοστὴ ἕκτη ὁδό, ἀριθ. 862, στὸ σπίτι τῆς κ. Γκάρτνερ;». Καὶ ἀμέσως: «Μ' ἀργήσατε πολύ». Συλλογιζότανε ὁ δόκτωρ ὅλη αὐτὴ τὴν κινηματογραφικὴ ἐξέλιξι τῶν συμβάντων, ὅτε, στὸ ἀμυδρὸ φῶς τοῦ λαμπιονιοῦ τοῦ αὐτοκινήτου, εἶδε ἕνα φάκελλο, ἀπευθυνόμενον σ' αὐτόν. Τὸν ἐπῆρε καὶ τὸν ἄνοιξε. Κατάλαβε ἀμέσως: Τοῦ ἔλεγαν οἱ ἄγνωστοι — οἱ κακοποιοὶ τοῦ «Πράσινου Δράκου» — ὅτι ἂν ἀγαποῦσε τὴ ζωή του νὰ μὴν ἀναμιχθῇ στὴν ὑπόθεσι. Σὲ λίγο εἶχε φθάσει στὸ σπίτι τῆς κ. Γκάρτνερ. 'Εκεῖ τὸν περίμενε ὁ "Εντυ Γκρήν, ὅστις τοῦ εἶπε: «Περίμενε στὴν πόρτα». 'Ανακουφίστηκε μ' αὐτὸ τὸ ἀνέβασμα ἐπάνω μαζί του. Προχωρῶντας, συνήντησε τὴν "Εβελιν Γκόρμπυ, ἀνεψιὰ τῆς φίλης του. 'Επέστρεφε ἀπὸ τὸ θέατρο καὶ δὲν ἤξερε τίποτε. Μπῆκε στὸ διαμέρισμα. 'Ο οἰκονόμος παραξενεύτηκε βλέποντας τέτοια ὥρα τὸ γιατρό, καὶ ὅταν ἠρωτήθη, ἐδήλωσε κατηγορηματικά, ὅτι δὲν ἔστειλε κανένα τηλεφώνημα. Μὲ ἀναστατωμένο τὸ μυαλό, ὁ δόκτωρ Γκλάσγουωρθ μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς φίλης του καὶ τὴν ηὗρε νὰ διαβάζῃ. Κι' ὅταν τὴν ἐρώτησε κι' ἐκείνη γιὰ τὸ τηλεφώνημα ποὺ ἔλαβε, τοῦ εἶπε: «Γιατρέ, ἔχετε πέσει θῦμα φάρσας».

Δυστυχῶς γι' αὐτήν, ὅταν ἦρθαν μεσάνυκτα, ἔγειρε στὴν πολυθρόνα της καὶ πέθανε. 'Αναστάτωσις ἐπεκράτησε καὶ ἄρχισε μιὰ ἀνάκρισι τοῦ οἰκονάμου, ἐπὶ τῇ ὑπονοίᾳ ὅτι δηλητηρίασε τὴν κυρία του μὲ μιὰ λεμονάδα ποὺ τῆς εἶχε δώσει λίγο πρίν. Δὲν μπορεῖ ὅμως νἆναι ὁ Πῆτερ ἔνοχος, λέει ὁ γιατρὸς στὸν ἀστυνομικό. 'Υπηρετεῖ ἐδῶ 25 χρόνια. Καὶ ὁ ἀστυνομικὸς κυττάζει μ' ἐπιμονὴ τὴν ἀνεψιὰ τῆς πεθαμένης, ποὺ τὴν ἀνακρίνει ρωτῶντας την ποιὰ ὥρα ἔφυγε ἀπὸ τὸν κινηματογράφο.

— Εἶχα φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι νωρὶς τὸ ἀπόγευμα γιατὶ ἐπρόκειτο νὰ συναντηθῶ μὲ μιὰ φίλη μου. Τὴ συνήντησα, φλυαρήσαμε μαζὶ στοῦ «Τσάϊλδς», πήγαμε ὕστερα καὶ ψωνήσαμε στοῦ Γκίμπελ καὶ κατόπιν, βγαίνοντας ἀπὸ κεῖ, ἀντάμωσα τὸ Τζέημς Ρίνσον, μὲ τὸν ὁποῖο φάγαμε μαζὶ καὶ πήγαμε ὕστερα στὸν κινηματογράφο.

— Πολὺ καλά. 'Η φίλη σας αὐτὴ σᾶς προσκαλοῦσε συχνὰ ἔξω ἢ μήπως ἐξαιρετικῶς σᾶς κάλεσε σήμερα τὸ ἀπόγευμα;

— "Οχι. Βγαίναμε μαζὶ πολὺ συχνά. Εἶνε παληά μου συμμαθήτρια.

— 'Ωραῖα. 'Ο κύριος Τζέημς Ρίνσον σᾶς συνοδεύει συχνὰ στοὺς κινηματογράφους;

— Ναί, εἶνε στενὸς φίλος μου, σχεδὸν ἀρραβωνιαστικός μου. "Επειτα εἴμαστε καὶ ξαδέλφια.

— Εἶνε ἐπίσης συγγενὴς τῆς κυρίας Γκάρτνερ, τὸ ἴδιο στενὸς συγγενὴς ὅπως καὶ σεῖς;

— "Οχι, εἶνε πιὸ μακρυνὸς ἀπὸ μένα.

— Εἶνε πλούσιος ὁ κύριος Τζέημς Ρίνσον;

— "Οχι, ζῇ μὲ τὸ μισθό του.

— Πολὺ καλά. Δῶστε μου τώρα μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὸν οἰκονόμο τῆς θείας σας. Τὸν γνωρίζετε πολὺ καλά, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναί, μπορῶ νὰ πῶ ὅτι τὸν ξέρω τόσο καλὰ ὅσο καὶ τὸν πατέρα μου. Εἶμαι συνηθισμένη νὰ τὸν βλέπω σχεδὸν κάθε μέρα ἀπὸ μικρὸ παιδί.

— 'Ηταν ἀφωσιωμένος στὴ θεία σας;

— Τόσο ἀφωσιωμένος, ὥστε ἐγκρίνιαζε μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους καὶ περισσότερο μαζί μου, γιὰ λογαριασμὸ τῆς θείας μου.

— Δηλαδή;

— Κάθε φορὰ ποὺ ἀργοῦσα τὸ βράδυ νὰ ἐπιστρέψω στὸ σπίτι, ἡ θεία μου δὲν κοιμόταν. Καθόταν καὶ διάβαζε σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν πολυθρόνα μέχρις ὅτου ἔλθω νὰ τὴν φιλήσω. Τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ κοιμηθῇ ἂν δὲν μ' ἔβλεπε. 'Επειδὴ ὅμως ὁ Πῆτερ πίστευε πὼς αὐτὸ ἐκούραζε τὴ θεία μου, γιατὶ τὴν ἔκανε νὰ χάνῃ τὸν ὕπνο της, διαρκῶς ἐγκρίνιαζε μαζί μου. Κάθε φορὰ ποὺ ἀργοῦσα νάρθω, εὕρισκα τὸν Πῆτερ μὲ κατεβασμένα μοῦτρα. 'Ακόμη καὶ τὴν ἄλλη μέρα μοῦ ἔκανε τὸ βαρὺ καὶ δὲν ἡσύχαζε παρὰ ἀφοῦ εὕρισκε τὴν εὐκαιρία νὰ μοῦ τὰ ψάλῃ, ὅτι δὲν ἀγαποῦσα ὅσο ἔπρεπε τὴ θεία μου καὶ ὅτι μ' αὐτὴ τὴν ἔλλειψη στοργῆς, ποὺ τῆς ἔδειχνα, θὰ τὴν ἔστελνα γρηγορώτερα στὸν τάφο...

— 'Η ἴδια ἡ θεία σας ἔδειχνε δυσαρέσκεια ὅταν ἀργούσατε τὸ βράδυ;

— Κάθε ἄλλο. Τὴν εὕρισκα πάντα χαρούμενη κι' ἐνθουσιαζόταν ὅταν τῆς ἔλεγα ὅτι πέρασα εὐχάριστα τὴ βραδιά μου.

— "Ωστε ὁ Πῆτερ γκρίνιαζε ὄχι γιατὶ δυσαρεστούσατε πραγματικὰ τὴ θεία σας, ἀλλὰ γιατὶ φανταζόταν αὐτὸς πὼς τὴν δυσαρεστῆτε. Αὐτὸ λέτε πὼς τὄκανε ἀπὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ θεία σας καὶ τὸ δέχομαι κι' ἐγὼ ὡς ἕνα ὑπερβολικὸ ἐνδιαφέρον. 'Αλλὰ δὲν νομίζετε ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ εἶνε παθολογικό; Τί λέτε σεῖς, γιατρέ;

— Βέβαια... δηλαδή, ὅπως τὸ πάρῃ κανείς. 'Ιδοὺ καὶ κάτι ἄλλο: 'Ο Πῆτερ ἦταν τρομερὰ τσιγκούνης γιὰ τὰ χρήματα τῆς κυρίας Κάρλτον. Δὲν ἐπέτρεπε νὰ γίνωνται σπατάλες μέσα στὸ σπίτι, μολονότι αὐτὸς δὲν εἶχε προσωπικῶς νὰ κερδίσῃ τίποτε ἀπὸ τὶς οἰκονομίες ποὺ ἔκανε. 'Ηταν τιμιότατος καὶ δὲ δέχθηκε ποτὲ μιὰ πεντάρα παραπάνω ἀπὸ τὸ μισθό του. 'Αλλὰ δὲν ξέρω γιατὶ θἄπρεπε αὐτὴ τὴν σπανία προσήλωσι στὸ καθῆκον καὶ τὴν μέχρις ἐλαττώματος ἀφοσίωσι τοῦ ὑπαλλήλου αὐτοῦ στὴν κυρία του νὰ τὴν θεωρήσω «παθολογική». Σπανία ναί, δυσεύρετη στὶς ἡμέρες μας ναί, ἀλλὰ ὄχι «παθολογική». Παθολογικὸ γιὰ μένα εἶνε τὸ βλαβερό, τὸ ἄρρωστο...

— Γιατρέ, φοβᾶμαι ὅτι παρασύρεσθε ἀπὸ θεωρίες καὶ πελαγώνετε στὸν ὠκεανὸ τῶν λέξεων, εἶπε ὁ Τζίμ. 'Εκεῖνο ποὺ ἐνδιαφέρει στὴν περίπτωσί μας εἶνει ὅτι ὁ Πῆτερ δὲν εἶναι ὁ κανονικός, ὁ φυσιολογικὸς τύπος τοῦ ὑπαλλήλου. Εἶναι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ἀδύνατη ψυχή, τὴν ψυχὴ ποὺ παρέχει ἔδαφος φιλόξενο σὲ κάθε εἴδους μονομανία. "Αν ἡ μονομανία τῆς ἀφοσιώσεως ἢ τῆς ἐντιμότητος εἶναι ὠφέλιμη καὶ κοινωνικῶς ἀξιέπαινη, δὲν παύει γιὰ τὸν ψυχρὸ παρατηρητὴ νὰ εἶναι μονομανία ἀποτέλεσμα δηλαδὴ ἐξωτερικῶν συνθηκῶν καὶ χημισμοῦ τοῦ ἐγκεφάλου μὴ φυσιολογικοῦ... Καὶ γιὰ νὰ τελειώνωμε, ὅταν οἱ συνθῆκες καὶ ὁ παθολογικὸς χημισμὸς μεταβληθοῦν ἀπὸ ἕνα λόγο ὁποιοδήποτε, εἶναι δυνατὸν ἡ μονομανία ποὺ θὰ ἐκδηλωθῇ τὴ φορὰ αὐτὴ νὰ μὴν εἶναι οὔτε ὠφέλιμη, οὔτε ἀξιέπαινη, ἀλλ' ἀντιθέτως ἐγκληματική...

'Ο γιατρὸς φάνηκε πὼς θέλησε ν' ἀντικρούσῃ τὴ γνώμη τοῦ ἀστυνομικοῦ μὰ ἴσως ἐπειδὴ ἐννόησε ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ τὸν πείσῃ ὁπωσδήποτε, ἐσήκωσε ἁπλῶς τοὺς ὤμους καὶ ἀρκέσθηκε νὰ μουρμουρίσῃ:

— Δὲν ξέρω... δὲν ξέρω... μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὴ ἡ δολοφονία εἶναι ἕνα μυστήριο ποὺ δὲν πρόκειται νὰ διαλευκανθῇ τόσο εὔκολα.

'Ο ντέτεκτιβ "Εντυ Γκρὴν χαμογέλασε καὶ διατηρῶντας, ἀντίθετα ἀπὸ τὸ γιατρό, τὴν ψυχραιμία του, εἶπε:

— Νομίζω πὼς ἔχομε ὡς τώρα ἀρκετὰ στοιχεῖα, ὥστε νὰ θεωρούμεθα ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν δολοφόνων. Τζίμ, πάρε τὸ δίσκο καὶ τὰ ποτήρια καὶ τύλιξέ τα προσεκτικά. Εἰδοποίησε νὰ ρθῇ ὁ ἰατροδικαστὴς γιὰ μιὰ αὐτοψία. "Οσο γιὰ τὴ δεσποινίδα καὶ τὸ γιατρὸ εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ θελήσουν νὰ βοηθήσουν ὅσο μποροῦν τὴν ἀνάκρισι καὶ γι' αὐτὸ προτείνω νὰ μὴ ἐπικοινωνήσουν μὲ κανένα μέχρις ὅτου ληφθοῦν οἱ καταθέσεις των ἀπὸ τὸν ἀνακριτή... Μὴν ἀνησυχεῖτε. Δὲν πρόκειται ν' ἀργήσῃ αὐτὴ ἡ διαδικασία.

'Ο δόκτωρ Γκλάσγουωρθ ἔδειξε ξαφνικὰ μιὰ ἔντονη ψυχικὴ ἀντίδρασι στὰ λόγια τοῦ ἀστυνομικοῦ:

— 'Η πρότασίς σας κύριε Γκρήν, εἶπε, εἶναι προσβλητικὴ γιὰ μένα, γιατὶ ἰσοδυναμεῖ μὲ περιορισμό. Καὶ ἔχω ἀπὸ σᾶς τὴν ἀξίωσι ἢ νὰ μοῦ πῆτε καθαρὰ ὅτι μὲ θεωρεῖτε ὕποπτο καὶ μὲ κρατεῖτε ἢ νὰ μὲ ἀφήσετε νὰ πάω στὸ σπίτι μου νὰ συνέλθω ἀπὸ τὴν τρομερὴ περιπέτεια ποὺ εἶχα ἀπόψε.

— 'Αγαπητέ μου δόκτωρ, εἶπε μὲ χαμόγελο καλωσύνης ὁ ντέτεκτιβ Γκρήν, εἶσθε πολύτιμος γιὰ τὴν ἀνάκρισι καὶ κάθε μέτρο ποὺ λαβαίνω δὲν ἀποβλέπει παρὰ στὴν ἀπόλυτη ἀσφάλειά σας. Στὸ σπίτι σας δὲν εἶσθε ἀσφαλής, παρὰ μόνο ἂν κρύψετε ἀπὸ τὴ Δικαιοσύνη ὅ,τι ξέρετε σεῖς σχετικῶς μὲ τὴν ἀνάμιξι τοῦ Πράσινου Δράκου στὸ ἔγκλημα. 'Αλλὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ θελήσετε νὰ προδώσετε τὴν δικαιοσύνη ἀπὸ τὸν φόβο τῆς ἐκδικήσεως τοῦ Πράσινου Δράκου...

'Ο γιατρὸς κύτταξε τὸν ἀστυνομικὸ ταραγμένος.

— Πῶς ξέρετε ρώτησε, ὅτι μὲ ἀπείλησε ὁ Πράσινος Δράκος;

— Εἶναι φανερό, γιατρέ. Σεῖς ξέρετε καλά, ἀφήσατε νὰ φανῇ ὅτι ξέρετε πὼς ἡ δολοφονία τῆς κυρίας Γκάρντερ εἶναι ἔργον τοῦ Πράσινου Δράκου. Αὐτὸς ὁ «ἔντιμος» οἰκονόμος εἶναι ὄργανον τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου ἐγκληματίου. 'Ο Πράσινος Δράκος ὅμως δὲν ἀποκαλύπτει ποτὲ καμμιὰ ἐγκληματική του πρᾶξι, ἂν τὴν ἀποκάλυψι αὐτὴ δὲν τὴν συνοδεύσῃ μὲ τρομερὲς ἀπειλές...

— "Ε, λοιπόν, ἔκαμε ὁ δόκτωρ Γκλάσγουωρθ, σὰν παιδὶ ποὺ συλλαμβάνεται ψευδόμενον καὶ στὸ τέλος ὁμολογεῖ, αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει. 'Ο Πράσινος Δράκος μὲ ἀπείλησε καὶ νὰ πῶς: Μόλις κατέβηκα ἀπὸ τὸ σπίτι μου γιὰ νὰ ρθῶ ἐδῶ, μπῆκα σ' ἕνα ταξί, ποὺ κατόπιν ἐννόησα ὅτι βρέθηκε ἐπίτηδες μπροστά μου...

'Ο γιατρὸς διεκόπη ἀπὸ ἕνα περίεργο αἴσθημα ζεστασιᾶς, ποὺ ἔνοιωσε στὸ φάρυγγα. Ξεροκατάπιε δυὸ-τρεῖς φορὲς καὶ ἐξακολούθησε:

— Μόλις μπῆκα στὸ ταξί...

Μὰ διεκόπη καὶ πάλι. Παρεκάλεσε νὰ τοῦ φέρουν λίγο νερό. 'Εν τῷ μεταξὺ τὸ αἴσθημα ποὺ εἶχε νοιώσει στὸ φάρυγγα διεχύθη σ' ὁλόκληρο τὸ θώρακα καὶ μετεβλήθη σὲ πραγματικὸ ἄγχος. Τὰ μάτια του εἶχαν πάρει μιὰν ἔκφραση ἀγωνίας, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του ἀλλοιώθηκαν ἀπὸ μιὰ ὀδυνηρὴ σύσπασι, καὶ ἡ ἀναπνοή του ἀκουόταν ἀργὴ καὶ δύσκολη. Οἱ ἀστυνομικοὶ κατάπληκτοι ἀπὸ τὸ φαινόμενο αὐτό, τὸν ἐβοήθησαν νὰ καθήσῃ σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἐνῷ ἡ "Εβελιν ἔτρεξε νὰ φέρῃ ἕνα ποτήρι νερό.

"Οταν ἡ νέα ἐπέστρεψε στὸ δωμάτιο, ὁ γιατρὸς εἶχε συνέλθει κάπως, τοῦ ἦταν ὅμως ἀδύνατο νὰ μιλήσῃ. Δὲν μπόρεσε νὰ πιῇ οὔτε τὸ νερό. 'Οπωσδήποτε ἡ ἀναπνοή του ἦταν πιὸ φυσιολογική, ὁ δὲ σφυγμός, ποὺ τὸν ἔψαυσε ὁ Γκρὴν κανονικώτερος. Μὲ τὸ δείκτη τοῦ δεξιοῦ του χεριοῦ, ὁ δόκτωρ Γκλάσγουωρθ ἔδειξε στοὺς ἀστυνομικοὺς τὴν ἔξω δεξιὰ τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του.

'Ο Τζίμ, ποὺ ἦταν πλησιέστερα, ἔβαλε τὸ χέρι του στὴν τσέπη τοῦ γιατροῦ καὶ πῆρε ἀπὸ μέσα τὸ γράμμα τοῦ Πράσινου Δράκου, ἐκεῖνο ποὺ ὁ δόκτωρ εἶχε βρῇ μέσα στὸ ταξί, τὸ ὁποῖο τὸν εἶχε φέρει στὸ σπίτι τῆς Γκάρντερ.

Οἱ ντέτεκτιβ δὲν ἔδειξαν ἐξαιρετικὴ ταραχή, οὔτε κἂν τὴν ἔκπληξι ποὺ θὰ δοκίμαζε ἕνας ἀμύητος στὰς μεθόδους τοῦ Πράσινου Δράκου. 'Ηταν κάτι ποὺ σχεδὸν περίμεναν ἐφ' ὅσον ὁ δόκτωρ Γκλάσγουωρθ εἶχεν ὁμολογήσει ὅτι ἐδέχθη κάποιαν ἀπειλὴ ἐκ μέρους τοῦ κακούργου. Κατὰ τοῦτο εἶχε σημασία τὸ γράμμα τοῦ Πράσινου Δράκου, ὅτι δὲν ἄφινε καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὸν κύριο αὐτουργὸ τῆς δολοφονίας τῆς κυρίας Γκάρντερ. "Ηξαιραν πιὰ κατὰ τρόπο μὴ ἐπιδεχόμενον ἀμφισβήτησι ὅτι εἶχαν νὰ χτυπηθοῦν μὲ τὸν φοβερώτερο ἐγκληματία ποὺ ἐγνώρισε τὸν τελευταῖο καιρὸ ἡ Νέα 'Υόρκη.

'Εν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα, ποὺ ἔδινε στὸ διάδρομο μπῆκε ἕνας ἀνθρωπάκος μὲ ποδιὰ ὑπηρέτου. Τὰ μάτια του ἄνοιξαν ἀπὸ ἔκπληξι ὅταν ἀντίκρυσε τόσους ἀπροσδόκητους ἐπισκέπτες μέσα κεῖ καὶ μάλιστα τὸν οἰκονόμο Πῆτερ ριγμένο πάνω σ' ἕνα κάθισμα καὶ δεμένο μὲ χειροπέδες. 'Ο τρόμος του ἦταν τόσο κωμικός, ὥστε οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν κράτησαν ἕνα αὐθόρμητο γέλοιο. 'Ο ἀνθρωπάκος ὠπισθοχώρησε ὥς τὴνπόρτα καί κυττῶντας γύρω μὲ τὰ μικρὰ στενόμακρα μάτια του, ποὺ τοῦ ἔδιναν τὴν ὄψι Κινέζου, ἐχτύπησε τὸ κούφωμα μὲ τὸ μεσαῖο δάχτυλο τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ καὶ στάθηκε κεῖ, περιμένοντας τὴν ἄδεια νὰ μπῇ.

— Ποιὸς εἶν' αὐτός; ρώτησε ὁ ντέτεκτιβ Γκρὴν τὴν μὶς "Εβελιν.

— "Ενας μισοπάλαβος ὑπηρέτης, ἀπάντησε αὐτή. Εἶναι καλόκαρδος ὁ φτωχὸς καὶ μᾶς κάνει νὰ γελοῦμε πολὺ μὲ τὴ βραδυγλωσσία του.

— "Ελα δῶ, διέταξε ὁ ντέτεκτιβ τὸν ἀνθρωπάκο. Πῶς σὲ λένε;

'Εκεῖνος πλησίασε μ' ἕνα ἠλίθιο χαμόγελο καὶ ἀπάντησε:

— Μὲ λένε Κο... κο... κοριό, μὰ τὸ ὄνομ ἀμου εἶναι Τζὲ-τζὲ-τζὲτζέρρυ.... Μί-μί-μί...

— "Ας μείνῃ τὸ ρέστο, ἐπενέβη ὁ Τζίμ. Τί εἶν' αὐτό; ρώτησε τὸν κωμικὸ ἀνθρωπάκο, ποὺ τὸν εἶδε νὰ βγάζῃ ἕνα φάκελλο ἀπὸ τὴν τσέπη τῆς ποδιᾶς του.

— Εἶναι ἕνα γρά—γρά—γράμμα, ποὺ τὤφερε ἕνας κα—κα—κα—κο—ο—ο—ο—ο....

— Φέρτο δῶ βλάκα, ἔκανε ὁ Τζὶμ παίρνοντας τὰ γράμμα ἀπ' τὰ χέρια τοῦ παράξενου ὑπηρέτη. Μᾶς φώτισες μὲ τὰ κα—κο—κο.

—... μούτσουνος, φώναξε ὁ ὑπηρέτης, ξεσπῶντας μὲ ἀνακούφισι, Κα—κακο- μούτσουνος σω—σω—σωφέρ!

'Ο ἀστυνομικὸς εἶχε σχίσει ἐν τῷ μεταξὺ τὸν φάκελλο καὶ διάβασε βιαστικά, μαζὶ μὲ τὸν "Εντυ Γκρήν, ποὺ εἶχε πλησιάσει, τὸ παρακάτω σημείωμα:

«'Αγαπητοὶ Κύριοι,

»"Εχω τὴν ὑποχρέωσι νὰ σᾶς προφυλάξω ἀπὸ ὡρισμένες ἐπαγγελματικὲς γκάφες ποὺ εἶσθε ἕτοιμοι νὰ κάνετε καὶ γι' αὐτὸ σᾶς περιμένω στὸ ἀκουστικὸ γιὰ νὰ σᾶς δώσω μερικὲς ἐξηγήσεις πάνω στὸ ἀποψινὸ ἔγκλημα. "Οσον ἀφορᾷ τὸ γιατρὸ Γκλάσγουωρθ, μὴν περιμένετε νὰ σᾶς μιλήσῃ, ἂν ἀγαπᾶτε τὴ ζωή του. Μὴ μὲ κάνετε νὰ περιμένω πολὺ στὸ τηλέφωνο.

Δικός σας
Πράσινος Δράκος»

Οἱ ἀστυνομικοὶ κυττάχθηκαν ἔκπληκτοι. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι ὁ τρομερὸς κακοῦργος τοὺς παρακολουθοῦσε ἀκόμα καὶ μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ δωμάτιο. "Ισως νὰ βρισκόταν ὁ ἴδιος μέσα στὸ σπίτι τῆς νεκρῆς Γκάρτνερ, κάπου ἐκεῖ γύρω τους, πολὺ κοντά τους...

— Τί λές; ρώτησε ὁ "Εντυ.

— Θὰ δεχθῶ τὴν τηλεφωνικὴ συνδιάλεξι ποὺ προτείνει, ἔκαμε ὁ Τζίμ, πειραγμένος βαθειὰ ἀπὸ τὴν ἰταμὴ πρόκλησι τοῦ κακούργου.

Καὶ κινήθηκε πρὸς τὴν τηλεφωνικὴ συσκευή, ποὺ ἦταν πάνω σ' ἕνα τραπεζάκι, κοντὰ στὴν πολυθρόνα τῆς νεκρῆς. Μὰ ὁ "Εντυ Γκρὴν τὸν σταμάτησε.

— Στάσου τοῦ εἶπε, μὴ ξεχνᾶς ὅτι ἔχομε νὰ κάνωμε μ' ἕνα τρομερὸ ἐγκληματία, ποὺ εἶναι ἱκανὸς νὰ μεταχειρισθῇ κάθε μέσο γιὰ τοὺς σκοτεινοὺς σκοπούς του. Μὴν πάρῃς τὸ ἀκουστικὸ στὸ χέρι προτοῦ βεβαιωθῇς ὅτι κάποια κρυφὴ ἕνωσι μὲ ἠλεκτροφόρα σύρματα ὑψηλῆς τάσεως δὲν τὸ μεταβάλλει σὲ φορέα θανάτου!

— "Εχεις δίκηο, ἔκαμε ὁ Τζίμ. 'Αλλὰ πῶς θὰ βεβαιωθοῦμε;...

Καὶ ἀμέσως, σὰ νὰ τοὖρθε μιὰ ξαφνικὴ ἔμπνευσι, φώναξε τὸν ἔκπληκτο ἀνθρωπάκο, ποὺ εἶχε φέρει τὴν ἐπιστολὴ τοῦ Πράσινου Δράκου:

— "Ελα δῶ ἐσύ. Πῶς εἶπες τ' ὄνομά σου;

— Μὲ λένε Κο—κο—κοριό!

— "Ελα δῶ, Κοριέ. Φόρεσε αὐτὰ τὰ γάντια.

'Ο ἀστυνομικὸς ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα ζευγάρι γάντια ἀπὸ καουτσοὺκ καὶ τἄδωσε στὸν ἀνθρωπάκο. 'Εκεῖνος τὰ κύτταξε περίεργα καὶ εἶπε:

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ)

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗ ΒΟΥΤΥΡΑ

ΣΤΗ ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΝΟΙΞΙ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ
ΓΡΑΜΜΕΝΗ ΓΙΑ ΤΗΝ „ΕΥΡΩΠΗ"

ΟΛΗ τὴν νύχτα μὲ τὰ πρόσωπα τῶν κοριτσιῶν, ποὺ τὸσο μισοῦσε ἡ μάννα του, βρισκόταν καὶ μέσα σὲ ὑπόγεια βαθειά, μὲ πολλὰ δωμάτια, καὶ στενοὺς διαδρόμους.

Κόσμος γύριζε κεῖ, ὁ περισσότερος μασκαρεμένος, μὲ προσωπίδες, γύριζε, ἔτρεχε, πηδοῦσε, χόρευε φωτισμένος ἀπὸ πολύχρωμα θαμπά, ὅμως φῶτα. Σὰ νᾶταν ἀποκρηὲς καὶ γινόταν στὰ ὑπόγεια ἐκεῖνα χορός, γλέντι μεγάλο...

"Οταν ἐξύπνησε, ψυχρὰ θυμήθηκε τί εἶχε δεῖ, τὰ πρόσωπα ὅμως τῶν κοριτσιῶν ποὺ σχεδὸν ζωηρὰ τἄβλεπε στὸ ὄνειρό του, εἴχανε σβυστεῖ ὁλότελα.

— "Ισως, εἶπε, χαμογελῶντας, τὰ ὄνειρα τὄκαναν ἐπὶ τοῦτο, πῆγαν ἀντίθετα σὲ κεῖνα ποὺ λέει καὶ συμβουλεύει ἡ μάνα μου...

Κάτι ἄλλο τοῦ ἦρθε καὶ εἶπε τώρα, μὲ πικρὸ χαμόγελο σὰ νὰ ἀπάντησε σὲ κεῖνο ποὺ τοῦ τὄφερε:

—Βλέπεις, ὅτι οὔτε στὰ ὄνειρα δὲ μοῦ ἐπιτρέπεται !...

Ποῦ μπῆκε στὴν τραπεζαρία, κύτταζε ὅλα μὲ ἄλλη ματιά. Τοῦ φάνηκε σὰ νὰ τὰ ἀποχαιρετοῦσε.

—"Ολα γίνονται! εἶπε.

Μὰ γιὰ τὰ γύρω σπίτια, καὶ τὰ μαῦρα κεραμίδια τῶν σπιτιῶν, ποὺ κάθε μέρα ἔβλεπε :

—Οὔτε κρύα, οὔτε ζεστά, ἔκανε.

Τώρα εἶχε δεῖ τὸ γάτο τους, ἕναν μαῦρο, νὰ γυρίζῃ ἐκεῖ...

'Η μάνα του φάνηκε:

—"Ε, τὸν ρώτησε γελαστά, πῶς κοιμήθηκες;

Καὶ τὸν κύτταξε γλυκά.

—Καλά, ὡραῖα, τῆς ἀπάντησε, λίγο πειραγμένος, γιὰ τὸ γλυκὸ φέρσιμό της καὶ τὴν ἐρώτηση.

Ποῦ ἄλλοτε νὰ τὸν ρωτήσῃ ! Τώρα τὸν ρωτοῦσε σὰ νἄλειπε χρόνια καὶ νἄχε ἐπιστρέψει σπίτι του τὴν χθεσινὴ βραδειά...

Τοῦ ἦρθε νὰ τῆς πῇ τί εἶχε δεῖ στὸν ὕπνο του καὶ μὲ ποιὲς διασκέδαζε, ἀλλὰ κρατήθηκε.

—Πότε λὲς νὰ φύγῃς;

—Μὰ δὲν εἴπαμε; τῆς ἀπάντησε ὁ γυιός της, αὔριο πρωΐ, πρωΐ...

—Ναί, ναὶ ἔχεις δίκηο. γρήγορα δὲν εἶνε...

—Κι' ἂν μείνω καὶ μιὰ μέρα ἀκόμα, τί;...

—Ναί, ναί, ἔχεις δίκαιο.

Μὰ σὰ νὰ χτυπᾷ ἡ πόρτα.... Ναί, ναὶ χτυπᾷ, καὶ κείνη ἀγρὸν ἠγόρασε!... Μὰ ποιὸς νἆνε πρωΐ πρωΐ...

—Νὰ τὸ κουδοῦνι!... "Ανοιξαν.

—Μὰ πῶς ἄνοιξε! Μήπως εἶνε ὁ πατέρας σου...

Κι' ἔκανε νὰ προχωρήσῃ γιὰ τὴν πόρτα. 'Αλλ' ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς ὑπηρέτριας νὰ λέῃ :

—Κυρία, ὁ κύριος Χαραυγῆς!

—Οὔ, ὁ νονός σου!...

—Τί, οὔτε αὐτόνα θέλεις νἄρχεται τώρα ;

—Νὰ σοῦ πῶ... "Εχω συχαθεῖ τὸν κόσμο!

—"Αλλο πάλι...

'Η μάννα του βγῆκε ἔξω καὶ σὲ λίγο ἀκούστηκε ἡ φωνή της κάτι νὰ λέῃ καὶ μαζὺ μὲ μιὰ ἄλλη χοντρὴ φωνή.

—"Ολοι οἱ ἄνθρωποι ἔτσι εἶνε! λίγοι εἶνε κεῖνοι, ποὺ εἶνε ἄνθρωποι, ἔκανε ὁ γυιός της ποὺ ἄκουγε, λίγοι εἶνε τίμιοι, εἰλικρινεῖς... Στὸ διάολο τὸ ἀνθρώπινο γένος ! Τώρα τί τὰ λέω !.... Μάνα μου εἶνε, μά...

— 'Εδῶ, ἐδῶ, εἶνε ὁρίστε !... "Α μόνο τὸ λέτε αὐτὸ !... "Ισα, ἴσα...

Στὴν πόρτα φάνηκε ὁ κύριος Χαραυγῆς, ἐνῷ ἡ μάνα του πίσω ξακολουθοῦσε νὰ λέῃ.

—Καλὴ μέρα, Ξάνθο μου, καλὴ μέρα!... Τί ἔπαθα, βρὲ παιδί; Θὰ μᾶς φύγῃς, ἔ; Καὶ γρήγορα, τοῦ εἶπε αὐτὸς ἀνοίγοντας λίγο τὰ χέρια.

"Ηταν ἕνας χοντρὸς ἄνθρωπος μὲ γουρλωτά, ἀγαθὰ μάτια, λίγο γελαστά, ἀλλὰ ποὺ φαινόνταν πάντα σὰν ἕτοιμα νὰ κλείσουν ἀπ' τὴ νύστα.

'Ο Ξάνθος ἔλεγε, πὼς ὅσο καὶ στενοχωρημένος νᾆταν ἕνας ἄνθρωπος, ἅμα ἔβλεπε τὸ νονό του δὲ θὰ μποροῦσε νὰ μὴ χαμογελάσῃ.

"Ομοια μ' αὐτὸν ἦταν καὶ ἡ γυναῖκα του, ἡ κυρὰ 'Αντωνία, χοντρὴ κι' αὐτὴ καὶ γελαστή. Καὶ ὁ νοῦς της στὸ μαγείρεμα... Τοῦ ἀντρός της στὸ φαΐ.

Καὶ πάρθηκαν δίχως ἔρωτες καὶ τέτοια. 'Ο κύρ Μιχάλης ἤθελε γυναῖκα, ἡ κυρία 'Αντωνία ἄντρα καὶ πάρθηκαν.

'Η φύση, ἔλεγε ὁ Ξάνθος, τὸν σκέφτηκε καλὰ τὸν κὺρ Μιχάλη, σὰ νᾆταν χαϊδεμένο παιδί της, καὶ τοὖχε φτιάξει τὴν κυρὰ 'Αντωνία. Σὰ νἆχαν γεννηθῇ μαζύ, τέρια!... Εἶχαν καὶ τὰ ἴδια αἰσθήματα, τὶς ἴδιες ἐπιθυμίες...

Τώρα, ἀφοῦ εἶπε πολλὰ γιὰ ταξεῖδια, εἶχε γυρίσει στὴν ἐπαρχία του καὶ εἶχε πάει δυὸ φορὲς στὴν 'Αθήνα, καλοκάθησε στὴν καρέκλα ποὺ τὴν ἔκανε νὰ φωνάξῃ σὰν ἀπὸ πόνο, καὶ ρώτησε τὴ μάνα τοῦ Ξάνθου:

—Καὶ τί καλὸ ἔχετε σήμερα;

—"Α, ἔκανε αὐτή, βραστό !

—Οὔμ, δὲ τὸ πολυγουστάρω σήμερα, τῆς εἶπε αὐτός. Τώρα θὰ μὲ ρωτήσῃς γιατί; Γιατὶ ἔχω ἕνα φαΐ! οὔμ, ποὺ εἶνε!... "Α!...

—Τί φαΐ, τὸν ρώτησε ἡ μάνα τοῦ Ξάνθου.

—Πατσίτσες! "Α!...

—Καὶ ἄνοιξε τὸ παχουλὸ χεράκι του.

'Ο Ξάνθος τὸν κύτταξε:

—Τί ὡραῖα! σκέφτηκε, Μακάρι νὰ μποροῦσα κι' ἐγώ!

'Ο κὺρ Μιχάλης ἔμεινε ἀκόμα λίγο, κι' ἔπειτα ἔφυγε δίνοντας εὐχές.

Δὲ μπόρεσε ὅμως νὰ μοῦ δώσῃ καὶ τὶς συμβουλές του.

'Αφοῦ εἶπε καὶ εἶπε εὐχές, τοῦ λέει:

—Μόνο κεῖνο δὲ θέλω νὰ ξανακάνῃς!... Ξέρει αὐτὸς γιατὶ τοῦ λέω, ξέρει!... Νὰ μοῦ γράφῃ τὶς φιλοσοφίες του! 'Αλάργα! 'Αλάργα, ρὲ παιδί μου, ἀπὸ τέτοια, ἀλάργα... Στὤπα μιὰ φορά...Στὤπα καὶ στὸ ξαναλέω καὶ πάλι θὰ στὸ ξαναπῶ! "Οσοι ἀνακατευθήκανε μ' αὐτὲς τὶς δουλειές, πάει τὸ μυαλό τους, πάει περίπατο καὶ τρέχα νὰ τὸ πιάσῃς!...

Μιὰ μέρα εἶχε πάει νὰ δῇ τὸν Ξάνθο καὶ τὸν βρῆκε νὰ γράφῃ.

—Μιὰ στιγμή, τοῦ εἶπε αὐτός, καὶ τελείωσα. Καθῆστε!...

—Τί γράφεις ἐκεῖ, τὸν ρώτησε ὁ κύρ Μιχάλης. "Αμα κάθησε κι' ἔμεινε λίγο κυττάζοντάς τον. Θἄνε συμβόλαια, αὐτά, τέτοια δικηγορικά ;...

—"Οχι, τοῦ ἀπήντησε ὁ Ξάνθος, χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τὸ κεφάλι...

—Τότες τί εἶνε;

—Κάτι σκέψεις μου...

—Τί, τί; γιὰ πές μου το καλά...

'Ο Ξάνθος τοῦ ἐξήγησε. Κι' αὐτός, ἀφοῦ ρώτησε γιὰ νὰ καταλάβῃ καλά, ὅπως ἔλεγε, ἔκανε:

—"Ω, ὤ, μανοῦλα μ'!... ὤ, ὤ!. Τ' εἶνε αὐτὰ ποὺ κάνεις καψερό μου !... Μὰ ἐσὺ γραμματισμένο παιδί, δὲν κατάλαβες, πὼς ὅσοι κυττάξανε νὰ βροῦνε τὴν ἀκτίνα, τὴ θεότητα... Αὐτὸ μοῦ τὤπε ἕνας γέρος, πὼς ὅσοι κυττάξανε.. νὰ εἶχε κάτι γένεια!... Πὼς ὅσοι μοῦ λέει, κυττάξανε νὰ βροῦνε τὴ θεότητα, ἔτσι μοῦ τὤπε κι' ἐγὼ τὸ θυμᾶμαι... ὅλοι πᾶνε! τοὺς ἔστριψε ἡ βίδα!...

⁂

'Ακόμα κατέβαινε τὶς σκάλες ὁ κὺρ Μιχάλης ὁ Χαραυγῆς, καὶ ὁ Ξάνθος ἔγραφε:

Τί καλὸ νὰ μὴ σκέπτεται κανείς, ἢ νὰ μὴ φθάνῃ ὁ νοῦς του πάνω ἀπ' τὸ φαΐ ποὺ τρώει! Καὶ γιατὶ νὰ φθάνῃ ; "Οποιος ἀνεβεῖ πάνω ἀπ' αὐτὴ τὴ γραμμή, ἀρχίζει νἆναι δυστυχισμένος !

"Επαψες νὰ λές; Αὐτὴν τὴν θέλω γιὰ γυναῖκα μου καὶ μπῆκες στὸν πύργο τῆς 'Αγάπης, τῶν 'Ονείρων; Πόνεσες ἐκεῖ, καὶ διωγμένος ἔφυγες; Προχώρησες ἀκόμα ζητῶντας τὴ γιατριὰ καὶ μπῆκες στὸ μεγάλο ζωτικὸ πύργο τῶν μεγάλων ἐπιθυμιῶν, τῶν μυστηρίων, "Ω, ἀλλοίμονό σου!

'Εκεῖ δὲν ὑπάρχει ἡσυχιά, ἀλλὰ μόνο βάσανο ! 'Απο παντοῦ ξεκολλοῦν φαντάσματα, σκιὲς, καὶ ἀριθμοί ! Καὶ ἀριθμοὶ ποὺ γίνονται μὲ μιᾶς μηδενικά!

Καὶ ἀπ' ὅλα τὰ παράθυρα δὲν ἀντικρύζεις παρὰ τὸ χάος. Μὰ καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ βλέπεις καὶ τοῖχο νὰ ὑψώνεται μπρὸς πανύψηλος....

"Οταν τοῦ τὤπε ὁ πατέρας του ὅτι πρέπει νὰ φύγῃ αὐτὲς τὶς ἡμέρες καὶ ὅσο μπορεῖ γρηγορότερα καὶ νὰ πάῃ νὰ ἐγκατασταθῇ στὴν 'Αθήνα, συγκινήθηκε.

'Ο νοῦς του ἔτρεξε μὲ μιᾶς στὰ κορίτσια, στὶς βρωμίτσες, ὅπως ἔλεγε ἡ μάνα του, τὶς ἀνηψιὲς τοῦ ἀντρός της, καὶ ὕστερα σὰ νὰ ἀνέβηκε σκαλοπάτια, σ' ἕνα ὡραῖο πρόσωπο μὲ γαλανὰ βαθειὰ μάτια...

Λυπήθηκε ὅμως ποὺ θἄφινε τὴ μάνα του, τὸν πατέρα του, τἀδέρφια του. 'Αλλὰ παρηγορήθηκε λίγο, ποὺ ἄκουσε τὰ μάνα του νὰ λέῃ.

—"Ετσι εἶναι καλά!... Κάνε σὺ ἀρχὴ γιὰ νἄρθουμε κοντά σου καὶ μεῖς!...

Τώρα πιὰ θὰ γίνῃ!...

'Από χρόνια πολλὰ ἡ μάνα τοῦ Ξάνθου, ἡ κυρία Ταβλίδα, ἐπιθυμοῦσε νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν 'Αθήνα, στὴν πόλη, ποὺ εἶχε γεννηθῇ, καὶ μεγαλώσει, καὶ ὅλο παραπονιόταν στὸν ἄντρα της, ὅτι τὴν εἶχε θάψει ἐκεῖ ζωντανή.

—Καὶ τί θέλουμε δῶ, ἔλεγε, πατρίδα μας δὲν εἶνε, γιατὶ καθόμαστε; Γιὰ νὰ ψωφήσουμε ἐδῶ;...

Αὐτὸς δὲ μιλοῦσε. "Ισως τὸν τραβοῦσε κεῖ, τὸ συμφέρον. Μιὰ μέρα ὅμως τῆς εἶπε:

—Σιγά, σιγὰ καὶ θὰ γίνῃ κι' αὐτό!...

Καὶ ὅταν ἔλεγε ἡ μάνα του νὰ πᾶνε στὴν 'Αθήνα, καὶ νὰ κατοικήσουν στὸ παληὸ σπίτι τοῦ πατέρα του, δὲ μποροῦσε νὰ μὴν προσθέσῃ:

— 'Αλλά, μακρυὰ παιδιά μου, ἀπ' τὶς ξαδέλφες αὐτὲς τοῦ πατέρα σας καὶ τὰ βρωμοθηλυκά τους!...

Κι' ἀράδιαζε πολλὲς φορὲς καὶ τὰ ὀνόματα, τῶν γυναικῶν καὶ τῶν κοριτσιῶν τους. Πάντα ὅμως ἀπέφευγε νὰ πῇ δυὸ ὀνόματα. Αὐτὰ σὰ νὰ τἄχε σβύσει ἀπὸ τὴ μνήμη της. Καὶ ἦταν αὐτὰ ὀνόματα μάνας καὶ κόρης...

'Ο γυιός της ὅμως ἐννοοῦσε πὼς τὸ ἀράδιασμα τὄκανε ἐπὶ τοῦτο, γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ ὅτι δὲν τὄλεγε γι' αὐτές. Δὲν ἤθελε νὰ τὸν πειράξῃ, ἢ νὰ γγίξῃ πληγή, ποὺ καταλάβαινε πὼς δὲν εἶχε κλείσει.

Πρὶν ὅμως, πρὸ χρόνων, πρὶν πάει φοιτητὴς στὴν 'Αθήνα, τὄνομα τῆς μάνας δὲν ἔλειπε ἀπ' τὸν κατάλογό της... Καὶ μάλιστα τὸ ἔβαζε καὶ πρῶτο !...

"Αν καὶ μακρυὰ ἤξερε ἡ μάνα του τί ἔκαναν οἱ συγγενεῖς τοῦ ἀντρός της, οἱ ἐξαδέλφες του, πῶς περνοῦσαν στὴν 'Αθήνα. Θὰ τῆς τἄλεγε ὁ ἄντρας της. Αὐτὴ ὅμως τὰ μάζευε καὶ τοῦ τἄρριχνε ἔπειτα στὸ πρόσωπο.

Καὶ ὅλο βρωμιὲς ἄκουγε ὁ Ξάνθος, ὅτι ἔκαναν. Μὰ κι' αὐτὸς κάτι τέτοια εἶχε δεῖ, ὅταν πήγαινε στὰ σπίτια τους φοιτητής, τέτοια εἶχε μυριστεῖ. Καὶ μιὰ βραδιὰ ποὺ κοιμήθηκε στὶς Τερέζας τὸ σπίτι, σὲ περασμένες ὧρες, ξύπνησε ἀπὸ σιγαλὰ ἀνοίγματα πόρτας, πατήματα ἔπειτα, καὶ θόρυβο μεταξένιων φορεμάτων. 'Ο ἄντρας της ὁ 'Ακρίδης, ἔλειπε σὲ ταξεῖδι. Καὶ ἦταν χειμῶνας...

Τὴν ἄλλη μέρα ἔφυγε ὁ Ξάνθος χωρὶς νὰ τὴ δῇ, ἂν καὶ ἀργά. 'Η Τερέζα κοιμόταν....

⁂

'Ο Ξάνθος εἶχε γεννηθῇ στὴν ἐπαρχιακὴ πόλη ποὺ ἔμεναν. Οὔτε ὁ πατέρας του ἦταν ἀπ' ἐκεῖ, οὔτε καταγόταν ἡ μάνα του. 'Ο πατέρας του πῆγε ὡς δικαστὴς πρῶτα, ὕστερα παρατήθηκε κι' ἔμεινε δικηγορῶντας.

Τοῦ εἶχε ἀρέσει ἡ ἥσυχη ζωὴ τῆς μικρῆς πόλης καὶ οἱ ἄνθρωποι.

'Αλλ' ἡ γυναῖκα του ποτὲ δὲν τὴν συμπάθησε αὐτὴν τὴν πόλη, οὔτε τοὺς κατοίκους της. Καὶ γι' αὐτὸ δὲν εἶχε καμμιὰ φιλία.

Στὴν ἀρχὴ ναί, εἶχε πιάσει μερικὲς σχέσεις, ἀλλ' ἔπειτα τὶς ἄφησε. "Εκλεισε τὴν πόρτα της σὲ ὅλες, κι' ἔμεινε μόνη μὲ τὰ παιδιά της.

—"Αμα τοὺς ζητήσω νύφη, νὰ μὴ μᾶς τὴ δώσουνε! εἶχε πεῖ.

"Ηταν πολὺ ὑπερήφανη καὶ ἤθελε ὅλοι νὰ τὴν ἐκτιμοῦν καὶ νὰ τὸ δείχνουν, ὅλοι νὰ τρέχουν ἅμα τὴν ἔβλεπαν.

Αὐτὸ τὄκανε ὅμως πρὶν ὁ ἄντρας της παρατηθεῖ ἀπὸ δικαστής, καὶ γι' αὐτὸ ὁ γυιός της ὁ Ξάνθος, τῆς ἔδινε δίκαιο.

'Απ' τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ κύριος Ταβλίδης ἔπαψε νἆνε δικαστής, ὅλοι ἄλλαξαν. "Επαψαν νὰ τῆς φέρονται ὅπως τῆς φερόντουσαν, ἔπαψαν οἱ περιποιήσεις, νὰ μὴν ξέρουν τί νὰ κάνουν γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσουν.

Σ' αὐτὸ τὸ μέρος, ὅλοι οἱ κάτοικοι σχεδὸν, ἦταν στὰ δικαστήρια. "Ολοι εἶχαν δίκες, πλούσιοι καὶ φτωχοί. Καὶ τὰ δικαστήρια ἦταν πνιγμένα ἀπὸ δουλειές. Καὶ ὅταν ἕνας ὅλο στὰ δικαστήρια βρίσκεται θὰ ἐπιθυμῇ νἄχει φιλία μ' ἕνα δικαστή...

⁂

Τὸ πρωΐ θἄφευγε. Καὶ δὲ βγῆκε διόλου ἀπ' τὸ σπίτι του, θέλησε νὰ μείνῃ κοντὰ στὴ μάνα του καὶ στ' ἀδέλφια του.

Γύριζε, κύτταζε καὶ τὰ δωμάτια τώρα, τὸν κῆπο. Τὸ σπίτι ἦταν δικό τους καὶ θὰ τὸ πουλοῦσαν.

Τὸ μεσημέρι καὶ ὁ πατέρας του τοῦ δυνάμωσε τὴν ἐλπίδα, πὼς γρήγορα θὰ τοὺς εἶχε κοντά του.

Τὸ κρεββάτι του ποὺ τὤδε στρωμμένο τὸν μελαγχόλησε. Τὸ βράδυ τῆς αὔριο ἔρημο θἆταν ! Μὰ θὰ τὄβρισκε ἔπειτα...

Κύτταξε τὸ δωμάτιο. Αὐτὸ θὰ χανόταν. Ψηλὰ κεῖνα τὰ κοσμήματα, ποὺ τοῦ φαίνονταν σὰ γέροι νὰ δίνῃ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὸ χέρι, δὲ θὰ τἄβλεπε πιά! 'Αμ' ἐκεῖνες οἱ βουλίτσες ποὺ ὅλο τὶς μετροῦσε, χρόνια!...

Καὶ κεῖ μέσα τὶς νύχτες ὅταν εἶχε ἔρθει ἀπ' τὴν 'Αθήνα τότε, ἐκεῖ θυμῶταν, θυμῶταν σὰ νάξυνε τὶς πληγιές του νὰ ἀνοίξουν καὶ νὰ εὐχαριστηθῇ πίνοντας τὸ αἷμα του!...

Τἄφησε μὲ μιὰ λάμψη μικρὴ χαρᾶς, καὶ κύτταξε ἀπ' τὸ παράθυρο, ποὺ ἔπεφτε σὲ φωταγωγό. 'Αλλοῦ ἤθελε νὰ σύρῃ τὸ νοῦ του.

Καὶ εἶδε τὰ σφαλάγηα τὰ μεγάλα, μὲ τὸ δίχτυ τους, ποὺ ἔμοιαζε καὶ μὲ αὐλή, τἄδε νὰ μένουν στὸ βάθος ἀκίνητα.

Καὶ τοῦ φάνηκαν τώρα, νὰ μοιάζουν μὲ τοὺς ἐμπόρους, ποὺ στὰ βάθη τῶν μαγαζιῶν τους στέκονται, ἢ κάθονται, περιμένοντας τὸν πελάτη ἢ τὸ θῦμα!...

'Η μάνα του παρουσιάστηκε !

—Τί κάνεις ἐδῶ, τοῦ εἶπε. "Α, τὰ σφαλάγηα θὰ κύτταζες;... Οὔ, τὰ συχαμερά ! "Αν ἐσὺ δὲν τὰ ὑποστήριζες, δὲν ξέρω γιατί, θὰ τἄχα ἐξολοθρεύσῃ ! Οὔφ, συχαμερά! Πῶ πῶ! Δὲν ξέρω τί βρίσκεις μ' αὐτά!... "Α, νὰ σοῦ πῶ, αὐτὸ εἶνε τὸ λιγώτερο ! Γιὰ ἄκουσε. Πρέπει νὰ προσέξῃς σ' αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ:

Πρόσεξε νὰ μὴν πλησιάσῃς σ' αὐτὸ τὸ βρωμοσόϊ τοῦ πατέρα σου! Μακρυὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς βρωμίτσες τὶς κόρες τους! Παιδί μου, τὸ καλό σου θέλω, πρόσεξε! Εἶνε ἄτιμο σόϊ! Τώρα ὑπάρχουν καὶ ἐξαιρέσεις...

Καὶ ὁ γυιός της ποὺ τὴν ἄκουγε, χωρὶς τώρα νὰ φροντίζῃ ἢ νὰ φοβᾶται ἂν θὰ πῇ καλά, ἢ κακό, γιὰ κάποιο πρόσωπο:

—"Ε, ποῦ νἄξερες, ποὺ νἄξερες, μανοῦλα μου, εἶπε μὲ τὸ νοῦ του, ποῦ νἄξερες !...

'Ο πατέρας του πάλι τοῦ εἶχε πεῖ νὰ πάῃ ἀπ' τὸ σόϊ του, ἀπ' τοὺς δικούς του συγγενεῖς, γιατὶ ἐκεῖ εἶνε τὸ συμφέρον! Μιλιὰ ὅμως στὴ μάνα του γι' αὐτό!...

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ
('Ακολουθεῖ)

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἡ μυῖγες τὸν χειμῶνα

Εἰς τὴν 'Αμερικὴν ἔγιναν τελευταίως ἐνδιαφέρουσες ἔρευνες γιὰ τὶς μυῖγες. Οἱ μυῖγες εἶναι πολὺ εὐαίσθητες στὸ κρύο, ζοῦνε δύσκολα στὰ μέρη ἐκεῖνα ποὺ ἡ θερμοκρασία κατέρχεται κάτω ἀπὸ τὸ μηδὲν καὶ πεθαίνουν ὅταν ἡ θερμοκρασία φθάσῃ 10 βαθμοὺς κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν. Στὰ χωριὰ διατηροῦνται κάτω ἀπὸ τὶς κοπριὲς εἰς τὶς ἀρχὲς Δεκεμβρίου, ὁπότε μὴ δυνάμενες νὰ μείνουν ἐκεῖ περισσότερο βγαίνουν καὶ ἂν κατορθώσουν νὰ μποῦνε ἀπὸ ἀνοικτὸ παράθυρο σὲ ζεστὸ σπίτι μποροῦν νὰ ζήσουν λίγο καιρό, ἀλλοιώτικα πεθαίνουν.

MIA ΜΑΤΙΑ ΣΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΑΙ

Τὸ τραγοῦδι τοῦ Χάρου

Ἀπάνω στὰ βουνὰ καὶ τὰ κορφοβούνια, διάβαινε ὁ Χάρος, στ' ἄλογό του καβαλλάρης. Καί, κατεβαίνοντας πρὸς τὸν κάμπο, τραγούδαγε ὁ κὺρ Χάρος κι' ἔλεγε, στὸ τραγοῦδι του μέσα, γιὰ ὅσους εἶχε παρμένους στὰ βουνὰ καὶ στοὺς κάμπους:

—Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ τρέχω κι' ἀρπάζω ψυχές, νὰ τὶς πάω στὸν Ἄδη, ποτέ μου δὲν ἔννοιωσα, ποτὲ λύπη στὴν καρδιά μου. Σέρνω τοὺς νιοὺς καὶ σέρνω τὶς νιὲς ἀπ' τὰ μαλλιά, σέρνω στὴ σέλλα μου τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς γέρους καὶ τὶς φωνὲς δὲν τὶς ἀγροικῶ καὶ τὰ δάκρυα δὲν τὰ βλέπω... Ἡ μαννοῦλα κάποτες, ὅμως, ἡ Χαρόντισσα, στεναχωριέται, στὰ Τάρταρα κάτω τῆς γῆς, καὶ παραπονιέται:

«—Ἄφησε, γυιέ μου, τὰ πρωταντρόγυνα· ἄφησε, γιόκα, τὰ ταίρια τ' ἀναπημένα, κι' εἶνε κρῖμα νὰ τὰ χωρίζης!

»Καὶ κρίνω γὼ τῆς μαννοῦλας τῆς χαρόντισσας, ἐκεῖ κάτω:

«—Δὲν τ' ἀφίνω· μὰ νὰ μὴ σὲ μέλη, νὰ μὴ δέρνεσαι, μάννα, καὶ νὰ μὴν κλαῖς! Πρωταντρόγυνα καὶ ταίρια ἀγαπημένα δὲν ἀποσώνουνται ποτὲ καὶ θὰ βρεθοῦν ἄλλα πάλε κατόπι. Ὅσο κι' ἂν τὰ παίρνω γώ, σπέρνουν ἐκεῖνα στὸν κόσμο ζωὴ καὶ τελειωμὸ ἡ ἀγάπη δὲν ἔχει καὶ τὴν ἀγάπη δὲν μπορῶ νὰ τὶ σκοτώσω... Ἕνα, ἕνα πρᾶμμα μονάχα μὲ κάνει καὶ μένα κάποτε νὰ φοβᾶμαι, κάποτε νὰ πονῶ. Δὲν τὸ βαστᾶ ἡ καρδιά μου, σὰν κατέβω κάποτε στ' ἀλώνια, νὰ πάρω τὰ παλληκάρια, νὰ πάρω τοὺς ἀντρειωμένους, ποὺ γιὰ τὴν πατρίδα πολεμοῦνε, ποὺ ἡ ψυχή τους σκλαβιὰ δὲ σηκώνει!

»Κι' ὁ γιούκας μου τότες, τὸ τρυφεροῦδι μου, ἔρχεται καὶ μοῦ κρένει:

«—Πατέρα μου, πατέρα, νὰ μὴ σὲ μέλει! Δὲν ἀποσώνουνται τὰ παλληκάρια, δὲν πεθαίνουν αὐτοὶ ποὺ πέφτουν, πατέρα! Παῖρνε τους ἐσὺ ὅσο κι' ἂν τοὺς πάρης — σπέρνουνε δόξα τὰ παλληκάρια, σπέρνουνε τὰ παλληκάρια ζωή, κι' ὁ Χάρος τὴν πατρίδα δὲν τὴ σκοτώνει...

Ι. ΨΥΧΑΡΗΣ

Τί κόσμος!

1

Συνήθως, ὡς προχειρότερον μέτρον, διὰ νὰ μετρήσωμεν τὴν ἠθικὴν τῶν ἄλλων, μεταχειριζόμεθα τὴν ἰδικήν μας· καὶ τόσῳ περισσοτέραν πεποίθησιν ἔχομεν εἰς τὸ μέτρον τοῦτο, ὅσῳ μᾶλλον τυγχάνει βεβλαμμένον καὶ ἐλλειπές.

2

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι τείνουν πάντοτε εἰς τὸ νὰ ἐπιδεικνύουν τὴν τιμήν τους εἰς τὸν κόσμον. Ὁσάκις τοὺς βλέπω, νομίζω ὅτι τοὺς ἀκούω νὰ λέγουν: «Βεβαιώσατέ με, χριστιανοί· νὰ εἶνε τάχα τιμὴ αὐτὸ ποὺ ἔτυχε νὰ μοῦ βρίσκεται ἢ μήπως εἶνε τίποτε ἄλλο καὶ κάνω λάθος;»

3

Ἰδοὺ δυὸ ἐξισώσεις τερατώδεις ἀπὸ τὴν Ἄλγεβραν τοῦ κόσμου, πρὸ τῶν ὁποίων θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἀχριάση καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρχιμήδης:

Καλὴ κεφαλὴ + Κακὴ τύχη=Κακὴ κεφαλή.

Κακὴ κεφαλὴ + Καλὴ τύχη=Καλὴ κεφαλή.

Τί κόσμος! Αἴ;

4

Ὁ ἄνθρωπος δὲν κάνει τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ σπαταλᾷ τὰ 3)4 τοῦ βίου του, διὰ τὴν συντομωτέραν ἐξόφλησιν τοῦ ὑπολοίπου 1)4.

5

Δύο ἀντιθέτου φύσεως ζῶα δὲν στρέφονται ποτὲ νὰ ἰδοῦν πίσω των: Ὁ λύκος καὶ ὁ τίμιος ἄνθρωπος.

Θέλεις νὰ τὰ πλήξης ἀσφαλέστερα; Ἔλα ἐκ τῶν ὄπισθεν.

6

Ὅταν ἔχωμε χρήματα εἰς χεῖρας μας, αἱ σκέψεις μας ὅλαι περιορίζονται εἰς τὸ πῶς νὰ τὰ ἐξοδεύσωμεν: ὅλαι, ὅμως αἱ φιλοσοφίαι μᾶς κατεβαίνουν στὸ κεφάλι, ὅταν τὰ βλέπωμεν εἰς χεῖρας ἄλλων.

7

Τὸ πρόγραμμα τοῦ Καθήκοντος μόνον εἰς τὴν λιθίνην ἐποχὴν ἐλειτούργει ἀτροποποίητον, διότι ἐχαράσσετο ἐπὶ λίθου. Σήμερον ζῶμεν εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ καουτσοὺκ καὶ τὸ ἔχομε γραμμένον ἐπ' αὐτοῦ. Κάθε αἰών, βλέπετε, ἔχει τὴν ἰδιαιτέραν πλάκα τῶν ἐντολῶν του.

Π. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΝΤΡΕΥΟΜΑΙ ΤΗΝ ΠΡΟΙΚΑ ΣΟΥ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ'ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 10)

σουν μὲ μίαν εὔθυμο σύντροφο στὴ ζωή των.

Καὶ ἐχώρισαν.

Ἡ ὥρα φαινόταν αἰῶνας γιὰ τὸ Ντόρη.

Ἔτρεμε μήπως ὁ Κορέος δὲν κατώρθωνε νὰ τοῦ προμηθεύση τὰ λεφτά.

Καὶ τί θὰ γινόταν ;

Ἐχανότανε.

Ἦτον νευρικός, ἄρρωστος, ἐμίλησε ἄσχημα ἀκόμα καὶ στὴ γερμανίδα σουμπρεττίτσα, τὴ Μίτσι ποὺ εἶχε τὴν ἄτυχη ἔμπνευσι νἄρθη καὶ νὰ τριφτῆ πάνω του, σὰν παραχαϊδεμμένη γατούλα.

Τὴν ἔσπρωξε.

Καὶ τῆς εἶπε ἀπότομα :

— Ξεκουμπίσου !

Τὰ ρωμαίϊκα τῆς γερμανιδούλας ἦσαν ἐλάχιστα.

Δὲν ἐσκάμπασε γρῦ.

Ἐρώτησε :

— Βαρούμ ;

Εἶδε κι' ἔπαθε νὰ τὴν ξεφορτωθῆ τέλος πάντων, δίνοντάς της συγχρόνως — γιὰ λύτρα — μιὰν ὑπόσχεσι κι' ἕνα ραντεβοῦ.

Ραντεβοῦ τὰ μεσάνυχτα στὸ θέατρο, γιὰ νὰ ξημερωθοῦν ἔπειτα στὴ Γλυφάδα.

Καὶ ὑπόσχεσι νὰ τῆς βαστᾶ καὶ τὸ δῶρο, ποὺ τῆς εἶχε τάξει· τὸ περίφημο κολλιὲ τῶν δέκα χιλιάδων, ποὺ ἐπυρπολοῦσε μὲ τὶς φωτιές του τὴν προθήκη τοῦ μεγάλου ἀδαμαντοπωλείου.

Ἅμα ἔφυγε, ὁ θηλυκὸς αὐτὸς διάβολος — ποὺ μολαταῦτα, ὁ Ντόρης τὸν ἐλάτρευε, γιατὶ εἶναι γραφτὸ πάντοτε οἱ ἄντρες νὰ λατρεύουν τοὺς θηλυκοὺς... διαβόλους ! — ὁ Ντόρης ἐστέναξε μὲ κάποιαν ἀνακούφισι :

«— Οὔφ !».

Καὶ στοχάστηκε :

«— Τί κόφτρα !».

Δὲν ἔφταναν δηλαδὴ οἱ ντόπιες κοκκοττίτσες, οἱ ἐγχώριες παξιμάδες.

Παρὰ ἔπρεπε νὰ μᾶς κουβαληθοῦν καὶ οἱ ξένες μυστήριες ;

Αὐτὴ ἡ Μίτσι ἦτον κόφτρα τῶν Σαράντα Δύο.

Τὸ χάδι της ἦτον ἐκτὸς διατιμήσεως, σὰν μερικὰ μεγάλα κέντρα μετὰ μουσικῆς — καὶ τὸ φίλημά της ἦτον πολυτελείας.

Ἀλλὰ τί νὰ κάμη ὁ Ντόρης ;

Τὴν ἤθελε !

Τὸν εἶχε κυριέψει σ' ὅλη τὴ σωματική του ἐνδοχώρα, τὸν εἶχε ὑποτάξει μὲ τὶς ἀλλοδαπὲς της κινήσεις. Ἡ Μίτσι κατακτοῦσε τοὺς νέους τῆς Ἀθήνας — καὶ τοὺς γέρους —μὲ τὴ γοητεία της, ὡς μπαλλαρίνας τοῦ Βερολίνου, τῶν καμπαρὲ τῆς Οὖντερ ντὲρ Λίντεν μὲ τὴν ὑποβολὴ ὅτι ἡ σάρκα της ἤξαιρε ἐξωτικὲς τέχνες καὶ ἄγνωρες σαγῆνες.

Τὸ ἄρωμά της ἦταν πιὰ μέσα στὸ αἷμα του καὶ τοῦ τὸ ἐφλόγιζε, τὴν εἶχε μέσα στὸ πετσί του, — ἐτελείωσε.

Ἀποτέλεσμα :

Ἤθελε λεφτά !

Αὐτὴ ἡ βερολινέζα ἦτον παραδόπιστη ἀπίστευτα.

Ἕνα θεὸ ἐλάτρευε :

Τὸν Παρᾶ !

Ἐρρύθμιζε τὰ χάδια της, σύμφωνα μὲ τὰ δῶρα τοῦ θαυμαστοῦ της. Ἀνάλογα καὶ δίκαια.

(Κατὰ τὸ δικό μας :

— Κύριοι, πολλὰ βάζετε, πολλὰ... παίρνετε.

Ἀβάντι !)

Ἔφταξεν ἐπὶ τέλους ἡ ὥρα τῆς κρίσεως.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΩΤΗ ΕΝΤΥΠΩΣΙΣ

Πῶς βλέπει τὸ ἄλογο ὁ κύριος ποὺ καβαλικεύει γιὰ πρώτη φορά.

ΔΙΑΛΕΓΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

(Σὲ μιὰ ἀκρογιαλιά, κεῖ ποὺ χύνεται κι' ἕνα ποτάμι, μέσα στὸ σκοτάδι, ξάφνου ἀκούγεται ἕνα τραγοῦδι, ποὺ βγαίνει ἀπὸ πολλὲς φωνές :)

Γοργόνες τοῦ γιαλοῦ,
νεράϊδες π' τὸ ποτάμι,
σ' ἑνὸς χοροῦ τρελλοῦ,
σμιχτῆτ' ἀντάμ'-ἀντάμι.

(Σιγὰ - σιγὰ παρουσιάζονται σὰν σκιὲς στὴν ἀρχή, μὰ ὅσο περνᾶ ἡ ὥρα τόσο πιὸ ζωντανὲς γίνονται, 12 κοπέλλες ποὺ τραγουδῶντας, ἀρχίζουν ἕνα τρελλὸ χορό).

Χορέψτε μὲ χαρά,
τραγούδια τραγουδῆστε,
Τὴν ὄμορφη κυρά,
ὅλες σας χαιρετῆστε.

(Καὶ μέσα στὶς 12, ξεφυτρώνει λὲς κι' ἀκόμα μιά, πιὸ ὄμορφη ἀπ' ὅλες, ἡ βασίλισσά τους, ποὺ τώρα μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή της τραγουδεῖ).

Νεράϊδες μου βιαστῆτε
νὰ πᾶμε στὸ παλάτι,
Ὅλες σας συναχθῆτε,
πάρτε τὸ μονοπάτι.

Ἡ μοῖρα μου μοῦ λέει,
πὼς κάποιο παλληκάρι,
—π' γιὰ μὲ ἡ καρδιά του
(καίει:—
γυρεύει νὰ μὲ πάρη.

(Κι' οἱ νεράϊδες ἀπαντοῦν :)

Καὶ μᾶς καλὴ κυρά,
ποῦ θὲ νὰ μᾶς ἀφήσης :
Γιὰ μιὰ στερνὴ φορά,
ἔλα νὰ μᾶς φιλήσης.

ΧΡ ΝΕΣΤΟΡΙΔΗΣ

Θεσσαλονίκη.

ΧΑΜΕΝΑ ΝΕΙΑΤΑ

Λευκὰ μαλλάκια, ὁλόϊσια
τὴν κεφαλή μου, μὲ σεβασμὸ
τώρα στολίζουν.

πᾶνε, τὰ ξανθὰ μαλλιά, ὅπως
ἄλλοτε, χαρούμενα, δὲν θὰ
ξαν' ἀνεμίζουν.

Μὲ θλίψι, τὰ χέρια μου κυτῶ.
μ' ἀλλοίμονο ! μὲ ρόζους τώρ
εἶναι γεμάτα.

πάει, ἡ λεπτὴ κορμοστασιά,
φάσμα, σωστὸ ἔχω γίνει, ἄχ!
χαμένα νειάτα.

Στὸ κρινόλευκό μου πρόσωπο,
στοίχιωσε, γιὰ πάντα, ἡ θλίψη
καὶ οἱ ρυτίδες,

σβύνει, ἡ ζωή μου ἡ γλυκειά,
πᾶνε τὰ νειάτα μου, ὤ ! πᾶνε
καὶ οἱ ἐλπίδες.

ΤΟΥΛΑ ΝΤΟΥΝΗ

Κορωπί.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

ΟΙ ΝΕΟΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΑΙ

Ζηλεύεις...

Εἶσαι ζηλιάρα ! Θέλεις νὰ βασανίζης ὅποιον ἀγαπᾶς, μὰ ὅταν φύγη αὐτὸς ποὺ τυρανᾶς μετανοιώνεις γιὰ ὅτι ἔκανες καὶ τ' ἀθῶα σου γαλάζια μάτια ποὺ μοιάζουν τὴν ἀπέραντη καθάρια θάλασσα βουρκώνουν ἀπὸ δάκρυα.

Κλαῖς γιὰ νὰ προξενήσης τὴ λύπη καὶ γιὰ νὰ κρατήσης κοντά σου ὅτι μὲ τὴ ζήλεια σου ἀπομακρύνεις.

Μὰ ὅτι φεύγει δὲν ξαναγυρνᾶ ποτέ !, ὅτι φεύγει μοιάζει μὲ τὸ χρόνο ποὺ ὅσο σκληρὸς καὶ ἂν εἶναι στὸ πέρασμά του δὲν ξέρουμε τί θὰ μᾶς χαρίση στὸ κάθε διπλωμά της ἡ ἡμέρα.

Γιὰ αὐτὸ μικροῦλα μου ὅταν σοῦ χαρίζουν ἀγάπη, ὄνειρα, λατρεία, ὅταν σοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρία νὰ νοιώσης τὴν ἄγνωστη σ' ὅλους μας εὐτυχία μή....μὴ μὲ τὰ ἴδια σου χέρια ποὺ ἀργότερα θὰ σκουπίσουν τὰ μαῦρα τοῦ πόνου σου δάκρυα καταστρέφεις ἀπὸ ἐτσιθελισμὸ καὶ ζήλεια τὴν ἄγνωστη σὲ σένα ποὺ σοῦ χαρίζουν λατρεία.

Μὴ νομίζεις μικρή μου πεισματάρα εὔκολα πὼς μποροῦμε νὰ χαροῦμε τὴν ἀγάπη ὅποτε θελήσουμε ;;;;

Σκέψου πὼς κάθε μέρα ποὺ περνᾶ μαραίνει καὶ τὰ μυρωμένα τῆς ζωῆς μας ἄνθη, ὅταν δὲ ὁλοκληρωτικὰ θὰ τὰ μαδήση τὸ σκληρὸ πέρασμα τοῦ χρόνου δὲν θὰ μᾶς μείνη παρὰ ἡ ἀνάμνησις τῆς εὐωδιᾶς ποὺ μιὰ φορὰ τὰ νειάτα μᾶς χάριζαν καὶ ποὺ ἡ ζήλεια σου τὴν ἔκαμε νὰ σβύση, καὶ ὅσοι σ' ἐγνώρισαν πρωτεινὰ νὰ μὴ ἔχουν ἄλλη σκέψι τους παρὰ τὴ ζήλεια σου καὶ τὴν ἀπὸ ἐτσιθελησμὸ περιφρόνησι κάθε καινούργιας εὐτυχίας καὶ ἀγάπης ποὺ σοῦ χάριζαν....

ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΓΓ. ΣΑΛΟΥΤΣΗΣ

Τὸ τέλος μιᾶς εὐτυχίας

Ἦτανε ἕνα ἀνοιξιάτικο ἀπόγευμα, ὁ ἥλιος ἔγερνε στὰ μαγευτικά του παλάτια, ρίχνοντας παντοῦ ρόδινες ἀχτῖνες κάνοντας ὅσο μποροῦσε περισσότερο μαγευτικὸ τὸ τοπεῖο.

Σ' εἶδα νὰ ἔρχεσαι γελαστὸς πολύ, μὲ μιᾶς σ' ἀγκάλιασε ἡ ψυχή μου, σὲ λίγο τὰ χέρια μας σμίξαν ἀσυναίσθητα, τὰ μάτια μας συναντήθηκαν, τὰ χείλη μας δὲν εἶπαν τίποτε... μίλησαν ὅμως τὰ ματια μας. Κι' αὐτὸ ἀρκεῖ. Εἶναι σὰ νὰ μίλησαν οἱ καρδιές μας...

Καὶ ὁ ἔρωτας μᾶς ἔκανε σκλάβους του. Ζητούσαμε τὶς ἐρημιές... Φοβόμαστε τόσο πολὺ τὸν κόσμο !... Θέλαμε νἄμαστε μόνοι, τί νὰ τοὺς κάμωμεν τοὺς ἄλλους ;

Μὲ βλέμματα γεμᾶτα λατρεία, ἄρχιζες τὰ πλᾶνα κεῖνα λόγια... μοῦ ὁρκιζόσουνε στὴν χιλιοειπωμένη ἐκείνη λέξι «Ἀγάπη» ! Μοῦλεγει πὼς εἶμαι ἡ ἴδια σου ἡ ζωὴ κι' ἐγὼ ἡ ἄμυαλη πίστευα σ' ὅλα αὐτὰ τὰ τρυφερὰ λογάκια σπαρταρῶντας ἀπὸ εὐτυχία, ἀπὸ χαρά...

Ἡ καρδιά μου εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα παρήγορο ἄγγελο, γιὰ νὰ ἁπλώση γύρω της τὰ φτερά της γι' αὐτὸ ἡ δύστυχη πίστεψα στὰ φιλιά σου, στοὺς ὅρκους, στὴ λατρεία ποὺ μοὔδειχνες....

Μὰ γρήγορα τὸ ὄνειρο ποὺ ἔπλαθα τόσα χρόνια, ἀλλοίμονο, ἔσβυσε μπροστά μου σᾶν ὄνειρο θερινῆς νύχτας.

Σὲ περίμενα τόσο καιρὸ στὸ ἴδιο ἀγαπημένο μας μέρος...

Ἦσουν ἡ εὐτυχία, ὁ ἥλιος, ἡ παρηγοριὰ τῆς ζωῆς μου...

Σ' ἀγάπησα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο στὸν κόσμο μόλις σ' ἔφερνα στὸ νοῦ μου, τὰ δάκρυα θάμπωναν τὰ μάτια μου. Κάθε στιγμὴ ἄκουα τὴν μελωδική σου φωνή, γιατὶ ἀντηχοῦσε πάντα μέσα στὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς μου, ἄχ! αὐτὴ ἡ γλυκειά σου φωνὴ μὲ νανούριζε στὴν θανάσιμη θλῖψι, στὴν ἀγιάτρευτη ἀπελπισία ποὺ μ' ἔρριξε ἡ φυγή σου, αὐτὴ μονάχα μοὔδεινε ὑπομονὴ νὰ σὲ περιμένω...

Σὲ ἔφερνα, χρόνια τώρα ἐμπρός μου, μὲ ὁλόχρυσο τὸ φωτοστέφανο τοῦ ἁγνοῦ μας ἔρωτα... μὲ ἔκαιε ἡ φλόγα τῶν φιλιῶν σου στὰ χείλη, καὶ ἐγὼ πάντα σὲ περίμενα...

Μὰ ἡ ψυχή μου ἐκουράστηκε ἐπὶ τέλους, τὰ δάκρυα στέρεψαν, ἡ καρδιά μου σὲ μισεῖ... γι' αὐτὸ μὲ σπρώχνει στὴν ἀκρογιαλιὰ (τὴν θυμᾶσαι;) κάθωμαι κάτω ἀπὸ τὸ βράχο, καρφώνοντας πολλὲς ὧρες τὸ βλέμμα μου στὴν θάλασσα — ὅπως κάποτε γιὰ σένα, περιμένοντας τὸν ξένο, ποὺ εἶνε γραφτὸ νἄρθη, γιὰ νὰ δώση ἐκεῖνο ποὺ λείπει στὴν ἄδεια μου ψυχή...

ΕΡΑΤΩ Π. ΚΟΝΤΟΥ

Ὁ βίος

Ἂν θέλης τὸν Κόσμο βαθειὰ νὰ σκεφθῆς,
χαρὰ στὴ ψυχὴ ποτὲ δὲν θὰ νοιώσης,
κι' ἂν θέλης νὰ μάθης γιατὶ νὰ βρεθῆς,
τοῦ κάκου ζητεῖς προτοῦ νὰ τελειώσης...

Κι' ἂν εἶνε, ἂς εἶνε ὁ βίος μπελᾶς
ἐσὺ τί ρωτᾶς; γι' αὐτὸ μὴ σὲ μέλει,
σὲ δίνη ἂν τύχης, μὴν κλαῖς, νὰ γελᾷς·
θὰ λείψη ὁ μπελᾶς τρυγῶντας τ' ἀμπέλι...

Φ. Λ.- ΚΡΑΝΑΙΟΣ

ΜΟΛΥΒΙΑ ΚΟΠΙΑΣ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΑ
RADIUM-GOLD
ΠΡΟΪΟΝ A.W. FABER

Τὸ ἰδεῶδες μολῦβι δι' ἀντίγραφα καὶ ὑπογραφάς.
ΠΟΙΟΤΗΣ ΑΡΙΣΤΗ
ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΜΕΓΙΣΤΗ
Ἐπομένως εὐχάριστος ἐργασία καὶ οἰκονομία χρήματος.
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΑ
εἰς ὅλα τὰ καλὰ χαρτοπωλεῖα.

A.W. FABER CASTELL

„SPECIAL"

ΚΥΡΙΕΣ διαβάστε με

Η ΜΟΔΑ

ΠΟΙΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΘΑ ΦΟΡΕΘΟΥΝ ΕΦΕΤΟΣ

Συμβουλὲς τῆς γνωστῆς Παριζιάνας Ἔμμελιν Ραϋμόντ, στὶς ἀναγνώστριες τῆς «Εὐρώπης».

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, Σεπτέμβριος. (Ἰδιαιτέρα ὑπηρεσία).— Σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς Ἐκθέσεως στὸ Παρίσι ἢ ἀκριβέστερα στὸ Μαροκινὸ τέμενος τῆς Ἐκθέσεως, συνηντήθην μὲ τὴν διάσημο δημοσιογράφο καὶ συνεργάτιδα τοῦ μεγαλειτέρου περιοδικοῦ Μόδας τῶν Παρισίων κ. Ἐμμελίνα Ραϋμόντ, τὴν ὁποίαν παρεκάλεσα θερμὰ νὰ μοῦ δώση μιὰ συνέντευξι γιὰ τῆς ἀναγνώστριες τῆς «Εὐρώπης». Θὰ εἴχατε τὴν καλωσύνη, ἀγαπητὴ Κυρία, νὰ μοῦ πῆτε κάτι σχετικῶς μὲ τὰ χρώματα ποὺ θὰ φορεθοῦν τὸν χειμῶνα.

—Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔρχομαι ἀπὸ τοῦ Μουλυνὲ καὶ ὁ ἀγαπητὸς μαίτρ μοῦ ἔλεγε ὅτι ἐφέτος θὰ φορεθοῦν πολὺ τὰ μπορντῶ, τὰ καφέ, τὸ γρὶπερλ, τὸ πράσινο τῆς λάκας καὶ τὸ κόκκινο γιὰ βραδυνά, χωρὶς βέβαια νὰ θέλετε νὰ σᾶς πῶ, γιατὶ τὸ καταλαβαίνετε, ὅτι ὁ βασιλιᾶς τῶν χρωμάτων θὰ εἶναι τὸ μαῦρο καὶ τὸ ἄσπρο. Ἄλλως τε ὅπως ξέρετε καὶ ὅπως θὰ ἤθελα νὰ διαβιβάσετε στὶς Ἑλληνίδες ἀναγνώστριές σας, ἡ ὁποῖες φημίζονται γιὰ τὸ γοῦστο τους, τὸ χρῶμα πρέπει νὰ τὸ βρίσκη κάθε γυναῖκα μόνη της.

Ἡ Παριζιάνα ἔχει ἔνστικτο τὸ νὰ ξέρη νὰ διαλέγη, ἀπὸ τὸ χρῶμα τῆς μόδας, ἐκείνη τὴν ἀπόχρωσι ποὺ θὰ πήγαινε καλλίτερα μὲ τὸ χρῶμα τοῦ δέρματος τοῦ προσώπου της καὶ ποὺ θὰ κάνη πιὸ ἔντονη τὴν φυσιογνωμία της καὶ τὰ μαλλιά της.

Θὰ προσπαθήσω νὰ δώσω γιὰ τὶς ἀναγνώστριες τῆς «Εὐρώπης» μερικὲς χρήσιμες συμβουλές. Εἶναι μερικὰ χρώματα ποὺ εἶναι πολὺ χτυπητὰ καὶ ποὺ δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ κάνουν τοὺς βλέποντας νὰ σχηματίζουν τὴν ἰδέα ὅτι δὲν ξέρετε νὰ ντυθῆτε. Π.χ. τὸ κόκκινο τὸ χτυπητὸ εἶναι ὡραῖο χρῶμα γιὰ βράδυ, ἀλλὰ γιὰ ἀπογευματινὴ τουαλέττα δὲν πρέπει οὔτε νὰ τὸ σκέπτεσθε, ἂν εἶσθε μελαχροινὴ πολὺ φροντίστε νὰ ἔχετε τὸ κόκκινο τῆς λάκας γιὰ γαρνιτοῦρα στὸ μαῦρο φόρεμά σας, στὴ ζώνη σας, στὴν τσάντα σας, στὸ καπέλλο σας, ἂν τύχη εἶσθε ξανθή, μὲ λεπτὰ χαρακτηριστικά, ἔχετε γιὰ γαρνιτοῦρα σας τὸ κόκκινο τὸ ἀνοικτό.

Οἱ ξανθές, ποὺ δὲν ἔχουν ἔντονο τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν, πρέπει νὰ προτιμοῦν τὸ πράσινο τὸ φωτεινό, τὸ μπλὲ - ρουὰ καὶ τὸ λιλά. Ἐνῷ ἀντιθέτως οἱ μελαχροινές, μποροῦν νὰ φορέσουν καὶ τὸ κόκκινο καὶ τὸ κίτρινο, ἐὰν βέβαια ἔχουν ἄσπρο δέρμα καὶ τὸ ἀνοικτὸ λιλὰ γαρνιρισμένο μὲ χρυσό.

Ἐπίσης διὰ τὶς νέες κοπέλλες ἐξαιρετικὸ χρῶμα εἶναι τὸ ρὸζ ὅπως καὶ τὸ ἀνοικτὸ μπλὲ (προβάνς).

Ἀκόμη ἕνα χρῶμα ποὺ θὰ ἐπικρατήση φέτος, εἶναι τὸ μπλὲ — Σίμψον, τὸ ἀνοικτότατο δηλαδὴ μπλὲ ποὺ ἡ σύζυγος τοῦ πρώην Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδου, ἐλάνσαρε τὴν ἡμέρα τῶν γάμων της.

Αὐτὰ μοῦ εἶπε ἡ κ. Ἐμμελίνα Ραϋμόντ, ἡ ὁποία θεωρεῖται μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ καλῶς πληροφορημένες γυναῖκες τοῦ Παρισιοῦ.

Εἰς τὸ ἄλλο φύλλο θὰ σᾶς πῶ σχετικὰ μὲ τὴν τάσι τῆς φθινοπωρινῆς μόδας στὸ Παρίσι.

Κα ΑΝΤΑ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ

ΤΟΥ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΥ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΥ Δρος ΟΡΕΣΤΗ Α. ΛΟΥΡΙΔΗ

Εἰς τὸν αἰῶνα μας ὅλοι διψοῦν νὰ ἐξασφαλίσουν τὸν τρόπον ἐκεῖνον ποὺ θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἀναστηλώση καὶ νὰ διατηρήση τὴν φυσιολογικὴν τοῦ σώματος ἰσορροπίαν καὶ νὰ χαρίση ἀφ' ἑτέρου ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐφόδια καὶ προσόντα μὲ τὰ ὁποῖα ὁ ἄνθρωπος ἐπιτυγχάνει νὰ διακριθῆ, νὰ ἑλκύση τὴν προσοχὴν τῶν ὁμοίων του καὶ νὰ προκαλέση, κατὰ τὸν ἐπιφανῆ αἰσθητικὸν Λουσιὲν Μπραί, τὴν αἰσθητικὴν συγκίνησιν τῶν ἄλλων.

Ἡ ὡραιότης λοιπὸν καὶ καλαισθητικὴ ἐμφάνισις τοῦ προσώπου ποὺ ἔχει ἀπασχολήσει εἰς ὅλους τοὺς καιροὺς πολλὲς καὶ διαλεκτὲς κορυφὲς τῆς ποιήσεως, τῆς τέχνης, τῆς διανοήσεως καὶ τῆς ἐπιστήμης καὶ ὁ χαρακτὴρ τῆς φυσιογνωμίας, ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ τὸ σχῆμα τοῦ στόματος, ποὺ ὡμορφαίνει ἢ ἀσχημίζει ἀναλόγως τῆς κανονικῆς ἢ μὴ θέσεως τῶν δοντιῶν.

Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ νοηθῇ ὡραῖον πρόσωπον, εἶνε ἀδύνατον νὰ συλλάβη ὁ νοῦς τὴν ἔννοιαν τῆς αἰσθητικῆς τοῦ προσώπου, δίχως τὶς δύο σειρὲς ἀπὸ τὰ κάτασπρα καὶ γυαλιστερὰ μαργαριτάρια τοῦ στόματός μας ποὺ ὡμορφαίνουν τὸ μειδίαμα, ποὺ συνοδεύει τόσα καὶ τόσα συναισθήματα.

Ἐπαγγελματικῶς δὲ δὲν ὑπερβάλλω, ἂν ὑποστηρίζω ὅτι τὸ ὡραῖο στόμα καὶ τὰ δόντια ὑπερέχουν τῶν ὡραίων ματιῶν, διότι κανένα συναίσθημα χαρᾶς ἢ λύπης, ἱκανοποιήσεως ἢ δυσαρεσκείας, ἀπογνώσεως ἢ ἐλπίδος δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐκδηλωθῇ ἔντονα καὶ ζωντανὰ ἐὰν δὲν κινηθῇ αὐτὸ τὸ «χιλιοτραγουδημένο στόμα».

Τὸν σπουδαιότατον λοιπὸν ρόλον ποὺ παίζουν τὰ ὡραῖα δόντια εἰς τὴν αἰσθητικὴν ἐμφάνισιν τοῦ προσώπου, εἰς τὴν ἑλκυστικότητα τοῦ μειδιάματος καὶ εἰς τὴν κοινωνικὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου, πρὸ πολλοῦ οἱ ξένοι τὸν ἀντελήφθησαν καὶ ὄχι μόνον πολλαπλασίασαν καὶ ἐπιστημονικώτερα κατήρτισαν τὰ ἰνστιτοῦτα καλλονῆς, ἀλλὰ καὶ εἰδικὰς διαλέξεις ἐγκαινίασαν εἰς τὶς «Ἀκαδημίες γυναικείας ὡμορφιᾶς» διὰ τὴν πρόληψιν τῶν ἀνωμαλιῶν καὶ τὴν ὑγιεινὴν διατήρησιν τῶν δοντιῶν.

Ἐδῶ, ἐνῷ κάθε χρόνο ἑκατομμύρια ὁλόκληρα ἐξοδεύονται διὰ τὴν περιποίησιν τῆς περιβολῆς καὶ τῶν νυχιῶν, διὰ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν μαλλιῶν, διὰ τὴν τεχνικὴν ἀπόκτησιν καὶ διατήρησιν βελουδένιου προσώπου καὶ διὰ τὸ ψεύτικο χρῶμα ὑγείας τῶν χειλιῶν, οἱ νεοέλληνες εἰς μεγάλην ἀτυχῶς ἀναλογίαν, ἀφίνουν τὰ δόντια των ἀπεριποίητα, κι' ἔτσι ἡ ὑγεία των ὑποφέρει ἀπὸ τὴν ἀμέλειαν αὐτὴν καὶ ἡ κοινωνική των ἐπιτυχία κατ' ἀνάγκην μειώνεται.

Τί πρέπει ὅμως νὰ γίνη; θὰ μοῦ ἀπαντήσετε ἴσως; Πῶς θὰ ἀποκτήσουμε καὶ θὰ διατηρήσουμε ὡραῖα καὶ γερὰ δόντια, ἀφοῦ, μεταπολεμικῶς ἰδίως, ἐλάχιστοι εἶνε οἱ ὀργανισμοὶ ἐκεῖνοι εἰς τοὺς ὁποίους ἡ φυσικὴ καὶ ἠθικὴ κατάπτωσις, δὲν ἐγκατέλειψαν ὀδυνηρὰ τὰ ἀποτυπώματά τους; Πρῶτα-πρῶτα μὴ λησμονῆτε ὅτι πρέπει νὰ καταδικάσετε εἰς ἀφάνειαν, τὴν ἐσφαλμένην ἄλλως τε γνώμην κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ δόντια θεωροῦνται ὡς δευτερευούσης σημασίας ὄργανα ἐν σχέσει μὲ τὰ ὑπόλοιπα τοῦ ἀνθρωπίνου συστήματος.

Πρέπει νὰ ἀντιληφθῆτε τὸ ἀξίωμα, ὅτι ὁ πάσχων τὸ στόμα, δὲν εἶνε ἄμοιρος διαταραχῶν τοῦ ὀργανισμοῦ.

Ἡ παραμέλησις τῆς ὑγιεινῆς τοῦ στόματος, κατόπιν μάλιστα τῶν θαυμασίων μελετῶν τοῦ Παστέρ, ποὺ ἀπέδειξε τὴν ὕπαρξιν, πολλαπλασιασμὸν καὶ δρᾶσιν τῶν παθογόνων μικροβίων τοῦ στόματος, πρέπει νὰ θεωρηθῇ σήμερον ὡς ἐπιθυμία αὐτοκτονίας τοῦ ἀμελοῦντος τὴν ὀρθῶς ἐννοουμένην ἐφαρμογὴν τῶν συμβουλῶν τοῦ ἰατροῦ.

Μὴν ἀφίνετε λοιπὸν τὰ δόντια σας, τὸν ἀκρογωνιαῖον λίθον τῆς ὑγείας καὶ τὸ φέγγος τοῦ προσώπου, ἀπεριποίητα. Ὅταν ἀτυχήσετε καὶ σᾶς λείψουν μερικὰ ἀπὸ αὐτά, ἀναπληρῶστέ τα ἐγκαίρως καὶ καταλλήλως, ὥστε οἱ ἄνθρωποι ποὺ σᾶς περιστοιχίζουν νὰ μὴν ἀντιληφθοῦν τὸ ἀτύχημά σας. Φροντίσατε νὰ μὴν πάθετε σὰν κι' ἐκεῖνον ποὺ ὅταν ἠρωτήθη πῶς συνετήρει τόσο ὡραῖα τὰ δόντια του, ἀπήντησε μὲ πικρία: «Τὰ διατηρῶ καλά, γιατὶ κάθε βράδυ προτοῦ κοιμηθῶ τὰ τοποθετῶ σ' ἕνα ποτῆρι μὲ νερό...»

Δεχθῆτε μὲ ἐνθουσιασμὸν τὶς συμβουλὲς τοῦ ὀδοντιάτρου σας καὶ μὲ πραγματικὸν φανατισμὸν ἐκτελέσατε τὰ παραγγέλματα τῆς ὑγιεινῆς ποὺ ἡ πεῖρα καὶ τὸ φιλάλληλον καθῆκόν του σᾶς ἐπιβάλλουν.

Οἱ Εὐρωπαῖοι τέσσαρες φορὲς τὸν χρόνον ἐπισκέπτονται τὸν εἰδικὸν καὶ δὲν εἶνε μετανοημένοι διὰ τὴν προληπτικὴν αὐτὴν φροντίδα.

Κυρίως μὴ λησμονῆτε ὅτι ἐὰν δὲν ληφθῇ φροντὶς νὰ διαφωτισθοῦν τὰ παιδιά σας, σχετικῶς μὲ τὰ δόντια των, τότε θὰ ἴδωμεν πολὺ γρήγορα ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον στερεὰ θεμέλια τῆς ὑγείας, εὐρωστίας καὶ εὐγονίας, νὰ καταπίπτη, ἀφήνοντας νὰ ἀκουσθῇ μέσα ἀπὸ τὰ συντρίμματά του τὸ αἰώνιον παράπονον τοῦ μικροῦ καὶ ἀδαοῦς, ποὺ δὲν καθωδηγήθη ἐγκαίρως ἀπὸ τὸν μεγάλον καὶ γνωρίζοντα.

Δρ. ΛΟΥΡΙΔΗΣ

Η ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΩΜΟΡΦΑΙΝΕΙ ΤΟ ΣΩΜΑ

Πόσες γυναῖκες δὲν ὑποβάλλονται σὲ χίλια-δυὸ βασανιστήρια ἀνθυγιεινά, γιὰ ν' ἀποκτήσουν ἕνα κομψὸ σῶμα.

Καὶ πόσες γυναῖκες, μ' αὐτὰ τὰ μέσα, δὲν παθαίνουν σοβαρὲς ἀσθένειες, ποὺ καμμιὰ φορὰ τὶς φέρνουν στὰ νοσοκομεῖα καὶ στὰ ψυχιατρεῖα ; Μὴν παραξενεύεσθε, ἐγνώρισα μιὰ νέα κυρία ποὺ ἦταν μιὰ χαρά. Εἶχε ἕνα ἀνθηρὸ πρόσωπο κι' ἕνα σῶμα, λίγο τροφαντὸ βέβαια, μὰ ποὺ μποροῦσε νὰ τὸ περιορίση μὲ λίγη γυμναστική. Μιὰ ἄλλη φίλη της, τῆς συνέστησε δίαιτα. Δίαιτα ἐξαντλητική, ποὺ τὴν ἠκολούθει κ' ἡ ἴδια. Ἔτυχε νὰ κάθωνται μαζὶ οἱ δυὸ κυρίες. Καὶ σὲ λίγο ἦσαν σωστοὶ ἴσκιοι. Πρόσωπο μαραμένο, μάτια χωρὶς ἔκφρασι. Ἀκόμη ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ κυρίες, ἔπαθε ἀπὸ τὸ στομάχι της καὶ ζῆ μιὰ ζωὴ φρικτὴ καὶ ἡ ὡραία κυρία, ποὺ τὴν ἄκουσε, ἔπαθε νευρικὲς κρίσεις καὶ κατέληξε στὸ ψυχιατρεῖο.

Κυρίες μου, ἂν θέλετε νὰ μ' ἀκούσετε, μὴν ἀκολουθῆτε ποτὲ τέτοια μέσα γιὰ ν' ἀδυνατίσετε, ἂν εἶσθε πολὺ παχειὲς ἢ γιὰ νὰ κάνετε κομψὸ σῶμα. Βέβαια νὰ μὴν πολυτρῶτε. Ἀλλ' ὄχι νὰ πεινᾶτε. Καὶ μακρυὰ ἀπὸ χάπια κι' ἄλλα παρόμοια... ἀνθρωποσωτήρια φάρμακα. Κάνετε γυμναστική. Βλέπετε αὐτὸ τὸ σῶμα στὴν εἰκόνα. Τὸ ζηλεύετε βέβαια. Ἀλλὰ βλέπετε σύγχρονα καὶ σὲ τί ἀσκήσεις ὑποβάλλεται κάθε πρωΐ. Καὶ σεῖς σιγὰ - σιγά, ἂν ἀκολουθήσετε, μιὰ «τακτικὴ γυμναστική», θὰ ἔχετε κομψὸ σῶμα καὶ δὲν θὰ κινδυνεύση ἡ ὑγεία σας, ἀπὸ ἀνόητες δίαιτες καὶ καταστρεπτικὰ φάρμακα, ποὺ σᾶς συνιστοῦν.

ΥΓΙΕΙΝΗ

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΜΕΤΕ ΟΤΑΝ ΙΔΡΩΝΟΥΝ ΤΑ ΧΕΡΙΑ

Δέν ὑπάρχει πιὸ ἀηδιαστικὸ πρᾶγμα, ἀπὸ τὸ νὰ σᾶς τείνουν σὲ χαιρετισμὸ ἕνα ἱδρωμένο ἀπελπιστικὰ χέρι. Πολὺ περισσότερο τὸ πρᾶγμα καταντᾶ φρικτό, ὅταν τὸ κακὸ τοῦ ἱδρώματος τῶν χεριῶν, τὸ ἔχει μιὰ κομψὴ νέα γυναῖκα. Ἐν τούτοις μὲ ὀλίγη καλὴ θέλησι, τὸ κακὸ αὐτὸ μπορεῖ νὰ θεραπευθῇ. Πρὸς τοῦτο: Ἐὰν ἐκείνης ποὺ ἱδρώνουν τὰ χέρια της συμβαίνει νὰ ἔχουν χρῶμα κλῖνον πρὸς τὸ κυανοῦν καὶ νὰ εἶνε ψυχρά, πρέπει νὰ τοὺς κάνει λουτρὸ σὲ νερὸ ζεστὸ ποὺ ἔχει ρίξει 300 δράμια καρυδόφυλλα καὶ 3 δράμια στύψι. Ἐὰν τὰ χέρια εἶνε ζεστά, θὰ τοὺς κάνη λουτρὸ σὲ κρύο νερὸ καὶ θὰ τὰ ἐπαλείφη μὲ τὴν ἑξῆς κρέμμα :

Vaseline pure	**25**	**gr.**
Eau	**15**	**»**
Lanoline	**25**	**»**
Thigenol	**5**	**»**

Ἐπίσης μπορεῖ νὰ πουδράρωνται μὲ λίγο τάλκ.

* * *

Θέλετε νά ἔχετε ὄρεξι ; Καθῆστε σ' ἕνα καθαρὸ τραπέζι. Ὅσο κι' ἂν τὸ φαγητὸ δὲν θὰ σᾶς εἶνε εὐχάριστο, ἡ καθαριότης, λίγα λουλούδια καὶ ἡ καλὴ διάθεσις, θὰ σᾶς ἀνοίξουν τὴν ὄρεξι.

Περισσότερο ἀκόμη ἡ καλὴ συντροφιά.

Ἂν τώρα τὸ καλοκαῖρι σᾶς ἐνοχλεῖ ἡ κοιλιά σας μὲ πόνους περιτυλίξατέ την κατάσαρκα μὲ μιὰ φανέλλα. Ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ τὴν προφυλάσση ἀπὸ τὰς ἐνοχλήσεις.

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ

ΠΙΛΑΦΙ ΜΕ ΚΕΦΤΕΔΑΚΙΑ

Αὐτὸ τὸ πιλάφι εἶνε ἀρκετὰ νόστιμο καὶ σᾶς συνιστῶ νὰ τὸ δοκιμάσετε. Γίνεται δὲ ὡς ἑξῆς:

Παίρνετε μισὴ ὀκᾶ ρύζι καὶ τὸ καθαρίζετε καλά, κατόπιν βάζετε στὴ φωτιὰ τὴν κατσαρόλα σας μ' ἕνα κρεμμύδι ψιλοκομμένο καὶ ἀρκετὸ βούτυρο. Ἀφοῦ καβουρδισθοῦν αὐτὰ καλά, ρίχνετε μέσα τὸ ἀνάλογον ἁλάτι καὶ πιπέρι καὶ μετρᾶτε μὲ ἕνα ποτῆρι τὸ ρύζι, γιατὶ ὅπως ξέρετε μὲ ἕνα ποτῆρι ρύζι ἰσοδυναμοῦν 2 ποτήρια νερό. Ρίχνετε λοιπὸν τὸ ἀνάλογο νερὸ καὶ ἀφοῦ βράση, ρίχνετε τὸ ρύζι.

Κατόπιν ἔχετε μερικὰ κεφτεδάκια πολὺ μικρά, τηγανισμένα, τὰ ὁποῖα ρίχνετε καὶ αὐτὰ μέσα περὶ τὸ τέλος. Ὅταν τὸ κατεβάσετε, τὸ σερβίρετε εἰς μίαν φόρμαν καὶ ὅταν κρυώση καὶ ἀναποδογυρίσετε τὴν φόρμα σας τὸ περιλούετε μὲ τὴν ἑξῆς σάλτσα:

Σάλτσα ντομάτα

Βάζετε εἰς μίαν κατσαρόλα ἀρκετὲς ντομάτες κόκκινες, γινομένες καλὰ καὶ ξεφλουδισμένες. Ρίχνετε καὶ λίγο νερὸ καὶ ἁλάτι καὶ τὶς ἀφίνετε νὰ βράσουν ἀρκετὴ ὥρα ἕως ὅτου λυώσουν. Ὅταν λυώσουνε καλὰ ρίχνετε μέσα πιπέρι, 1 κουταλιὰ βούτυρο καὶ ὀλίγο κονφλάου διαλελυμένο καὶ 1)2 κουταλιὰ τοῦ καφὲ ζάχαρι, ἂν θέλετε. Τὰ ἀφίνετε νὰ πάρουνε μία-δυὸ βράσεις καὶ τὰ κατεβάζετε. Εἶνε μιὰ πολὺ ὡραία σάλτσα καὶ θὰ δώση πολὺ νοστιμάδα στὸ πιλάφι.

Η ΕΥΡΩΠΗ ἀπαντᾷ

Ν. Νικολ., Ναυαρῖνο.— Παρακαλῶ ξαναστεῖλτε τὴ «Γυναῖκα» μὲ τὴ σημείωσι ὅτι «ἐνεκρίθη». Νὰ στείλετε τὰ σατυρικά.

Χρῆστ. Πάγιαν.— Σᾶς εὐχαριστῶ θερμῶς. Δυστυχῶς γιὰ τὸ διήγημα, δὲν ἔχω τὰ παληὰ τοῦ Ε.

Παράσχον Τριαντ.— Τὸ «Γιὰ τὴν ἀγάπη της» δὲν εἶναι δημοσιεύσιμο. Τὸ «Γλυκοφέγγει καὶ σβύνουν τ' ἀστέρια» τὸ τραγουδοῦσα ὅταν ἤμουνα νέος, μὲ κιθάρα στὴν ἄκαρδη. Ἀλλὰ μόνο τοὺς δυὸ πρώτους στίχους, ὄχι, γιὰ τὸ Θεό, τοὺς ἄλλους, ποὺ εἶναι δικοί σας καὶ εἶναι φρικτοί. Ἡ στήλη αὐτὴ δὲν εἶναι στήλη ἀπορριμμάτων ὅσων κρατοῦν μιὰ πέννα. Εἶναι στήλη νέων ποὺ εἶναι ἢ θέλουν νὰ γίνουν λογοτέχναι. Καὶ γιὰ ὅσους θέλουν νὰ γίνουν πρῶτα θὰ μάθουν γράμματα καὶ ὕστερα θὰ μάθουν νὰ γράφουν. Τὸ παράπλευρα δημοσιευόμενον μάθημα, θὰ ὠφελήσῃ καὶ σᾶς καὶ ἄλλους. Ἂν θέλετε ἀκοῦστε με καὶ θὰ μὲ σχωρᾶτε.

Σπυρ. Δ. Δουλαβ., Ἐνταῦθα.— Σάτυρα δὲν θὰ εἰπῇ νὰ ἀηδιάζῃ ὁ ἀναγνώστης. Καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἀηδιάσῃ—ἐγὼ τοὐλάχιστον τῶπαθα—διαβάζοντας ὅτι θὰ φάῃ ὁ κ. Κ. Κ... — ποῦ νὰ γράψω τ' ὄνομά του—γίγαντες γεμιστοὺς μὲ ἀλογόμυιγες! κλπ. Φίλε μου, ἡ «Εὐρώπη» σκοπὸ ἔχει νὰ βοηθήσῃ τοὺς νέους—ἄς τὸ μάθετε ὅλοι αὐτὸ—ὄχι ὅμως καὶ νὰ νομίσουν μερικοὶ—λίγοι εὐτυχῶς—ὅτι μπορεῖ νὰ γίνῃ κάλαθος ἀχρήστων. Ἂν θέλετε νὰ γίνετε χιουμορίστας, τότε διαβάσετε Σουρῆ καὶ Λασκαράτο, καὶ ἀπὸ τοὺς νεώτερους ὅσους γράφουν σατυρικά. Γιατὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι μπορεῖτε νὰ γράψετε, ἂν δὲν νομίζετε ὅτι εἶστε πολὺ ἔξυπνος.

Νῖκον Γαζέπη, Γλυφάδα.— Ἡ ἐπιστολή σας μοῦ ἦτο ἐξαιρετικὰ εὐπρόσδεκτος καὶ τὴν περίμενα τόσο θερμὴ ἀπὸ ἕνα τόσο καλὸ φίλο. Ἡ «Προσμονὴ» καλὴ καὶ θὰ δημοσιευθῇ.

Τ. Ν. Κορ.— Κ' ἦταν ἕνα φθινοπωρινὸ βράδυ, ποὺ ἦρθε ἕνα γράμμα γεμᾶτο θλῖψι—θἄρχιζε κάποιο διήγημα, ἂν γραφόταν, κι' ἴσως γραφῇ. Ἦταν τόσο ἁπλό, τόσο συγκινητικό, ποὺ γιόμιζε ἀπὸ τρυφερότητα κεῖνον ποὺ τὸ διάβαζε. Κ' ἦταν οἱ σκέψεις ποὺ ξεδίπλωνε ξεκάθαρες.— Αὐτὸ τὸ συναίσθημα μοῦ γεννήθηκε διαβάζοντας τὸ γράμμα σας. Ναί, θὰ φροντίσω γιὰ σᾶς καὶ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ γίνετε κάτι. Γιατὶ εἶσθε μετριόφρων καὶ ἁπλῆ. Τὸ «Χ. Μ.» θὰ δημοσιευθῇ.

Δ. Π. Ἐνταῦθα.— Δὲν λείπουν οἱ εὐαίσθητες κι' ἀδελφικὲς ψυχές, ποὺ σᾶς καταλαβαίνουν, καὶ ποὺ κάνουν ἐκεῖνο ποὺ πρέπει. Σᾶς εὐχαριστῶ ἐγκάρδια.

Ἀταλάντην. Ἐδῶ.— Μὲ εὐχαρίστησι ἔλαβα τὰ τραγουδάκια σας καὶ σκέπτομαι: πῶς εἶναι δυνατὸ στὴν ἡλικία σας νὰ αἰσθάνεσθε ἔτσι;

Μαν Καρ.— Χανιά.— Εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὸ ἐνθουσιαστικὸ γράμμα σας κ' εἶμαι βέβαιος πὼς κανεὶς φίλος σας δὲν θὰ μείνῃ, ποὺ νὰ μὴ γίνῃ... Εὐρωπαϊκός».

Χρ. Νεστορίδη Θεσ.—Συμπιέσαμε βλέπετε τὴν ὕλη τῶν σελίδων. Εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφετε. Τὸ «Στοιχειὸ» θὰ δημοσιευθῇ.

Θ. Λυμπ. Κιᾶτο.— Στεῖλτε δυὸ φωτογραφιοῦλες σας.

Ἀθ. Κιουσ. Μεσολόγγι.— Σᾶς περιμένω, ὅταν ἔλθετε, γιὰ νὰ σᾶς κάμω νὰ ξεθυμώσετε. Μὰ τί τὰ θέλετε. Τὸ «Στὸ δρόμο» σας δὲν σᾶς ὁδηγεῖ στὸ τέρμα. Θέλω νὰ εἰπῶ, ὅτι δὲν ἐφθάσατε ἐκεῖ ποὺ ἤθελα. Γράψιμο βέβαια καλό, μὰ περιεχόμενο γιόκ. Ἀλλ' ἀφοῦ ἔχετε τὸ πρῶτο, ἀφοῦ γράφετε, γιατὶ δὲν παίρνετε ἕνα θεματάκι καὶ νὰ γράψετε ἔτσι, ἁπλᾶ, χωρὶς ὀνειροπαρμοὺς καὶ φιλοσοφίες. Βλέπετε πόσο σᾶς προσέχω, γιὰ νὰ σᾶς γράφω τόσο πολλά.

Σ. Καραντ. Περιστέρι.— Εὐχαριστῶ πολύ. Ἡ «Ταυτότητα» βέβαια γιὰ μὴ ἐπαγγελματία λογοτέχνη πολὺ καλή. Ἀλλὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ τὴ δημοσιεύσω ἀργότερα. Ἂν εἶστε φίλος μου, θὰ ὑποστηρίξετε τὴν «Εὐρώπη» χωρὶς ἀνταλλάγματα γιὰ λίγο καιρό...

Φοῖβον Ρ.— Καλέ μου φίλε, εὐχαριστήθηκα ποὺ μὲ θυμήθηκες. Τὸ «Νησὶ Μαγεμένο» θὰ δημοσιευθῇ.

Στρατ. Μόρφην, Ν. Κοκκινιά.— Εἶμαι βέβαιος ὅτι φίλοι σὰν καὶ σᾶς, θὰ συντρέξετε τὴν «Εὐρώπη» μ' ὅλη σας τὴ δύναμι. Σ' εὐχαριστῶ χίλιες φορές.

Παῦλον Βέργαν.— Ἡ τρίτη ἀπάντησίς σας ἐλήφθη κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ συγχαρητήρια καὶ γιὰ τὴ δήλωσι πὼς θ' ἀγωνισθῆτε γιὰ τὴν «Εὐρώπη» καὶ τὴν ἐπικράτησί της. Τὸ «Θολὸ βράδυ» καὶ τὰ «Μαραμένα ρόδα» θὰ δημοσιευθοῦν, γιατὶ εἶναι πραγματικῶς καλά.

Ἐλ. Μακριδ., Χανιά.— Περιμένω δυὸ φωτογραφίες σας.

Ἀντ. Παυλ., Χανιά.— Στεῖλτε τὶς φωτογραφίες, γιατὶ οἱ παληὲς χάθηκαν.

Μίμ. Λιζάρδον. Ἐνταῦθα.— Εὐχαριστῶ πάρα πολὺ γιὰ τὴν ἀγάπη σας πρὸς τὴν «Εὐρώπη», μὰ τὸ «Μῖσος» σας, δὲν φθάνει τὴν ἀγάπη σας—δυστυχῶς. Πρέπει νὰ προσέξετε τὴ ρίμα σας κι' ἀκόμα τὸ περιεχόμενο. Κι' ἐγὼ εἶμ' ἐδῶ, πάντα φίλος καὶ ὑποστηρικτὴς τῶν νέων.

Γ. Δασκαλάκην, Ἐδῶ.— Μὲ χαρὰ κι' ἐγὼ ἔλαβα τὸ γράμμα σας. Ἀλλὰ ἡ «Ρῶα» πολυμεγάλωσε καὶ γιὰ τὰ πρῶτα φύλλα μας δὲν χωράει. Θὰ τὴ διαβάσω μὲ πολλὴ προσοχὴ καὶ ἐνδιαφέρον καὶ θὰ σᾶς γράψω τὴν κρίσι μου.

Βασίλ. Μουρίκην, Ἐνταῦθα.— Ἡ νοσταλγία σας γιὰ ἕνα περιοδικὸ τῶν νέων νὰ ποὺ θὰ λείψῃ. Οἱ δὲ «Νοσταλγίες» σας οἱ ποιητικές, ἂν καὶ φαίνονται ἀγιάτρευτες, ὅμως μ' ἀρέσουν καὶ θὰ δημοσιευθοῦν.

Ἦβον Οἶκτον.— Ὁ δάσκαλός σας—ὅπως μοῦ γράφουν πολλοὶ—δὲν ξέρω ἂν εἶναι μεγάλος, ἀλλὰ φροντίζει γιὰ σᾶς καὶ δὲν σᾶς ξεχνάει. Τὰ «Ἀντίφωνά» σας βρίσκουν ἀπήχησι στὴν ψυχή μου καὶ θὰ δημοσιευθοῦν. Τὰ δὲ ἄλλα ξανακρύψτε τα καὶ ξαναδιαβάστε τα σὲ λίγο καιρό. Ὁ Οὐγκὼ εἶπε: Ἔτσι θὰ μάθετε νὰ κρίνετε τὸν ἑαυτό σας.

Γαβριὴλ Δαούτην.— Ποτὲ οἱ ἀδελφοὶ οἱ ἐλθόντες ἀπὸ τὴν Μικρασία καὶ τὴν Πόλη δὲν μ' ἐλησμόνησαν. Τοὺς ὑπεστήριξα δημοσιογραφικῶς πολλὰ χρόνια, καὶ ξέρω πὼς τὸ ὄνομα Ἀνδρουλιδάκης ἔχει ἀπήχηση στὴν ψυχή τους καὶ φυσικὰ καὶ στὴ δική σας. Γι' αὐτὸ σᾶς ζητῶ νὰ ὑποστηρίξετε τὴν «Εὐρώπη» μὲ φανατισμό.

Ἐρ. Π. Κ. Θεσ.— Τὸ γράμμα σας ἦταν ἕνα νεανικὸ ξεχείλισμα χαρᾶς, ποὺ τόσο χρειάζεται σὲ μᾶς ποὺ περάσαμε τὰ χρόνια αὐτά, γιὰ νὰ μᾶς δίνουν δύναμι στὴ δουλειά μας. Γι' αὐτὸ σᾶς εὐχαριστῶ θερμὰ καὶ περιμένω τὴν σταυροφορία σας, ποὺ θἆναι ἕνας ὡραῖος ἀγῶνας μιᾶς Μακεδονοπούλας, γιὰ ἕνα ὡραῖο σκοπό, ὅπως εἶναι ἡ ἔκδοσι τῆς «Εὐρώπης», τοῦ περιοδικοῦ τῶν νέων. Θἄθελα νἄχω τὶς ἐντυπώσεις ποὺ μοῦ γράφετε, ἂν εἴχατε μάλιστα φωτογραφίες ἢ κάρτ-ποστὰλ τῶν τόπων ποὺ ἐπισκεφθήκατε, θὰ μ' εὐχαριστοῦσε περισσότερο. ἐργάκια σας θὰ δημοσιευθοῦν.

Θεόδ. Πλ., Ρέθ.— Μοῦ φαίνεται, καλό μου ἀνηψάκι, πὼς ἔχεις πολὺ μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν θεῖο σου. Πάντως ὁ ἐνθουσιασμός σου, πίστεψέ με, μὲ συγκινεῖ, ὅταν προέρχεται ἀπὸ τὸ γυιὸ ἑνὸς παληοῦ καὶ καλοῦ μου φίλου καὶ μιᾶς καλῆς μου κι' ἀγαπητῆς συγγένισσας. «Τὸ καράβι τῆς ζωῆς μου»—τῆς ζωῆς σου δηλαδὴ — καλό. Ἀλλ' ἔχε πάντα θάρρος καὶ πίστευε στὸν ἑαυτό σου. Σὲ συμβουλεύω ὅμως ἡ ποίηση νὰ σοῦ τρώῃ ὧρες ποὺ δὲν σοῦ χρειάζονται, γιὰ μιὰ πρακτικὴ δουλειά, ποὺ πρέπει ν' ἀκολουθήσῃς.

Π. Φ., Φυλακὲς Συγγροῦ.— Δὲν ξέρετε πόσο μὲ συγκινοῦν οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀπὸ λάθος τους ἢ ἀπὸ λάθος ἄλλων περνοῦν τὴ ζωή τους μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο. Ἄλλοτε σὲ ἡμερήσιες ἐφημερίδες ἔγραψα πολλὰ γιὰ τοὺς φυλακισμένους. Θὰ τοὺς ξαναθυμηθῶ, ὅπως κι' αὐτοὶ μὲ θυμήθηκαν, ἀγοράζοντας τὴν «Εὐρώπη».

Γ. Μπουρίτσαν.— Οἱ κρίσεις σας εἶναι γιὰ μένα κάτι ποὺ μ' ἐνθαρρύνει. Οἱ νέοι μποροῦν νὰ στηρίξουν τὴν «Εὐρώπη» ἂν θέλουν — καὶ βλέπω πὼς θέλουν.

Φιλαράκον, Καισαριανήν.— Ὄχι μόνο οἱ νέοι τῆς Καισαριανῆς, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν συνοικισμῶν διαδηλοῦν τὴν σταθερὴ ἀπόφασί τους νὰ ἐπιβάλουν τὴν «Εὐρώπη» στοὺς συνοικισμούς των. Καὶ τὸ περιμένω, ἀφοῦ τόσους δεσμοὺς ἔχω μαζί τους. Τὸ «Χρόνια τυφλὸς» θὰ δημοσιευθῇ. Ἀλλὰ τὰ ἄλλα δυὸ πρέπει νὰ τὰ ξαναδιαβάσετε—ὄχι γιατὶ δὲν εἶναι καλά, ἀλλὰ δὲν εἶναι τέλεια.

Ἐλ. Σκανδ., Καλλονήν.— Λοιπόν, εὐχαριστηθήκατε; Κι' ὅλοι οἱ φίλοι σας εἶναι ἐνθουσιασμένοι. Πρέπει ὅμως νὰ φροντίσετε ὅλοι σας—πέρα ὡς πέρα. Ἂν κινηθῆτε, ἂν καθένας σας δώσῃ ἕνα ἀκόμη ἀναγνώστη, τότε ἡ «Εὐρώπη» θὰ ζήσῃ.

Στ. Σταυρακ.— Τὸ μελάνι σας δὲν ἐπιτρέπει δυστυχῶς νὰ διαβάσω τί γράφετε. Εἶναι πολὺ ἀναιμικό, ὅπως καὶ τὰ μάτια μου. Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε ἂν ξαναστείλετε τὸ τραγούδι σας.

Ἀδ. Ἀναγν.— Τώρα ποὺ φθάνω στὰ γηρατειὰ δὲν μπορῶ ν' ἀλλάξω γνώμη. Θυμᾶστε καὶ σεῖς πὼς κάπου ἀλλοῦ ἔγραφα: Θέλω ὄνομα, ἐπάγγελμα, διεύθυνσι. Ἐσεῖς μοῦ γράφετε ΑΔ ΑΝΑΓΝ. Λοιπὸν γιατί; Συμμορφωθῆτε μὲ τὴν... ἰδιοτροπία μου. Ἡ πειθαρχία ἄλλως τε εἶναι τὸ πρῶτο πρᾶγμα στὸν ἄνθρωπο γιὰ νὰ προοδεύσῃ.

Ἀλ. Πιρπ., Νέα Τούμπα.— Ἡ ἀπάντησή σας στὸ «Ποιὰ εἶναι τὰ ὄνειρά σας» δημοσιεύτηκε. «Ὁ δρόμος τῆς ζωῆς» θὰ διαβαστῇ καὶ ἂν εἶναι καλός, θὰ δημοσιευθῇ.

Ἀλ. Μουζιουπ., Κομοτηνήν.— Ὑπέροχες οἱ φωτογραφίες καὶ θὰ δημοσιευθοῦν. Σᾶς εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὰ εὐγενῆ σας αἰσθήματα καὶ ἐλπίζω οἱ νέοι καὶ οἱ νέες τῆς Κομοτινῆς, ποὺ μὲ γνωρίζουν καὶ προσωπικὰ ἀπὸ κάποιο συνέδριο καὶ ἀπὸ τὶς ἐντυπώσεις ποὺ ἔγραψα γιὰ τα γυναικεῖα σωματεῖα στὸν «Ἡ. Κήρυκα», ὅτι δὲν θ' ἀγοράζουν παρὰ «Εὐρώπη».

Θαν. Ξεν. Πρέβεζαν. — Θέλω οἱ νέοι τῆς Πρεβέζης νὰ κρατήσουν τὴν πρώτη γραμμὴ γιὰ τὴν «Εὐρώπη». Τὸ «Τέλος μιᾶς ἀγάπης» ἴσως νἆναι ἀληθινὴ ἱστορία, μὰ εἶναι κοινή. Πάντα ὁ ἕνας ξεγελάει τὸν ἄλλο! Ἐσᾶς σᾶς ἐπρόλαβε ἡ Μίνη—κ' ἡ ἀθλία εἶχε τὸ θηλυκὸ τοῦ μικροῦ μου ὀνόματος, κι' αὐτὸ μοῦ κακοφαίνεται πολύ.

Δημ. Ζῶτον, Ἀλεξανδρούπολιν.— Μικρέ μου θαυμαστή, σ' εὐχαριστῶ ποὺ πιστεύεις τόσο βαθειά, ὅτι ἡ «Εὐρώπη» θἆναι τὸ σύνθημα τῶν νέων ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Στεῖλτε δυὸ φωτογραφίες σας. Τὰ ἔργα σας ἐλήφθησαν καὶ θὰ δημοσιευθοῦν.

Στέλ. Γερολ., Νέα Κοκκινιά.— Ἀπὸ τὸ προσκλητήριό μου λείπει ἡ ἐνθουσιώδης συνεργάτις μου. Γιατί; Καὶ μοῦ φαίνεται παράξενο.

Μαραμένο Ροδόφυλλο, Θεσσαλονίκην.— Ἀλήθεια ; Μιὰ καινούργια φλόγα φωτίζει τὰ σκοτάδια; Μὰ αὐτὸ ἤθελα κι' ἐπεδίωκα κι' εὐχαριστοῦμαι, ποὺ τὸ διαπιστώνει ἕνας λεπτὸς παρατηρητής, ὅπως τὸ Μαραμένο Ροδόφυλλο. Ἀλλὰ βέβαια, θὰ μάθατε στὸ σχολειό, πὼς κανένας κανὼν δὲν ὑπάρχει ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ τὴν ἐξαίρεσί του. Γιατί λοιπὸν ρωτᾶτε ἂν πρέπει νὰ στείλετε;

Βαγ. Οἰκονόμου.— Τὸ «Καὶ στὸ θάνατο μαζὶ» πολὺ μεγάλο. Ἂν θέλετε τὴν κρίσι μου, μεταχειρίζεσθε λέξεις καθαρευουσιάνικες μέσα στὶς δημοτικές, ὅπως τὴν «ἑπομένη» τοῦ γάμου, ποὺ εἶναι πολὺ ἄσχημο γιὰ ἕνα νέο συγγραφέα. Τὸ «Μόνο ἕνα χαμόγελο» θὰ δημοσιευθῇ.

□□□

Υ. Γ. Ζητοῦμε συγγνώμη ἂν δὲν ἀπαντήσαμε σ' ὅλους τοὺς φίλους. Ἀλλὰ σήμερα δὲν χωροῦν ἄλλες ἀπαντήσεις οἱ στῆλες μας.

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΟΔΗΓΟΙ

Εἰς τὸν παγκόσμιον διαγωνισμὸν ζωγραφικῆς τῶν ὁδηγῶν ἦλθε πρώτη ἡ Ἑλλάς. Ἡ ὁδηγὸς τῆς Θεσσαλονίκης δὶς Μαριάνθη Παπαγιάννη ἐφιλοτέχνησε πραγματικῶς ἕνα θαυμάσιον λεύκωμα μὲ τὰς στολὰς τῶν ὁδηγῶν ὅλου τοῦ κόσμου. Ἡ ἐπιτροπὴ δὲ ποὺ συνεδρίασε εἰς Λονδῖνον, ἔκρινε τὸ ἔργον τῆς δίδος Παπαγιάννη ὡς τὸ καλύτερον ὅλων, βραβεύσασα αὐτό.

— Ἐντὸς τῶν ἡμερῶν πρόκειται νὰ ἱδρυθοῦν νέες ὁμάδες ὁδηγῶν εἰς Βόλον, Δράμαν, Ξάνθην, Χίον, Χανιά, ὅπως καὶ ἡ 4η ὁμὰς Θεσσαλονίκης, ποὺ θὰ ἀποτελεσθῇ ἀπὸ κορίτσια τῆς Χ. Ε. Ν.

— Οἱ ὁδηγοὶ Κερκύρας ἐβοήθησαν εἰς τὴν κατασκήνωσιν τῶν παιδικῶν ἐξοχῶν, ὅπως καὶ αἱ μέλλουσαι ὁδηγοὶ Χανίων εἰς τὴν ἐκεῖ κατασκήνωσιν.

— Οἱ ὁδηγοὶ Πατρῶν, εἰς τοὺς κολυμβητικοὺς ἀγῶνας τοῦ Πειραιῶς ἐπρώτευσαν.

— Οἱ ὁδηγοὶ Ἀλεξανδρείας ἐπέστρεψαν ἐκ Κερκύρας ἐνθουσιασμένες διὰ τὴν ὡραίαν κατασκήνωσίν των. Ἐδῶ θὰ παραμείνουν ἐπὶ δεκαήμερον, ἐπισκέπτονται δὲ διαρκῶς τὰ περίχωρα καὶ τὰ ὡραιότερα πλησίον μέρη. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐπεσκέφθησαν τοὺς Δελφοὺς — Μαραθῶνα — Σούνιον.

Μ. Λ.

Σ. Ε.— Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἐκ τυπογραφικοῦ λάθους τὸ ὄνομα τῆς ἐν)χου δίδος Μπούκουρα, εἶχε γραφῆ Μπουκάρα.

Η ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΑΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Αἱ θεριναὶ διακοπαὶ τοῦ ἱπποδρόμου ἔληξαν. Τὸ προσεχὲς λοιπὸν Σάββατον θὰ γίνῃ ἡ ἔναρξις τῆς φθινοπωρινῆς περιόδου.

— Ἡ μηνιαία διακοπὴ παρέσχε τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἐπιδιορθώσεως τοῦ στίβου καὶ τῶν ἐξαρτημάτων του. Ἐπίσης — πρᾶγμα ποὺ κυρίως ἐνδιαφέρει τοὺς φιλίππους — ἐπλουτίσθησαν οἱ σταῦλοι πολλῶν ἰδιοκτητῶν μὲ νέους ἵππους ἀξίας.

— Καὶ πρῶτον, ἀπὸ εἰκοσαημέρου περίπου εὑρίσκονται εἰς Οὐγγαρίαν οἱ κ.κ. Γ. Θεοδωράκης, ὑποδιευθυντὴς τῆς Ἑταιρείας Ἱπποδρομιῶν, καὶ Α. Ντίβαλ, προπονητής, οἱ ὁποῖοι καὶ ἠγόρασαν ἀπὸ τὴν ἐτησίαν ἱππικὴν ἔκθεσιν τῆς Βουδαπέστης 20 ἵππους μονοετεῖς (γίαρλινγκς) ἐξαιρετικῆς γενεαλογίας.

— Ἐν τῷ μεταξὺ ἐκομίσθησαν ἀπὸ τὰ διάφορα ἱπποφορβεῖα τῆς Θεσσαλίας ἀρκετοὶ ἡμικαθαρόαιμοι ἵπποι.

— Οἱ ἵπποι αὐτοὶ θὰ πωληθοῦν προσεχῶς διὰ πλειστηριασμοῦ.

— Ἐκ παραλλήλου μὲ τὸν πλουτισμὸν τοῦ ἱπποδρόμου μας μὲ νέους ἵππους, μᾶς ἔρχονται καὶ νέοι ἀναβάται «κλάσεως». Οὕτω προερχόμενοι ἐξ Αἰγύπτου, ἔφθασαν οἱ ἀναβάται Ζὼρζ καὶ Λίστερ. Ἐπίσης ἔφθασε καὶ ὁ γνωστός μας Ζὰν Βερδιέ.

— Οἱ νεοαφιχθέντες τζόκεϋ θὰ ἐργασθοῦν εἰς τὸν ἱππόδρομόν μας ὅλην τὴν νέαν περίοδον, ἅμα δὲ λάβουμε ὑπ' ὄψιν μας ὅτι κατὰ τὴν νέαν περίοδον θὰ ἱππεύσουν καὶ οἱ Ἕλληνες ἀναβάται Βαλλιᾶνος καὶ Παπαδόπουλος, αἱ ἱπποδρομίαι θὰ παρουσιάσουν ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον.

— Αὐτὰ εἶνε τὰ νέα τῆς ἀρχομένης ἱπποδρομιακῆς φθινοπωρινῆς περιόδου.

Κ. Α. ΠΑΠ.

ΚΟΠΤΙΚΗ
ΡΑΠΤΙΚΗ
ΟΡΕ
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 44
3μηνος διδασκαλία παρὰ τοῦ ἰδίου κ. ΟΡΕ τῶν Παρισίων.
ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ
Ὑπὸ τὴν αὐστηρὰν ἐπίβλεψιν τῆς Κυρίας ΟΡΕ. Ζητήσατε κανονισμόν. Ἐγγραφαὶ καθ' οἱανδήποτε ἐποχήν.

ΑΠΟ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΕΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗΝ

Τὸ Ραδιοφωνικὸ πρόγραμμα

(8-14 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ)

ΤΕΤΑΡΤΗ

ΑΜΒΟΥΡΓΟΝ (μ. κ. 332—994 κ.χ.) 8 Μεγάλη ποικίλη συναυλία. 11.30 — 1 μ. μεσ. Ἐλαφρὰ συναυλία καὶ χορός.

ΒΑΡΣΟΒΙΑ (μ. κ. 1339 — 224 κ. χ.) 8 Δίσκοι. 10 Συναυλία Σοπέν.

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ (μ. κ. 354 — 841 κ. χ.) 8 Μεγάλη ποικίλη συναυλία. 1 μ. μεσ. Χορευτικὴ συναυλία.

ΒΙΕΝΝΗ (μ. κ. 507 — 592 κ.χ.) 8.25 Συμφωνικὴ συναυλία μὲ ἔργα Χάϋδν, Χαίνδελ, Μόζαρτ. 9.40 «Μανιὰμ Σὲν-Ζὲν» κωμῳδία τοῦ Σαρδοῦ, μὲ μουσικὴν Γκρύν. 10.40 Λίντερ ὑπὸ σοπράνο. 11.20 Συναυλία Αὐστριακῶν συνθετῶν.

ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ (μ. κ. 550 — 546 κ. χ.) 7.45 Οὐγγρικὰ τραγούδια. 8.45 «Ὄνειρον θερινῆς νυκτὸς» τοῦ Σαίξπηρ. 12.30 Τσιγγάνικη ὀρχήστρα.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ (μ. κ. 365 — 823 κ. χ.) 8.35 Δίσκοι. 9.35 Χορός. 10.45 Συναυλία.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ (μ. κ. 342 — 877 κ.χ.) 8 Συναυλία διὰ 2 πιάνα. 10 Βαριετέ. 10.45 — 11.15 Συναυλία. 11.30—12.30 Χορός.

ΜΙΛΑΝΟΝ (μ. κ. 368 — 814 κ.χ.) 8 Συναυλία. 10 — 12 Ὀπερέττα. Ἀκολούθως χορός.

ΜΟΝΑΧΟΝ (μ. κ. 405 — 740 κ.χ.) 8 Ἐκλεκτὲς μελῳδίες. (Δίσκοι). 11.20 — 1. μ. μεσ. Νυκτερινὴ συναυλία. Ἐκλεκτοὶ δίσκοι.

ΠΑΡΙ ΡΑΝΤΙΟ (μ. κ. 1648—182 κ. χ.) 9.30 — 11.30 «Λουΐζα» Ὄπερα τοῦ Σαρπαντιέ. 11.30 Ταραντέλλες ἐκ δίσκων.

ΠΡΑΓΑ (μ. κ. 470 — 638 κ. χ.) 8 20 Βιεννέζικα βάλς. 10.10 Συμφωνικὴ μουσική. 10.55 Δίσκοι. 11.20 Δίσκοι.

ΡΩΜΗ (μ. κ. 421 — 713 κ.χ.) 8 Συναυλία. 10 — 11.15 Συμφωνικὴ συναυλία. 11.15 Συναυλία ἰταλικοῦ τραγουδιοῦ. 11.45 Χορός. 12 Εἰδήσεις. Χορός.

ΠΕΜΠΤΗ

ΑΜΒΟΥΡΓΟΝ (μ. κ. 332 — 994 κ. χ.) 8 Ἐλαφρὰ συναυλία. 11.30 — 1 μ. μεσ. Ποικίλη καὶ ᾠδικὴ συναυλία.

ΒΑΡΣΟΒΙΑ (μ. κ. 1339 — 224 κ. χ.) 7.15 Δίσκοι. 9 Συναυλία σολίστ. 10.05 Χορός. 11 Συναυλία.

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ (μ. κ. 354 — 841 κ. χ.) 8 Ἐλαφρὰ συναυλία. 11.30 Ἐλαφρὰ συναυλία.

ΒΙΕΝΝΗ (μ. κ. 507 — 592 κ. χ.) 8.25 Βιεννέζικη μουσική. 11 20 Χορός.

ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ (μ. κ. 550 — 546 κ. χ.) 8.25 Ἐλαφρὰ μουσική. 10 «Ἀΐδα» τοῦ Βέρντι ἐκ δίσκων.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ (μ. κ. 365 — 823 κ. χ.) 7 Χορός. 8.35 Τρίο. 9 Τραγοῦδι. 9.25 Συναυλία. 11 Ἐλαφρὰ μουσική.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ (μ. κ. 342—877 κ.χ.) 7.40 Συναυλία σολίστ. 9 — 10.30 Συναυλία μὲ ἔργα Σιμπέλιους ἀπὸ τὸ «Κουήνς Χώλλ». 10.45 Στρατιωτικὴ ὀρχήστρα. 11.30 Χορός. 12.40 Δίσκοι.

ΜΙΛΑΝΟΝ (μ. κ. 368 — 814 κ.χ.) 8 Συναυλία. 10 «Νόρμα» ὄπερα τοῦ Μπελλίνι. Ἀκολούθως χορός.

ΠΑΡΙ ΡΑΝΤΙΟ (μ. κ. 1648 — 182 κ. χ.) 8.03 Δίσκοι. 9.45 Πιάνο. 10 «Τριστὰν καὶ Ἰζόλδη» ὄπερα τοῦ Βάγνερ, Γερμανοὶ ἐκτελεσταί.

ΠΑΡΙΣΙ Τ.Τ.Τ. (μ. κ. 432 — 695 κ. χ.) 7.30 Δίσκοι. 9.30 — 11.30 «Κυρία μὲ τὰς καμελίας» τοῦ Δουμᾶ. 11.45 Δίσκοι.

ΠΡΑΓΑ (μ. κ. 470 — 638 κ. χ.) 8.10 Εὔθυμα τραγούδια. 9.30 Ἄριες ἀπὸ μελοδράματα. 10 Συναυλία. 10.55 Δίσκοι.

ΡΩΜΗ (μ. κ. 421 — 713 κ. χ.) 8 Συναυλία. 11.15 Ποικίλη μουσικὴ καὶ τραγοῦδι. Ἀκολούθως χορός.

ΦΡΑΓΚΦΟΥΡΤΗ (μ. κ. 251 — 1195 κ. χ.) 8 Συναυλία. 11.30 Ἐλαφρὰ συναυλία. 1 «Τριστὰν καὶ Ἰζόλδη» τοῦ Βάγνερ, Γ' πρᾶξις ἐκ Παρισίων.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΒΑΡΣΟΒΙΑ (μ. κ. 1339 — 224 κ. χ.) 8 Δίσκοι (Μπετόβεν). 9.20 Ἐλαφρὰ μουσική. 10 Χορός. 11 Συναυλία.

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ (μ. κ. 354 — 841 κ. χ.) 8 Ἐλαφρὰ συναυλία. 11.30 Ἐλαφρὰ συναυλία.

ΒΙΕΝΝΗ (μ. κ. 507 — 592 κ. χ.) 8.25 Ἐλαφρὰ μουσική. 9.50 Ἐλαφρὰ συναυλία. 11.20 Συναυλία Αὐστριακῶν συνθετῶν.

ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ (μ. κ. 550 — 546 κ. χ.) 9 Κονσέρτο πιάνου. 10 Οὐγγρικὰ τραγούδια. 11.05 Συναυλία. 12.20 Τζάζ.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ (μ. κ. 365 — 823 κ. χ.) 8.30 Τὸ τρίο Τομπούλης. 9 «Μαντὰμ Μπατερφλάϋ» ὄπερα τοῦ Πουτσίνι ἐκ δίσκων

ΛΟΝΔΙΝΟΝ (μ. κ. 342 — 877 κ. χ.) 9.35 Συναυλία. 10.15 Τσιγγάνικη μουσική. 10.45 Συναυλία. 11.25 Χορός. 12.40 Δίσκοι.

ΜΙΛΑΝΟΝ (μ. κ. 368 — 814 κ.χ.) 8 Ποικίλη μουσική. 10 Συμφωνικὴ συναυλία. 11.20 Τραγούδια. Ἀκολούθως χορός.

ΜΟΝΑΧΟΝ (μ. κ. 405 — 740 κ.χ.) 8 Ἀπὸ γερμανικὲς ὄπερες. 11.30 Ἐλαφρὰ συναυλία.

ΠΑΡΙ ΡΑΝΤΙΟ (μ. κ. 1648 — 182 κ. χ.) 7 Τραγοῦδι καὶ βιολί. 10 «Ἀριάδνη εἰς Νάξον» ὄπερα τοῦ Στράους. Γερμανοὶ ἐκτελεσταί.

ΠΑΡΙΣΙ Τ.Τ.Τ. (μ. κ. 432 — 695 κ. χ.) 9.30 «Τραβιάτα» ὄπερα τοῦ Βέρντι ἀπὸ τὸ Βισύ.

ΠΡΑΓΑ (μ. κ. 470 — 638 κ. χ.) 8.10 Ἀπὸ Τσέχικες ὀπερέττες. 9.15 Λαϊκὰ τραγούδια. 10.55 Δίσκοι. 11.25 Κουαρτέττο ἐγχόρδων.

ΡΩΜΗ (μ. κ. 421 — 713 κ. χ.) 10 — 12 «Γιουσί», ὀπερέττα τοῦ Μπενάτσκυ. Ἀκολούθως χορός.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΒΑΡΣΟΒΙΑ (μ. κ. 1339 — 224 κ. χ.) 8.15 Ἐλαφρὰ συναυλία. 10.05 Μπαλλάντες τοῦ Σοῦμαν καὶ Σοῦμπερτ. 11 Σλαυϊκοὶ χοροί.

ΒΙΕΝΝΗ (μ. κ. 507 — 592 κ. χ.) 8.10 Συναυλία τῆς Παιδικῆς Χορῳδίας τῆς Βιέννης. 10.30 Μεγάλη συναυλία Γιὸχ, Σὲβ, Μπάχ. 11.20 Ἐλαφρὰ συναυλία.

ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ (μ. κ. 550 — 546 κ. χ.) 8 Τσιγγάνικη ὀρχήστρα. 10.25 Στρατιωτικὴ ὀρχήστρα. 12 Τζάζ.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ (μ. κ. 342—877 κ.χ.) 8 Ποικίλη μουσική. 9 Συναυλία. 10.35 Συναυλία. 11.30 Χορός.

ΛΕΙΨΙΑ (μ. κ. 332 — 785 κ. χ.) 8 Μουσικὴ μπαλλέτου «Ἡ κουκλονεράϊδα». 11.30 Ἐλαφρὰ συναυλία.

ΜΙΛΑΝΟΝ (μ. κ. 368 — 814 κ.χ.) 8 Συναυλία. 9.30 Ποικίλη μουσική. 10.40 Τραγοῦδι.

ΠΑΡΙΣΙ Τ.Τ.Τ. (μ. κ. 432 — 695 κ. χ.) 6 Ἐλαφρὰ μουσική. 7.30 Δίσκοι. 10 «Βαλκυρία», ὄπερα τοῦ Βάγνερ.

ΠΡΑΓΑ (μ. κ. 470 — 638 κ. χ.) 8.15 Ἐλαφρὰ μουσική. 10.05 Λαϊκὴ συναυλία. 11.20 Δίσκοι. 11.25 Συναυλία.

ΡΩΜΗ (μ. κ. 421 — 713 κ. χ.) 8 Ναπολιτάνικη μουσική. 9.30 Ποικίλη μουσική. 10 «Νόρμα» ὄπερα τοῦ Μπελλίνι. Ἀκολούθως χορός.

ΦΡΑΓΚΦΟΥΡΤΗ (μ. κ. 251 — 1195 κ. χ.) 8 Λαϊκὴ συναυλία Βάγνερ (χορῳδία, ὀρχήστρα). 11.30 Ἐλαφρὰ συναυλία. 1 — 2 μ. μεσ. Συναυλία.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΒΙΕΝΝΗ (μ. κ. 506,8 — 592 κ.χ.) 8.30 Ρεσιτὰλ βιολιοῦ. 9.05. Ἀπὸ ὀπερέττες τοῦ Λεχὰρ μὲ δύο σοπράνο, τενόρο καὶ κωμικὸ τενόρο. 11.30. Μουσικὴ χοροῦ. 12. Συνέχεια.

ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ (μ. κ. 549,5 — 823 κ. χ.). 7.20 Λαϊκὰ τραγούδια. 10 Τζάζ. 11. Συμφωνικὴ συναυλία. 12.15 Τσιγγάνικη ὀρχήστρα.

ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ ΒΡΑΧΕΑ (μ. κ. 32.88 — 9.125 κ. χ.) 2—3 μ. μεσονύκτιον «Βασιλεὺς Στέφανος) οὐβερτούρα τοῦ Μπετόβεν. Εἰδήσεις. Ἀπὸ τὸν «Ἀρχιατσίγγανο» τοῦ Κάλμαν. Οὐγγρικὰ τραγούδια.

ΠΑΡΙΣΙ Τ.Τ.Τ. (μ. κ. 431,7 — 695 κ. χ.) 7 Συναυλία. 8.30 Δίσκοι. 10.30 Εὔθυμη βραδυὰ μὲ γνωστοὺς ἀστέρας. 12.45 Δίσκοι. 1 Χορός.

ΛΥΩΝ (μ. κ. 463 — 648 κ. χ.) 11 Μεγάλη συναυλία.

ΡΑΝΤΙΟ ΚΟΛΟΝΙΑΛ (μ. κ. 25.24) 7.15 Εἰδήσεις. 8 Συναυλία. 9.30 Εἰδήσεις. (μ. κ. 25.60) 1.15 Συναυλία. 2.15 Εἰδήσεις.

ΒΡΥΞΕΛΛΑΙ Α' (μ. κ. 484) 10 Συναυλία. 12 Εἰδήσεις. 12.10 Δίσκοι. 1.15 Τζάζ.

ΒΡΥΞΕΛΛΑΙ Β' (μ. κ. 322) 8 Ἔργα Μπετόβεν. 9 Τραγοῦδι. 10 Συναυλία μὲ τραγοῦδι. 11 Συμφωνική. 12.40 Τζάζ. 1 Δίσκοι.

ΛΕΙΨΙΑ (μ. κ. 382 — 785 κ. χ.) 7 Συναυλία. 11.30 Χορός.

ΒΑΡΣΟΒΙΑ (μ. κ. 1339 — 224 κ. χ.) 11 Τραγοῦδι.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ (μ. κ. 1875 — 160 κ. χ.) 7.12 Ἐλαφρὰ μουσική. 9.25 Ἐλαφρὰ μουσική. 10.55 Δίσκοι. 11.50 Ἀποτελέσματα Βαλκανικῶν ἀγώνων γαλλιστὶ καὶ γερμανιστί.

ΔΕΥΤΕΡΑ

ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ (μ. κ. 549,5 — 823 κ. χ.) 7.20 Ρεσιτὰλ τραγουδιοῦ. 8.20 Ρεσιτὰλ ἁρμονίου. 9.05 Συναυλία. 11 Τζάζ. 12.05 Δίσκοι.

ΠΑΡΙΣΙ Τ.Τ.Τ. (μ. κ. 431,7 — 695 κ χ.) 8 Σονάτα τοῦ Σαὶν-Σάν. 8 Εἰδήσεις. 12.45 Δίσκοι.

ΤΟΥΛΟΥΖΗ (μ. κ. 386,6—776 κ.χ.) 8.30 Συμφωνικὴ συναυλία. 11 Μεγάλη συναυλία.

ΡΑΝΤΙΟ ΚΟΛΟΝΙΑΛ (μ. κ. 25.24) 7.15 Εἰδήσεις. 8 Συναυλία. 8.30 Συναυλία. 9.30 Εἰδήσεις. (μ. κ. 25,60) 1.15 Συναυλία. 2.15 Εἰδήσεις.

ΒΡΥΞΕΛΛΑΙ Α' (μ. κ. 484) 10 Συναυλία. 11 Μεγάλη συναυλία. 11 καὶ 40 Δίσκοι.

ΒΡΥΞΕΛΛΑΙ Β' (μ. κ. 322) 9 Δίσκοι. 10 Ἐλαφρὰ μουσική. 12.10 Δίσκοι.

ΛΕΙΨΙΑ (μ. κ. 381 — 785 κ. χ.) 11.20 Μεγάλη συναυλία.

ΒΑΡΣΟΒΙΑ (μ. κ. 1339 — 224 κ χ.) 9 Συναυλία. 11 Πολωνικὰ τραγούδια. 11.30 Πιάνο.

ΤΡΙΤΗ

ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ (μ. κ. 549,5 — 823 κ. χ.) 7 Τζάζ. 8.30 Μουσικὴ δωματίου. 10 «Ριγολέττος» ἀπὸ δίσκους. 12 καὶ 15 Τσιγγάνοι.

ΠΑΡΙΣΙ Τ.Τ.Τ. (μ. κ. 431,7—695 κ. χ.) 8.30 Δίσκοι. 10.30 Φεστιβὰλ γαλλικῆς μουσικῆς. 12.45 Δίσκοι.

ΛΥΩΝ (μ. κ. 463 — 648 κ. χ.) 8 καὶ 30 Συναυλία.

ΡΑΝΤΙΟ ΚΟΛΟΝΙΑΛ (μ. κ. 25.24) 7.15 Εἰδήσεις. 8 Συναυλία. 8.30 Δίσκοι. 9.30 Εἰδήσεις. (μ. κ. 25,60) 1 καὶ 15 Συναυλία. 2.15 Εἰδήσεις.

ΒΡΥΞΕΛΛΑΙ Β' (μ. κ. 322) 9 Δίσκοι. 10 Συναυλία μὲ τραγοῦδι. 11 Συνέχεια.

ΛΕΙΨΙΑ (μ. κ. 382 — 785 κ. χ.) 8.10 Συναυλία. 9 10 Συναυλία μὲ τραγοῦδι. 11.30 Χορός.

ΜΠΡΕΣΛΑΟΥ (μ. κ. 315,8 — 950 κ. χ.) 8 Λαϊκὴ μουσική. 9.10 Συναυλία. 10 «Δὸν Κάρλος» μελόδραμα τοῦ Βέρντι.

Εὐχάριστες ὧρες

Διάφορα παίγνια

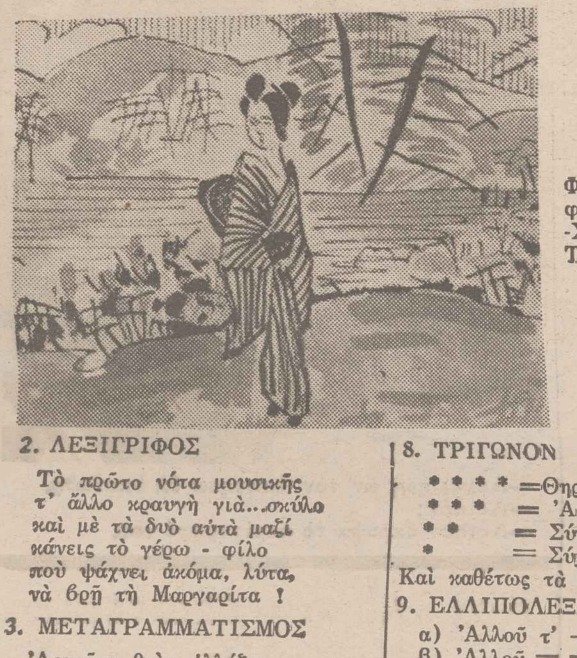

Ἡ κυρία Τσάϊ-Φὰ-Τσὶν ἔχασε τὶς φίλες της Τοὺ-Μπὰ-Χό καὶ Φάϊ-Τσοὺν Τσά. Τὶς βλέπετε;

2. ΛΕΞΙΓΡΙΦΟΣ

Τὸ πρῶτο νότα μουσικῆς
τ' ἄλλο κραυγὴ γιὰ...σκύλο
καὶ μὲ τὰ δυὸ αὐτὰ μαζὶ
κάνεις τὸ γέρω - φίλο
ποὺ ψάχνει ἀκόμα, λύτα,
νὰ βρῇ τὴ Μαργαρίτα !

3. ΜΕΤΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ

Ἀρχαῖος θεὸς ἀλλάζει
τὴν κεφαλή του ἀνέτως
κι' ἀμέσως παρουσιάζει
ἕνα—ὅποιο θέλεις—ἔτος.

4. ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ

Τὸν περίφημο ζωγράφο
λίγο ἀνάκατα τὸν γράφω
καὶ ἀρκεῖ μονάχ' αὐτό
δυὸ προάστεια τῆς Ἀθήνας
νὰ σοῦ φτιάσω στὸ λεπτό.

5. ΕΠΑΝΑΛΗΨΙΣ

Ἕνα λουλοῦδι ταπεινὸ
δύο φορὲς τὸ εἶπα.
Καὶ τί νομίζεις ἔκαμα :
—Στὸ πέλαγο.... μιὰ τρύπα !

6. ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑΚΙ

* * * * = Πνοὴ ἀνέμου
* * * * = Ὑγρὸν
* * * * = Πρωτεύουσα
* * * * = Ἀρχ. Θεός
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

7. ΜΟΝΟΚΟΝΔΥΛΙΑ

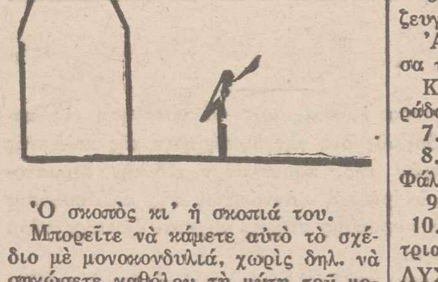

Ὁ σκοπὸς κι' ἡ σκοπιά του.

Μπορεῖτε νὰ κάμετε αὐτὸ τὸ σχέδιο μὲ μονοκονδυλιά, χωρὶς δηλ. νὰ σηκώσετε καθόλου τὴ μύτη τοῦ μολυβιοῦ καὶ χωρὶς νὰ ξαναπεράστε ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἴδια γραμμή ;

Θέλει λίγη πονηριὰ γιὰ νὰ κατορθωθῇ.

8. ΤΡΙΓΩΝΟΝ

* * * * =Θηρίον
* * * = Ἀριθμητικὸς
* * = Σύνδεσμος
* = Σύμφωνον
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

9. ΕΛΛΙΠΟΛΕΞΑ

α) Ἀλλοῦ τ' —ἀλλοῦ — —
β) Ἀλλοῦ — — κι' ἀλλοῦ — —
γ) Ἀλλοῦ— —κι' ἀλλοῦ τὰ—του.

Συμπληρώσατε τὶς τρεῖς αὐτὲς γνωστὲς παροιμίες. Ὅπου παῦλα λείπει μιὰ λέξι.

10. ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΛΑΘΗ

α. — Οὐδὲν καυτὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον.
β. — Ἡ κώμη εἶναι μεγαλούπολις.
γ. — Ἡ «Μερόπη» εἶναι τὸ καλλίτερο περιοδικό.

Διορθώσατε τὰ τυπογραφικὰ λάθη.

11. ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΟΝ

τ — μ — σ — κ — τ — σ — μ
(Γνωστὴ φράσις τῆς Γραφῆς.)

12. ΓΡΙΦΟΣ

η — 3 — η.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

1. Φακίρης (φακὶ—ρὶς)
2. Φακίρης — Ἀφρικῆς.
3. Μελίσσι — Μέλισσαι.
4. ΣΗΜΑ

ΜΠΑΡ
ΜΑΝΑ
ΑΡΑΙ

5.—7+8 Χ 3 : 5—9=0.
6. Ἡ παπᾶς—παπᾶς ἢ ζευγᾶς —ζευγάς.
Ἀλλοῦ ὁ παπᾶς κι' ἀλλοῦ τὰ ράσα του.
Κι' ἂν εἶσαι καὶ παπᾶς μὲ τὴν ἀράδα σου θὰ πᾷς.
7. Τὸ ἦτα. Τὸ κάπα.
8. Ὄνος—ὄρος. Κίμων—Σίμων. Φάληρο—τάληρο.
9. Βουνὸ μὲ βουνὸ δὲ σμίγει.
10. Ἐξ ἰδίων κρίνει τὶς τ' ἀλλότρια.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΩΝ :

Τοῦ Μαιάνδρου : Κωνσταντινούπολις, ἄν, μάνα, Ρά, κώμη, ὄφις, οἱ, ἄδης, νά, ὄν, σέ, οἱ, ράσα, οἱ, μύς, σά, σά.

ΚΑΘΕΤΩΣ : Κορωπί, μονος, Ἀφαία, νί, ἄς, Ταρσός, ἵνα,-ἵνα, Κάσος, Ὠδεῖα, μή, ἧς, Ἠσαΐας.

Ἀριθμ. 2) ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ : Ἁγία, Σιάμ, Παρί, ὤχρα, ἅλας, Ρώμη, Νικηφόρος, ρακένδυτα, οἶον, Ἕβες, δορά, ροιά, ὅσος, ὡσάν.

ΚΑΘΕΤΩΣ : Ἄπαν, ρόδο, Γαλιλαῖος, Ἰράκ, Κόρο, αἰ—σή, ἕνας, Φόν, σωρό, δέρω, ἰχώρ, ὕδος, ἁρμοστεία, Μάης, ἄς—ἄν.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 2.

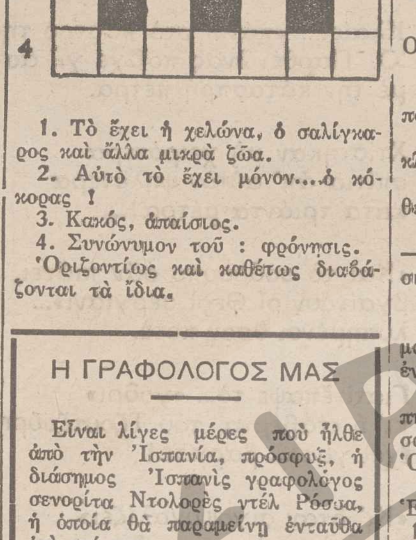

1. Τὸ ἔχει ἡ χελώνα, ὁ σαλίγκαρος καὶ ἄλλα μικρὰ ζῶα.
2. Αὐτὸ τὸ ἔχει μόνον...ὁ κόκορας !
3. Κακός, ἀπαίσιος.
4. Συνώνυμον τοῦ : φρόνησις.

Ὁριζοντίως καὶ καθέτως διαβάζονται τὰ ἴδια.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ ΜΑΣ

Εἶναι λίγες μέρες ποὺ ἦλθε ἀπὸ τὴν Ἱσπανία, πρόσφυξ, ἡ διάσημος Ἱσπανὶς γραφολόγος σενορίτα Ντολορὲς ντὲλ Ρόσσα, ἡ ὁποία θὰ παραμείνῃ ἐνταῦθα ἐπὶ τρίμηνον.

Ἡ «Εὐρώπη», ἐπωφεληθεῖσα τῆς ἐνταῦθα παραμονῆς της τὴν παρεκάλεσεν ὅπως μελετήσῃ τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα τῶν ἐπιθυμούντων ἀναγνωστῶν της. Ἡ σενορίτα Ντολορὲς ντὲλ Ρόσσα ἐδέχθη προθύμως, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ νέου περιοδικοῦ.

Σημειωτέον ὅτι ἡ διάσημος Ἱσπανὶς γραφολόγος ἔχει ἴδιον σύστημα, συνδυασμένον μὲ τὴν γραφολογίαν καὶ τὴν ἀστρολογίαν, συνειργάζετο δὲ εἰς τὰ περιοδικὰ «Ἔλ Λίμπρο» τῆς Βαρκελώνης, «Λὰ Μανιάνα» τῆς Μαδρίτης, «Λὰ Ντουὰ» τοῦ Τολέντο καὶ πλεῖστα ἄλλα γαλλικὰ καὶ ἀγγλικὰ περιοδικά.

Οἱ ἀναγνῶσται καὶ ἀναγνώστριες τῆς «Εὐρώπης», ποὺ θέλουν νἄχουν μίαν ἀπάντησι ἀπὸ τῶν στηλῶν της, ἄς γράψουν μίαν ἐπιστολὴν μὲ τὴν ἡμερομηνίαν τῆς γεννήσεώς των:

Πρὸς τὴν
Σενορίταν Ντολορὲς ντὲλ Ρόσσα
περιοδικὸν «Εὐρώπη».

Σταυρόλεξον Σφιγξ

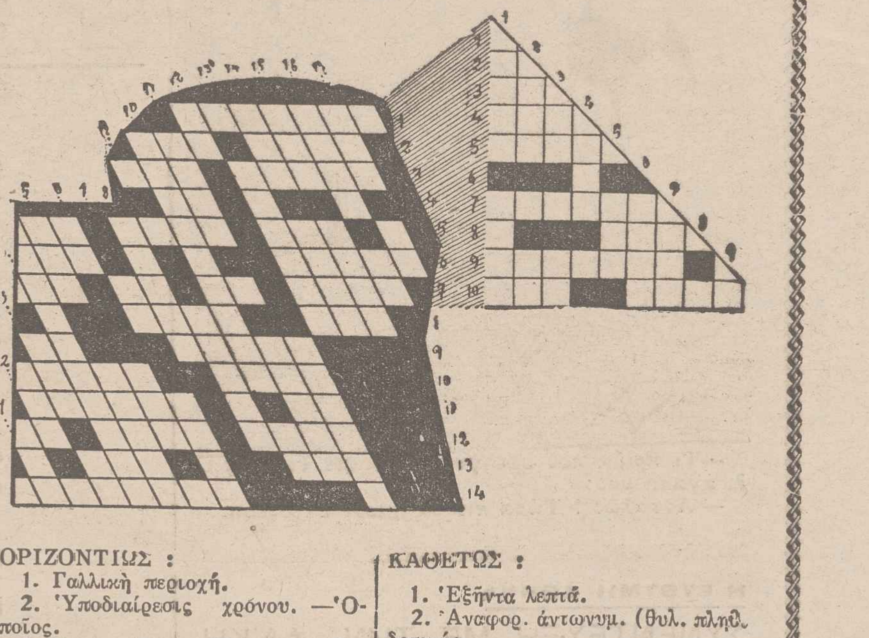

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1. Γαλλικὴ περιοχή.
2. Ὑποδιαίρεσις χρόνου. —Ὁποῖος.
3. Τρωκτικόν. — Πτηνὸν ποὺ... κλέβει !
4 Ἡ...ἀπαραίτητος αἰγυπτιακὴ θεότης.
5. Πρόθεσις. —Συμπερασματικόν. —Αἴσθησις. —Τίτλος τῶν Ἀβυσσινῶν.
6. ,Ἀπόστολος.
7. Ὄργανον αἰσθήσεως.— Γράμμα τοῦ γαλλικοῦ ἀλφαβήτου .—Τὸ ἐν τῇ ζωῇ.—Πολύχρωμος...θεά.
8. Περίφημος κοιλὰς τῆς Εὐρώπης, διὰ τὴν ὁποίαν ἐδημιουργήθησαν ἐπανειλημμένως ζητήματα. —Ὁμοιωματικὸν τῆς δημοτικῆς.
9. Σὲξ-ἀππήλ. — Βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων.
10. Νομάς, κοπάδι. — Μικρὸν ἐργαλεῖον ἢ καὶ ἀκατάσχετος φλυαρία.
11. Τὸ θαῦμα τοῦ Ὁμήρου (αἰτ). —Δύο γράμματα ἀπὸ... τὸ νερό.
12. Συμπερασματικὸς ἢ καὶ εἰδικὸς σύνδεσμος. — Ὑπερήφανον δένδρον. —...καὶ ἀβλαβεῖς.
13. Ἡ Λήδα...ὄχι χωρὶς κῦκνο, ἀλλὰ χωρὶς πόδι ! — Ταῖς ὁποίαις.
14. Τρέφονται εἰς βάρος ἄλλου. (οὐδέτ. πληθ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1. Ἑξῆντα λεπτά.
2. Ἀναφορ. ἀντωνυμ. (θυλ. πληθ. δοτική:.
3. Τρία γράμματα ἀπὸ τὴν λέξιν: Γαλλία. —Φθόγγος τῆς μουσικῆς.
4. Ὁ πλέον δίκαιος ἄνθρωπος.
5. Ὁ καθεὶς. — Διατηρημένον κρέας ποὺ τρώγουν οἱ βόρειοι.
6. Ἀντωνυμία. — Γλυκύτατον (ἐπίθ. οὐδέτ.).
7. Γράμμα τοῦ γαλλικοῦ ἀλφαβήτου. — Ἤπειρος.
8. Στοιχεῖον τῆς φύσεως (γεν.).
9. Εὔθραστον.
10.... Κομίζουσαι προφρόνως....— Εἶναι θρεπτικά (πληθ.).
11. Υἱὸς τοῦ Ἰακώβ.— Αἶνοι, τραγούδια.
12. Ὑποθετικόν.—Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
13. Λέγουν ὅτι ὅσοι ἔχουν γερὴ... ζοῦν πολύ.
14. Κτητικὴ ἀντωνυμία (πληθ.).— Ἡ ζημία τὴν ὁποίαν ὑφίστανται οἱ ἔμποροι ἀπὸ ὡρισμένα εἴδη (ρευστὰ κ. λ. π.).
15. Ταῖς ὁποίαις. — Δὸς... σήμερον.
16. Πόσα ; (ἀπαντήσατε).— Σύνδ. εἰδικός.
17. Ὅμοια μὲ ἄλλα. —Ὑποθετικόν.

Σταυρόλεξον Πυραμίδος

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

2. Μουσικὴ νότα.
3. Τελικὸς σύνδεσμος.
4. Πλανήτης...ἀσυναίρετος.
5. Ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν λέξιν «σφίγξ» ἐπαναλαμβανόμενον πεντάκις.
6. Εἶμαι ἐμπρὸς στὰ μάτια σας.
7. Εἶναι ἐμπρὸς στὰ μάτια σας.
8. Ἄλλος τόσος ἀπὸ τὸν μισόν.
9. Καλόγηρος Σουλιώτης.
10. Πρόθεσις. — Ταραχή, τρικυμία.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1. Ζητήσατέ το παραπλεύρως....— Ἡ κάθε μία.
2. Βασιλεύς, κάθε βασιλεύς. — Ὑποθετικόν.
3. Μυρικαστικόν. — Μέρος τοῦ λόγου.
4. Ἡ τιμὴ ἑνὸς πράγματος.
5. Προσωπικὴ ἀντωνυμία (γεν.).
6. Στρατιωτικὴ μονάς (γεν.).
7. Εἶναι κάτω....ἀπὸ τὰ παπούτσια σας.
9. Μικρὰ πόλις τῆς Γαλλίας.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ
ΣΚΥΡΙΑΝΑΙ - ΒΥΖΑΝΤΙΝΑΙ - ΑΓΓΛΙΚΑΙ
ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΑΙ
Σκυριαναὶ 7.500 καὶ 10.900. Βυζαντιναὶ 16.400. Ἀγγλικαὶ 23.000
ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ
ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ
ΣΑΛΟΝΙΑ ΚΑΙ ΧΩΛ ΕΤΟΙΜΑ
3.000
ΚΑΙ ΑΝΩ ΤΑ 10 ΚΟΜΜΑΤΙΑ
Ἐργοστάσιον καὶ Ἔκθεσις γωνία Πειραιῶς καὶ Κολοκυνθοῦς 2. Τηλ. 54.737.

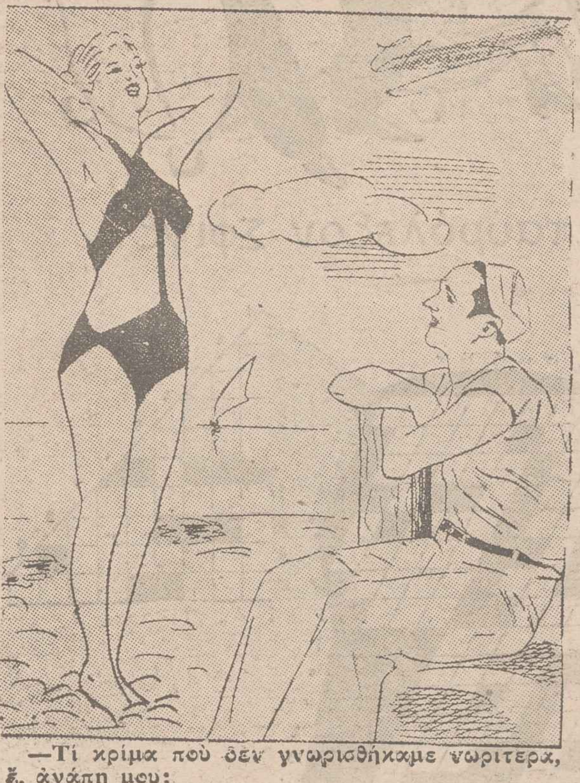

—Τί κρίμα πού δὲν γνωρισθήκαμε νωρίτερα, ἔ, ἀγάπη μου;
—Ἀσφαλῶς ! Τώρα πιὰ θὰ ἤμουν ἐλεύθερη.

Η ΕΥΘΥΜΗ ΑΘΗΝΑ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΗΝ ΑΛΙΚΗ

— Ἀλλό !... Ἀθῆναι τί εἶναι κεῖ ;
—Ἀπείρανθος τῆς Νάξου
(Νὰ εὐκαιρία μοναδική...
Περαστικὲ... φυλάξου
νὰ μὴ σὲ πάρουν μυρωδιὰ οἱ Λύκοι
καὶ πάρουνε συνέντευξη ὅλοι ἀπ' τὴν Ἀλίκη...

—Μπορῶ νὰ ἔχω δυὸ λεπτὰ
στὸ Ράδιο τὴν Ἀλίκη ;
(Θίαμβος ! σήμερα σ' ἐμὲ
ὅλη ἡ τιμὴ ἀνήκει...
νὰ ποὺ βραβεύονται οἱ κόποι.
Ἆ ! θὰ τραντάξῃ ἡ «Εὐρώπη»).

—Ἀλλό, ἀλλό ! ποῖος εἶναι ; Σεῖς ;
ναί... ναί, μονάχα δυὸ λεπτὰ
(Γκάφα... καὶ γκάφα φοβερή,
γιατὶ σἂν τἄκουσε αὐτὰ
—Δύο λεπτά... δὲν φτάνουνε
οὔτε γιὰ χαρτζηλῆκι
θέλω λεπτά... πολλὰ λεπτὰ
μοῦ ἀπαντᾶ ἡ Ἀλίκη.)

—Ἀλλὸ... ἀλλό! ὤ, μὶλ παρντὸν
δυὸ λόγια μόνο σχετικά...
Πότε θὰ μᾶς γυρίσετε ;
(ρωτάω διακριτικά)
ὡς πότε πειὰ τὸ ρόλο σας
θὰ παίζει ἡ Μιράντα ;
—Ὑπομονή! μοῦ ἀπαντᾶ,
«Ἐδῶ θὰ μείνουμε γιὰ πάντα»

Καὶ ὅμως εἰς τὴν Αἴγινα,
νομίζω, εἴσαστε καλὰ
(ἐδῶ ἡ Ἀλίκη σκυθρωπὴ
κυττάζει πέρα καί... γελᾶ)
—Ἆ ναί ! ἄς ὄψεται ὁ ἐπιπόλαιος
ὁ ρέπορτερ τῆς Ἀκροπόλεως...
Πάντοτε ἔλεγα, οἱ δημοσιογράφοι
εἶστε ἀλλόκοτο συνάφι.
Παίζετε μὲ τοῦ καθενὸς τὸν πόνο
γιὰ τὴν κυκλοφορία καὶ μόνο...

... ...

Αὐτὰ μοῦ εἶπε ἡ Ἀλίκη.
Ποιὸς μὲ πιστεύει ἢ δὲν πιστεύει
τὸ ἴδιο τὤχω.... ὅπως πάντα
θὰ γράφω ὅ,τι μοῦ κατέβη.
Σήμερα ἔτσι ὁ κόσμος γράφει
ἰδίως δὲ οἱ δημοσιογράφοι.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ

ΤΖΟΓΕΔΙΚΕΣ ΜΟΥΡΜΟΥΡΕΣ

ΣΤΙΣ ΠΛΑΚΑΣ ΤΙΣ ΑΝΗΦΟΡΙΕΣ...

ΑΚΟΥΟΝΤΑΙ ΣΑΝ ΘΡΗΝΟΙ ΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗ

«Στῆς Πλάκας τὶς ἀνηφοριὲς»
δὲν γέρνουν πιὰ κληματαριὲς
σἂν τὶς παληὲς τὶς μέρες
Μά... γέρνουνε, βρὲ χάπατα
σπίτια τρανά.... δεκάπατα
Γεμᾶτα.... γκαρσονιέρες !

Δὲν... «χτίζουν στὰ μπαλκόνια της,
φωληὲς τὰ χελιδόνια της»...
στὴν ἐποχὴ τὴ σκάρτη.

Μὰ χτίζουνται καὶ ὀρθώνουνται
«Φωληὲς»... ὅπου λερώνουνται
ἀπό........ σουρπράϊζ — πάρτυ !

Κλαίει... «πάνω στὸ κάστρο της
Ὁ Παρθενῶνας ποὖχε γι' ἄστρο της»
μὲ τὴν κάτασπρη πέτρα.

Χτίστηκαν μὴ χειρότερα
σπίτια ἀπ' αὐτὸν ψηλότερα
κατὰ τριάντα μέτρα!...

«Καὶ τὸ σούρουπο σἂν πιάνει,
βγαίνουν οἱ Θεοὶ σεργιάνι»...
λυπημένοι ὅσον ποτέ.

Γιατὶ ἔπαψε τὸ... «γοῦρι»
κι' ἡ «ταβέρνα τοῦ Τζουτζοῦρη»
ἔχει γίνει... βαριετέ!

«Κι' ὅταν σιγοψυχαλίζει»
λὲς κι' ὁ οὐρανὸς... δακρίζει
ποὺ φρονεῖ κι' αὐτὸς ἐνάντια

Καὶ ἀκούγονται σἂν θρῆνοι
στίχοι τοῦ Μωραϊτίνη
γιὰ τῆς Πλάκας... τὴν κατάντια!

—Εἶπα: «Ξέρει ἡ ἀνθρωπότης
πὼς ὁ Θεὸς εἶνε Πλακιώτης»
μὰ παρντὸν παρακαλῶ...
Τώρα... τὸ ἀνακαλῶ!...»

Ο ΤΖΟΓΙΕΣ

Ἐνσταντανέ

Στὸ ἀνακριτικὸ γραφεῖο

— Δὲ μοῦ λές, Μπεγλέρη, γιατί χτύπησες τὸ Φώντα μὲ μιὰ καρέκλα;

— Γιατί δὲ μποροῦσα νὰ σηκώσω τὸ τραπέζι, κύριε ἀνακριτά.

Ἡ «θυσία»

— Ἄκουσε, κόρη μου Φιφή, ὁ ἐργοστασιάρχης κ. Τρυπάνης σ' ἐζήτησε σὲ γάμο καὶ εἶναι μιὰ εὐκαιρία ποὺ δὲν πρέπει νὰ μᾶς ξεφύγη.

— Ναί, μπαμπᾶ... ἀλλὰ δὲ μπορῶ... μοῦ εἶναι ἀδύνατο...

— Τί; Μήπως ἀγαπᾶς κανέναν ἄλλον;

— Ὄχι, ἀλλὰ μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ χωρισθῶ ἀπὸ τὴ μαμά.

— Ὤ, μὴ στενοχωριέσαι γι' αὐτό. Πάρε μαζὺ καὶ τὴ μαμά σου. Κάνω αὐτή... τὴ θυσία.

Τὸν παρέσυρε ἡ χαρὰ

Ὁ κύριος Βασανισμένος μπαίνει χαρούμενος στὸ γραφεῖο τοῦ γιατροῦ του. Ἀρχίζει συζήτησι εὔθυμη καὶ ζωηρή... Μιλοῦν περίπου δυὸ ὧρες. Ὅταν ὁ κ. Βασανισμένος σηκώνεται νὰ φύγη, ὁ γιατρὸς τὸν ρωτᾶ:

— Καὶ πῶς εἶναι ὅλοι στὸ σπίτι; Καλά;

— Ὤ, διάβολε! ἀναπηδᾶ ὁ κ. Βασανισμένος. Ξέχασα γιατὶ εἶχα ἔλθει. Ἦλθα νὰ σᾶς καλέσω ἐπειγόντως γιατὶ ἔπαθε ἀποπληξία... ἡ πεθερά μου.

—Λέγει πὼς ἂν τὸν ἀπατήσω θὰ σκοτωθῇ.
—Λοιπόν;
—Λοιπὸν ἔκρυψα τὸ περίστροφό του.

Καὶ λίγα ἐξωτερικὰ ἀπὸ τὰ Ἰαπωνικὰ

Μοῦ εἶπαν χθὲς ἀκροθιγῶς
πὼς ὁ Κινέζος στρατηγὸς
ἔστειλε τελεσίγραφο
πρὸ ἡμερῶν στὸ Τόκιο
καὶ ὡς μαθαίνουμε, ἀσφαλῶς,
τοὺς Γιαπωνέζους ἀπειλεῖ,
νὰ τοὺς πληρώσῃ προσεχῶς
μὲ τόκους κι' ἐπιτόκιο.
Ἀκόμη ἀπ' τὰ μέτωπα
ἀκούονται εἰδήσεις
ποὺ δὲν τολμᾶς οὔτε στιγμὴ
νὰ τὶς ἀμφισβητήσῃς.
Εἶναι δὲ μᾶλλον πιθανὸ
ὅπως καθεὶς σας ξέρει
ἀφοῦ οἱ ἐμπόλεμοι νικοῦν
κι' ἀπὸ τὰ δύο μέρη.
Οἱ Ἰάπωνες στὸν μῆνα
νὰ εἶναι μέσ' στὴν Κίνα
κι' οἱ Κινέζοι μὲ μανία
στὴν Ἰαπωνία...
Καὶ θὰ γίνῃ ἔτσι θὰ τὸ δῆτε...
ἐὰν μείνουνε Κινέζοι, ἐννοεῖται.

Στήλη δερματολόγου

Μὴ θέλουσα ἡ σελίς μας νὰ ὑστερήσῃ εἰς παροχὴν συμβουλῶν διὰ τὴν διατήρησιν τῆς καλλονῆς τῶν... ἐχθρῶν της, προσέλαβεν εἰδικὴν δερματολόγον ἐκ τῶν μᾶλλον ἀγνώστων τῆς πρωτευούσης καὶ διὰ τῆς παρούσης στήλης ἄρχεται ἐξυπηρετοῦσα τὰ.... θύματα.

Δι' ἑκάστην συμβουλὴν παρακαλοῦμεν νὰ στέλλετε δραχμὰς μεταλλικὰς 5, ἐὰν δ' ἐπιθυμῆτε ἰδιαιτέραν ἀπάντησιν δι' ἐπιστολῆς, νὰ ἐσωκλείετε εἰς τὴν αἴτησίν σας τσὲκ ἐκ μόνον 5 λιρῶν Ἀγγλίας. Δεχόμεθα καὶ δολλάρια καὶ δραχμὰς καὶ ἐν γένει... «τὸ κατὰ δύναμιν ἕκαστος».

Λοιπὸν... φυλαχθῆτε, ἀρχίζομεν :

Κυρίαν Ρ. Ρ., Ἐνταῦθα.— Μὴν ἀπελπίζεσθε γιὰ τὰ μπιμπίκια ποὺ ἔχετε στὸ πρόσωπο. Ἀκολουθήσατε τὶς συμβουλές μου καὶ θὰ γίνετε... ἀγνώριστη: Κάθε πρωῒ νὰ τρίβετε ἐπὶ πέντε λεπτὰ τὸ πρόσωπό σας μὲ γυαλόχαρτο Νο 1 καὶ κατόπιν νὰ κάνετε μιὰ ἐλαφρὰ ἐντριβὴ μὲ ἄκουα-φόρτε. Μετὰ μιὰ ἑβδομάδα... ξαναγράψτε μας.